

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

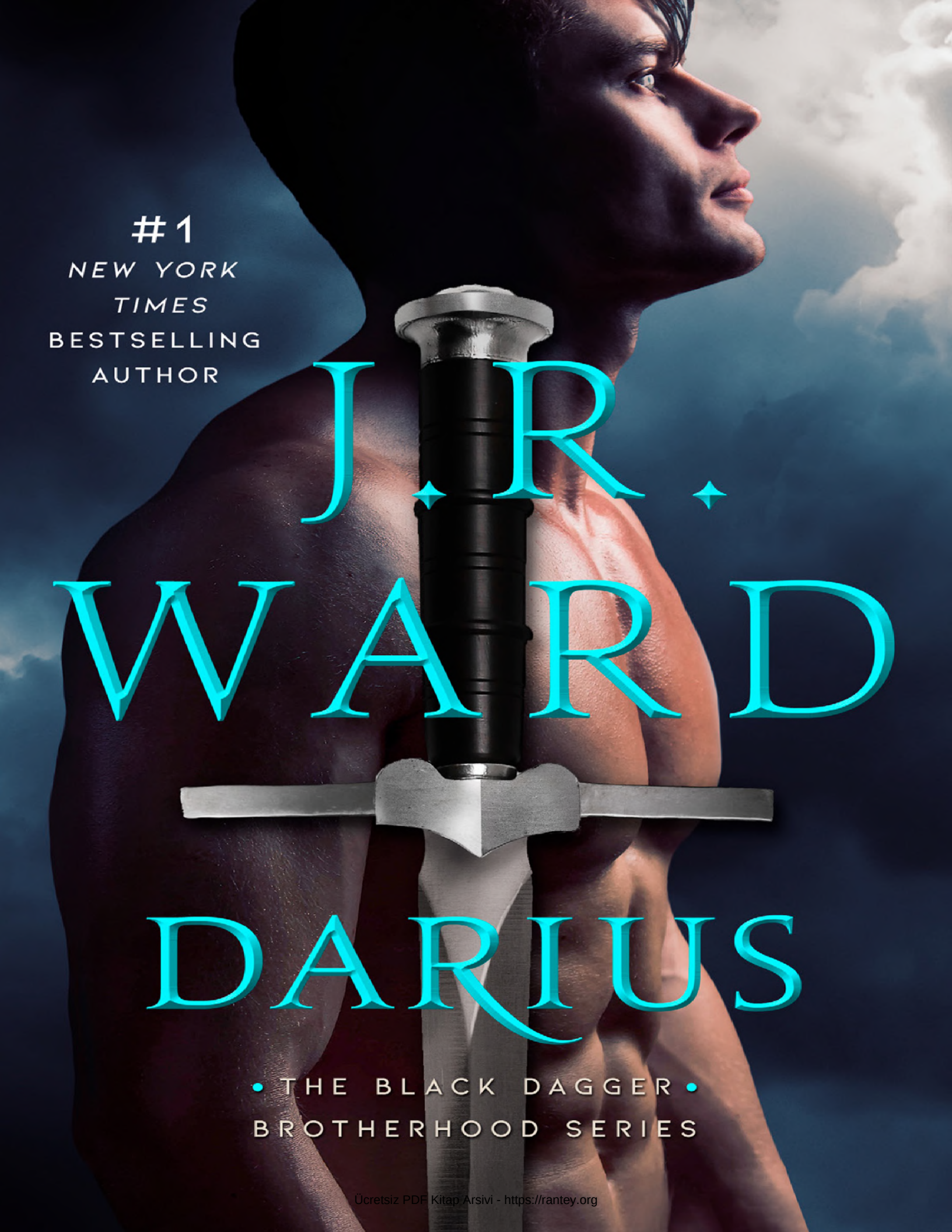
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the cover is a close-up, profile view of a man's face and upper torso. He is looking upwards and to the right. A sword is positioned vertically, with its hilt and guard visible, passing through the center of the image. The blade points downwards. The overall color palette is dark, with shades of blue and black, and a bright light source from the upper right creates a strong highlight on the man's face and the sword's guard.

#1
NEW YORK
TIMES
BESTSELLING
AUTHOR

J.R. WARD DARIUS

• THE BLACK DAGGER •
BROTHERHOOD SERIES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bu Simon & Schuster e-kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz.

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap alın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okumalar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın.

Kaydolmak ve hüküm ve koşulları görmek için aşağıya tıklayın.

[KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydedebilmemiz ve okumaktan hoşlandığınız şeyleri size daha fazla gönderebilmemiz için e-postanızı tekrar sağlayın. Gelen kutunuzda özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

J R WARD DARIUS

• THE BLACK DAGGEİ2 -
Bİ2 O THEİ2 HOO DSEPIES

GALERİ BO OKS

New York Londra Toronto Sidney Yeni Delhi

Sana ve eşine.
Pek çok açıdan, her şeyi başlatan sizdiniz.

TERİMLER VE ÖZEL İSİMLER SÖZLÜĞÜ

ahstrux nohtrum (n.)

Görevi Kral tarafından verilen, öldürme yetkisine sahip özel muhafız.

ahvenge (v.)

Genellikle sevilen bir erkek tarafından gerçekleştirilen ölümcül intikam eylemi.

Kara Hançer Kardeşliği (pr. n.)

Türlerini Azalan Topluluğa karşı koruyan yüksek eğitimli vampir savaşçılar. Irk içindeki seçici üremenin bir sonucu olarak, Kardeşler muazzam fiziksel ve zihinsel güce sahip olmanın yanı sıra hızlı iyileşme yeteneklerine de sahiptir. Çoğunlukla kardeş değildirler ve Kardeşler tarafından aday gösterildikten sonra Kardeşliğe dahil edilirler. Doğaları gereği saldırgan, kendine güvenen ve ketum olan Kardeşler, vampir dünyasında efsanelerin konusu ve saygı nesneleridir. Sadece en ciddi yaralarla öldürülebilirler, örneğin silahla vurularak ya da kalbinden bıçaklanarak vs.

kan kölesi (n.)

Bir başkasının kan ihtiyacına hizmet etmek üzere boyun eğdirilmiş erkek veya dişi vampir.

Seçilmişler (pr. n.)

Kâtip Bakire'ye hizmet etmek üzere yetiştirilmiş dişi vampirler. Geçici olmaktan ziyade ruhani odaklıdırlar ve Kardeşliğin çiftleşmemiş üyelerinin yanı sıra *shellanlarından* beslenemeyen Kardeşlerin veya yaralı *lghter'ların* kan ihtiyacını karşılarlar.

chrih (n.)

Eski dilde onurlu ölümün simgesi.

cohntehst (n.)

Bir dişinin eşi olma hakkı için yarışan iki erkek arasındaki çekişme.

Dhunhd (pr. n.)

Cehennem.

doggen (n.)

Vampir dünyasında hizmetkâr sınıfının bir üyesi. *Doggen*'lerin üstlerine hizmet konusunda eski, muhafazakâr gelenekleri vardır ve resmi bir kıyafet ve davranış kuralını takip ederler. Gün içinde dışarı çıkabilirler, ancak nispeten çabuk yaşlanırlar. Yaşam beklentisi yaklaşık bin beş yüz yıldır.

ehros (n.)

Cinsel sanatlar konusunda eğitilmiş bir Seçilmiş.

exhile dhoble (n.)

Kötü ya da lanetli ikiz, ikinci doğan.

the Fade (pr. n.)

Ölülerin sevdikleriyle yeniden bir araya geldiği ve sonsuzluğa geçtiği zamansal olmayan alem.

Birinci Aile (pr. n.)

Vampirlerin kral ve kraliçesi ve sahip olabilecekleri çocuklar.

ghardian (n.)

Bir bireyin vasisi. En güçlüsü *sehcluded* bir dişi olmak üzere, çeşitli derecelerde *ghardianlar* vardır.

glymera (n.)

Aristokrasinin sosyal çekirdeği, kabaca Regency İngiltere'sinin *ton*.

hellren (n.)

Bir dişiyle çiftleşen erkek vampir. Erkekler birden fazla dişiye eş olarak alabilir.

hyslop (n. veya v.)

Tipik olarak bir aracın veya bir tür motorlu taşıtın mekanik işlemlerinin tehlikeye atılmasıyla sonuçlanan bir muhakeme hatasını ifade eden terim. Örneğin, bir kişinin arabasının anahtarlarını gece boyunca aile evinin dışında park halinde bırakması ve bunun üzerine söz konusu aracın çalınması.

leahdyre (n.)

Güçlü ve nüfuzlu bir kişi.

leelan (adj. veya n.)

"Sevgili" olarak çevrilebilecek bir sevgi sözcüğü.

Lessening Society (pr. n.)

Vampir türünü ortadan kaldırmak amacıyla Omega tarafından bir araya getirilen avcılar tarikatı.

daha az (n.)

Azalan Topluluğu'nun bir üyesi olarak vampirleri yok etmek için hedef alan ruhu alınmış insan. *Lesser*'ların öldürölmesi için göğsünden bıçaklanması gerekir; aksi takdirde yaşlanmazlar. Yemezler, içmezler ve iktidarsızdırlar. Zamanla saçları, derileri ve gözbebekleri sarı, allıksız ve soluk gözlü olana kadar pigmentasyonunu kaybeder. Bebek pudrası gibi kokarlar. Omega tarafından topluma kabul edildikten sonra, kalplerinin çıkarıldıktan sonra içine yerleştirildiği seramik bir kavanozu muhafaza ederler.

lewlhen (n.)

Hediye.

lheage (n.)

Bir cinsel itaatkâr tarafından dominantlarına atıfta bulunmak için kullanılan bir saygı terimi.

Lhenihan (pr. n.)

Cinsel cesaretiyle ünlü efsanevi bir canavar. Modern argoda, doğaüstü büyüklükte ve cinsel dayanıklılıkta bir erkeği ifade eder.

lys (n.)

Gözleri çıkarmak için kullanılan işkence aleti.

mahmen (n.)

Anne. Hem bir tanımlayıcı hem de bir sevgi terimi olarak kullanılır.

mhıs (n.)

Belirli bir fiziksel çevrenin maskelenmesi; bir illüzyon alanının yaratılması.

nalla (n., f.) veya **nallum** (n., m.) Sevgili.

ihitiyaç dönemi (n.)

Dişi vampirin genellikle iki gün süren ve yoğun cinsel isteklerin eşlik ettiği doğurganlık dönemi. Bir dişinin geçişinden yaklaşık on beş yıl sonra ve daha sonra on yılda bir meydana gelir. Tüm erkekler, ihtiyacı olan bir dişinin etrafındaysa bir dereceye kadar tepki verir. Bu tehlikeli bir dönem olabilir, özellikle de dişi çiftleşmemişse rakip erkekler arasında çatışmalar ve kavgalar çıkabilir.

newling (n.)

Bir bakire.

Omega (pr. n.)

Kâtip Bakire'ye duyduğu kızgınlık nedeniyle vampirleri yok etmek için hedef alan kötü niyetli, mistik 1gure. Zamansal olmayan bir alemde var olur ve yaratma gücü olmasa da geniş güçlere sahiptir.

phearsom (adj.)

Bir erkeğin cinsel organlarının gücünü ifade eden terim. Birebir çevirisi "bir dişinin içine girmeye layık" anlamına yakın bir şeydir.

Princeps (pr. n.)

Vampir aristokrasisinin en yüksek seviyesi, Birinci Aile üyeleri veya Kâtip Bakire'nin Seçilmişleri'nden sonra ikincidir. Bu unvana doğuştan sahip olunmalıdır; unvan verilemez.

pyrocant (n.)

Bir bireydeki kritik bir zayıflığı ifade eder. Bu zayıflık bir bağımlılık gibi içsel ya da bir sevgili gibi dışsal olabilir.

rahlman (n.)

Kurtarıcı.

***rythe* (n.)**

Bir başkasını davet eden kişi tarafından verilen onurun ritüel şekli. Eğer kabul edilirse, davet edilen bir silah seçer ve kendisini savunmasız bir şekilde sunan davet edene saldırır.

Kâtip Bakire (pr. n.)

Kral'ın danışmanı, vampir arşivlerinin koruyucusu ve ayrıcalıkların dağıtıcısı olan mistik güç. Zamansal olmayan bir alemde var olur ve geniş güçlere sahiptir. Vampirleri var etmek için harcadığı tek bir yaratma eylemi yeteneğine sahiptir.

***sehclusion* (n.)**

Kral tarafından aristokrasiden bir kadına, kadının ailesinin dilekçesi sonucunda verilen statü. Kadını, genellikle evindeki en yaşlı erkek olan *ghardian*'ının tek yönetimi altına sokar. *Ghardian*'ı, hayatının her şeklini belirleme ve dünyayla olan tüm etkileşimlerini istediği gibi kısıtlama konusunda yasal hakka sahiptir.

***shellan* (n.)**

Bir erkekle çiftleşen dişi vampir. Dişiler, bağlı erkeklerin son derece bölgesel doğası nedeniyle genellikle birden fazla eş almazlar.

***sympath* (n.)**

Vampir ırkı içinde, diğer özelliklerinin yanı sıra başkalarının duygularını manipüle etme (enerji alışverişi amacıyla) yeteneği ve arzusuyla karakterize edilen alt türler. Tarihsel olarak ayrımcılığa uğramışlar ve bazı dönemlerde vampirler tarafından avlanmışlardır. Soyları tükenmek üzeredir.

***talhman* (n.)**

Bir bireyin kötü tarafı. Ruhun üzerindeki karanlık bir leke, düzgün bir şekilde temizlenmediği takdirde ifade edilmeyi gerektirir.

Mezar (ç.n.)

Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal mahzeni. Tören alanı olarak kullanılmasının yanı sıra *lesser*'ların kavanozları için bir depolama tesisidir. Burada yapılan törenler arasında göreve kabuller, cenaze törenleri ve Kardeşlere karşı disiplin cezaları yer alır. Kardeşlik üyeleri, Kâtip Bakire veya üyeliğe kabul adayları dışında kimse giremez.

***trahyner* (n.)**

Erkekler arasında karşılıklı saygı ve sevgi için kullanılan sözcük. "Sevgili arkadaş" olarak çevrilebilir.

***geçiş* (n.)**

Bir vampirin hayatında yetişkin bir insana dönüştüğü kritik an. Bundan sonra, hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır ve güneş ışığına dayanamaz. Genellikle yirmili yaşların ortasında ortaya çıkar. Bazı vampirler, özellikle de erkekler, dönüşümlerinden sağ çıkamazlar. Geçişlerinden önce vampirler fiziksel olarak zayıftır, cinsel olarak bilinçsiz ve tepkisizdir ve maddesizleşemezler.

***vampir* (n.)**

Homo sapiens'ten ayrı bir türün üyesi. Vampirler hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır. İnsan kanı onları hayatta tutar, ancak güçleri uzun sürmez. Yirmili yaşlarının ortalarında gerçekleşen geçişlerinin ardından güneş ışığına çıkamazlar ve düzenli olarak damardan beslenmeleri gerekir. Vampirler ısırık ya da kan transferi yoluyla insanları "dönüştüremezler", ancak nadiren de olsa diğer türlerle üreyebilirler. Vampirler istedikleri zaman maddesizleşebilir, ancak bunu yapmak için kendilerini sakınleştirebilmeli ve konsantre olabilmelidirler ve yanlarında ağır bir şey taşımamalıdır. İnsanların anılarını, bu anıların kısa süreli olması kaydıyla, soyabilirler. Bazı vampirler zihin okuyabilir. Beklenen yaşam süresi bin yıl veya bazı durumlarda daha da uzundur.

***wahlker* (n.)**

Ölmüş ve Solgunluktan yaşayanlara geri dönmüş bir birey. Onlara büyük saygı gösterilir ve çektikleri çileler için hürmet edilir.

***whard* (n.)**

Bir birey için vaftiz babası veya vaftiz annesine eşdeğerdir.

GİRİŞ

Benim adım Darius, Marklon'un oğluyum. Kara Hançer Kardeş Tehrror'un soyundan geldim ve insan takvimine göre 1G18'de doğdum. 2005 yılında öldüm.

Eğer bir mezar taşım olsaydı, bunlar benim kimlik tanımlayıcılarımın toplamı ve yeryüzündeki yaşamımın olaylarını bir araya getiren sayısal çitler olurdu. Bunlar aynı zamanda otobiyografimin en önemli ayrıntılarıdır, ama aynı zamanda benim hakkımda bileceğiniz en az önemli şeylerdir.

En önemli cümleleri sizlerle paylaşayım:

Onunla ilk tanıştığımda, onun benim gerçek aşkım olacağını bilmiyordum.

Ona aşık olduğumda, ölüm döşeginde bana bir kız çocuğu doğuracağını bilmiyordum.

Yirmi yıldan fazla bir süre sonra öldüğümde, bu, gencimizin hayatını kurtarmaya çalışırken olacaktı. Yağmurlu bir gecede. Artık akıtamadığım gözyaşlarım ilgisiz Caldwell gökyüzünden düşerken.

Bunlar benim gerçek detaylarım.

Günlük tutan biri olarak, nadiren tekrar okusam da ve Tecrit Edilmiş Kâtipler Tapınağı'ndaki Seçilmişlerin kayıt tutma konusunda çok daha iyi bir iş çıkardıklarının farkında olsam da, hayatımdaki olayları takıntılı bir şekilde yazdım.

Geriye dönüp baktığımda, kaderimi en başından beri hissedip hissetmediğimi ve bu yüzden mi mürekkep ve sayfaya sarıldığımı merak ediyorum. Bugünümü işaretlerken, beni beklediğini hissedebildiğim gelecek üzerinde biraz kontrol sahibi olmaya çalışıyor olabilirim; bilinçli zihnimin yüzeyinin hemen altında beliren uzun yıllar süren karanlık intiharın ardından gelen kısa güneş ışığı.

Ama durum buysa, ne kadar aptalca. El yazısı, ne kadar iyi olursa olsun, hiçbir zaman dua kadar ikna edici olmamıştır. Ve dua da mutluluğun ya da kurtuluşun garantisi değildir.

Kederim göz önüne alındığında, başka bir yol seçip seçmeyeceğimi, eğer yapabilseydim kaderimi inkar edip etmeyeceğimi veya ondan kaçınıp kaçınmayacağımı sorabilirsiniz. Kendime "kesinlikle hayır" zırhını giydirmek daha cesurca, daha takdire şayan olurdu. Ama bu sadece kolay bir erdem sinyali ve aynı zamanda kimsenin çürütemeyeceği bir iddia çünkü kimse benim aklımda, kalbimde değil.

Dürüst gerçek daha nüanslı, daha karmaşık. Yolum kadınımla kesiştiği anda, her şey başlamadan önce, evet, muhtemelen başka bir yol seçerdim: Tanışmamızdan bir saniye önce neyle karşılaşacağımı bilseydim, tereddüt ederdim.

İşte. İtiraf ediyorum.

Yine de bu sadece hayatta kalma içgüdüsüdür. Bir nanosaniye içinde ortaya çıkan ve daha yüksek bir amaç ve muhakeme ile dengelenmeyen acıdan kaçınmak için bir reRex'ten başka bir şey değil.

Bu bir *gerçektir*, ancak gerçek değildir.

Kadınımla ilk tanıştığım gece Campbell's domates çorbası ve Wonder Bread tostı yerken onu asla terk etmeyeceğimi biliyordum. Ve bana gitmemi söyledikten sonra bile... ve sonra kollarımda öldükten sonra bile... Onu asla terk etmedim. Sevgilimi her yere yanımda götürdüm, gözlerimden birlikte yaptığımız güzel şeyi görebilmesini ve kızımızın güvende olduğunu bilmesini umdum.

Ben sözünü tutan bir erkeğim.

Dişimin son anlarında, hayatta kalamayacağını anladığında, benden kızımıza göz kulak olmamı istedi. Yavrumuzu koruyacağıma dair bana yemin ettirdi. Bunu zaten yapacaktım ama eşimi onurlandırabilmemin tek yolu bu olduğu için, bu yemin benim onunla olan bağlantım ve yaşama sebebim oldu.

O geceden sonra hayatımla ilgili bir şey yazmayı bıraktım. Ama zamanımı belgeleyen başka kayıtlar, artık benim kelimelerim olmayan fotoğraflar vardı. Gençliğimizin yüzlerce fotoğrafından oluşan bir koleksiyon biriktirdim ve onları çerçeveledim, böylece kızımızın yanında bizzat olamadığım o anlar kalbim için sonsuza kadar saklandı. Uzaktan, bir başkasının tuttuğu fotoğraf makinesi objektifinden, onun olgunlaşmasına tanıklık ettim. Bir yetim olarak büyüdü, asla yalnız değildi, sadık uşağım gündüz vardiyasını yapıyordu ve ben de gece nöbetindeydim. Nerede olursa olsun, yetimhanede ya da dışarıda kendi başına, ondan asla uzakta değildik.

Ancak babasının kim olduğu gerçeğini bilemezdi. Melezler nadirdir ve insan olmak güvenli olmasa da vampir olarak var olmak düpedüz tehlikelidir. Dahası, her zaman *mahmen*'in genlerinin üstün geleceğini ve bu geçişi asla yaşamayacağını umuyordum.

Bu da kabul edilmeyen bir başka duaydı.

Kızımızın değişim zamanı yaklaştıkça, yıllarca sadece endişelendikten sonra, dehşete kapıldım. Herhangi bir vampirin ilk beslenmesini görmek tehlikelidir. Peki ya karışık kana sahip bir dişinin bunu atlatması? Hayatta kalmak için en iyi şansa sahip olabileceği tek bir erkek vardı.

Gezegende sadece bir safkan vampir kaldı.

Ama bu onu bir cenaze levazımatçısına teslim etmek gibiydi. İşini kara hançerler ve fırlatılan yıldızlarla sürdüren birine.

Hayatının bu kritik noktasında ölüm benim için bir araba bombası şeklinde geldi ve kızımızı sadece savunmasız bırakmakla kalmadı, aynı zamanda ufkunda olduğunu bile bilmediği, hayatını değiştiren, ölümcül derecede tehlikeli bir değişimin uçurumunda bıraktı.

Tabii ki geri dönmenin bir yolunu bulmalıydım.

Fade'e girme zamanım geldiğinde, türlerin *mahremi* olan Scribe Virgin ile bir pazarlık yaptım ve farklı bir yaşam için farklı bir formda dünyaya döndüm... aynı amaçla.

Ve böylece, bu son yıllarda, aşkı tanıdığımın güzel kanıtına yeni gözlerle bakıyordum.

Kaderimin aksine, kızımız çok mutlu oldu: onu seven bir Kral, kendi diyebileceği bir oğul, korunan bir ev ve geniş bir aile. Sahip olduğum her şey

onun için dileyebileceğim her şey gerçek oldu ve eğer böyle bir kaderin bedeli benim fedakârlıklarımı gerektiriyorsa?

İnsan çocukları için her şeyi yapar.

Yine de zaman onu değiştirdiği gibi beni de değiştirdi. Bir ebeveynin temel rolü, yavrularını yetişkinliğe taşımak, hazır ve yerleşik olduklarından emin olmak, meşaleyi onları yaratanların hayatlarından öteye taşımaya hazır olmaktır. Son zamanlarda, onun için amacıma hizmet ettiğimi düşünmeye başladım ve bu doğru hissettikçe, kimi özlediğimin, kimden ayrı kaldığının, kimi özlediğimin acısı daha da dayanılmaz hale geliyor.

Daha önce şimdiki zamanıma odaklandığım aynı dürtüyle, şimdi kendimi geçmişe dönerken ve kızımızın başlangıç hikayesini yeniden yaşarken buluyorum. Ama bu gençlerle ilgili değil.

Bu benim kadınımla ilgili. Kendim hakkında.

Hatırlama sürecim boyunca, aşk hikayemizin her bir detayını doğru bir şekilde anlatmak zorunda kaldım. Paylaştığımız tüm kelimelerin uygun ton ve duygularla yeniden yaşanmasını istiyorum. Bakışların, dokunuşların, kalp atışlarının kataloglanmasını istiyorum. Kokuların bile doğru olmasını istiyorum.

Her şeyi hatırlamak zorundayım.

Kendimi yeryüzündeki görevimden salıverme zamanının gelip gelmediğine karar verebilmemin tek yolu bu... ve aşkımı Diğer Tarafta bulmaya çalışıyorum.

Tabii beni kabul ederse.

Belki de bu hikâyem sonunda sonsuza dek mutlu bir sona ulaşacak.

Ya da belki her konuda yanılmışımıdır.

Ve Fade'de beni hiçbir şey beklemiyor.

BİRİNCİ BÖLÜM

Mayıs 1981
Caldwell, NY

Darius, Tehrror'un oğlu, Marklon'un terk edilmiş oğlu, kaderinin onu almaya geldiği gece şehre gitmeye karar verdi. İki hafta önce, güvendiği yaşlı *köpeği* Fritz Perlmutter'i BMW of Caldwell bayisine gitmesi ve yepyeni bir 735i teslim alması için yönlendirmişti. Araba yaklaşık altı ay önce sipariş edilmişti ve vampirler insanların Noel bayramını kutlamasa da, arabanın geliş tarihi yaklaştıkça Darius'un kafasında şekerparelerin dans ettiğini biliyordu.

Tatlı bekleyiş, hayatındaki onca korku ve görevin panzehiri olmuştu ve bekleyiş bitmek bilmiyordu. Hatta bir ya da iki gecikme bile olmuştu; Almanya'daki üretimde bir aksaklık yaşanmış, ardından Atlantik ötesi sevkiyat planlanandan uzun sürmüştü. Ama *sonunda* çağrı gelmişti ve Darius bir hafta sonunu savaşıarak geçirdikten sonra eve döndüğünde, bebek pudrası gibi kokan siyah kanlar içindeydi ve etinden vurulmuştu.

Fritz sol kolunun üst kısmıyla arka kapıyı hızla açmış ve "kız hazırlanıyor ve yarın öğleden sonra toplanmaya hazır!" diye ilan etmişti.

Darius mutfakta koca bir kukla gibi durmuş, halsiz ve yorgun beyni uşağının bir sokak lambası gibi parlamasına neden olan haberi algılayamamıştı. Ve sonra kafasına dank etmişti. İkinci rüzgarın hakkında konuş.

Bir *köpek* olarak Fritz bahar güneşine çıkabiliyordu ve gezegendeki en sadık hizmetkâr olduğu için on iki saat sonra yeni arabayı almak üzere yola çıktığında en az efendisi kadar heyecanlanmıştı. Sabrın son altmış dakikası yüzyıllar boyu sürececek bir çile olmuştu ve Darius yeraltındaki yatak odasında volta atarak, masasının, yatağının, oturma alanının etrafında dönerek zaman geçirmişti. Ocak. Banyo. Durula ve tekrarla.

Fritz eve gelir gelmez arabanın güvende olduğunu bildirmek için aşağı inmişti ama zarif Federal malikânenin müstakil bir garajı olduğu için güneş ufukta belirene kadar arabayı görmeye gitmek mümkün olmamıştı. New York'un taşrasında baharın gelmesi, sonsuza dek sürececek bir bekleyiş anlamına geliyordu ve Darius, daha güzel havalar daha keyifli olsa da, takvimin 21 Aralık'a daha yakın olmasını dilemişti.

Kışın bayiye kendisi de gidebilirdi. Ve sonra zamanı geldi.

Arka kapıdan fırlayarak asfalt sahayı neredeyse sekerek geçmişti. Fritz garaj bölmesini kasıtlı olarak kapatmıştı ve Darius, uşağı içeri girip açıcıya vururken son otuz saniye boyunca seğirmişti.

Panellerin yükselip BMW'yi santim santim ortaya çıkarması bir hediyeymiş gibiymiş ve hiçbir hayal kırıklığı yaşanmamıştı. Bronz metalik boya parıldıyor ve dört far sanki canlı bir şeymiş gibi ona bakıyordu. İlk şok ve şaşkınlık geçtikten sonra Darius sedanın etrafında dolanmaya başlamış, parmak uçlarını soğuk çelikte, pürüzsüz camda, kaputta, tavanda ve bagajda gezdirmişti.

Ve rüya gibi sürüyordu.

İşte bu yüzden onun gibi istediği her yere ışınlanabilen bir vampir, bazen eve uzun yoldan gitmeyi tercih ederdi...

Şehrin yeni inşa edilen orta ölçekli apartmanlarla dolu bir bölgesinden geçerken müziğin sesini açtı.

Böylece Supertramp ona yalnız günler ve yalnız geceler hakkında daha çok şey anlatabilecekti. Astara ihtiyacı yoktu. Elbette evde karısı yoktu ama kendi hayatında bir mobilya parçası gibi hissediyordu: Vampirleri avlayan solgun, ruhsuz katiller olan *Lesser*'larla savaşıırken, onlar kadar canlıydı; ama kendi içinde cansız bir nesneye dönüşmüştü. Bu fosilleşmeyi yaklaşık bir yıl önce fark etmişti ve o zamandan beri sorununun tam olarak ne olduğunu bulmaya çalışıyordu. Günlüklerini yeniden okuduğunda, sanki ana karakter değil de ilgisiz bir üçüncü şahısmış gibi hayatının gerçeklerini araştırdığında kayda değer bir şey bulamamıştı.

Ve günlüklerini yeniden okuduğunu anlatan bitmek bilmeyen, eşzamanlı olarak kaleme alınmış yazılar onu daha fazla ileriye götürmemişti.

Belki de onu neyin rahatsız ettiğini zaten biliyordu ve değiştiğini göremediği şeylere bakmak istemiyordu.

Gün ve gece döngüleri hep aynıydı: Dövüşmek. Yemek yemek. Uyumak. Bir Seçilmiş'ten iffetli bir şekilde beslenmek. Tekrar yapmak. Ve tekrar. Ve tekrar. Zaman çarkı dönmeye devam ederken ve insanlar farklı modalara, heveslere ve başkanlara girip çıkarken, o hep aynıydı. Varlığının asıl amacı bile -vampir ırkını Azalan Toplum'dan kurtarmak ve liderlik etmeyi reddeden Kral'ı korumak- onu anestezi gibi uyuşturan ezberden kopukluğu hafifletmeye yetmiyordu.

İşte bu yüzden sadece yeni ve güzel bir arabaya ihtiyacı yoktu, aynı zamanda onu kullanmak zorundaydı.

Elini direksiyonun üstünde gezdirerek derin bir nefes aldı. Elle işlenmiş derinin zengin parfümünü, o lezzetli yeni araba kokusunu takdir etmek için bir vampir burnuna ihtiyacı yoktu-

Yoldaki bir dönemeci dönerken, hareket ona soldan geldi; çizgi, çevresel görüşünün yakaladığı ve tüylerini diken diken eden içgüdülerinin bilinçli bir düşünce olmaksızın tepki verdiği türden bir şeydi. Hızlı bir koordinasyonla fren pedalına bastı ve direksiyonu sağa doğru kırdı. Lastikler yavaşlamak için ellerinden geleni yaptılar, yavaşlama çabaları sırasında gıcırdadılar ama çok fazla kütle vardı, çok fazla ivmelenme vardı. Mide bulandırıcı bir çarpma sarsıntısı kaydedildi ve ardından BMW dört şeritli yoldan çıkarak kaldırıma atladı.

Farlarındaki ağaç devasa boyutlardaydı.

Şimdiye kadar gördüğü en büyük ağacı şeydi.

Yine de, yepyeni BMW'nizi çarpmak üzereyken, bu her şeye belli bir çarpıklık katıyordu-

Bum!

Patlayan bir bomba gibi, darbe gürültüydü ve şok dalgaları yarattı. Kulakları çınlarken, öne doğru savruldu ve direksiyon simidi, kolonunun sert koluyla bölgesini savunarak geri yumruk attı. Bir kafa darbesinden sonra ön cama burnu kadar yaklaşmıştı ki bir bumerang etkisi onu tekrar koltuğuna yapıştırdı.

Bu noktada gaz kokusu aldı, tıslama sesi duydu ve küfretmeye başladı.

Gözleri odaklandığında, akçaağacın gövdesinin, mavi-beyaz kaput süsü bir hedefmiş gibi, bu iki far grubunun tam ortasında olduğunu gördü. Ve bir de ne görsün, o rozet şimdi motor bloğunun yarısına kadar yükselmişti.

Kendilerini kaos teorisinin hedefinde bulan insanlara özgü bir kararlılıkla kapısını açtı. Hasar kapının açılmasını, menteşelerini ya da panelini etkileyecek kadar geriye uzanmamıştı ve inerken içeriye baktığında kokpitteki her şeyin ne kadar bozulmamış olduğunu, gösterge panelinin ve koltukların hâlâ ne kadar taze ve yeni olduğunu gördü. Hazır olduğunda, döndü-

Dönüşün ortasında kullanılmayan emniyet kemerini görmesi, Kader'in omzuna bir dokunuşu gibiydi; bu *sefer* paçayı kurtardığını ama bir sonraki kazada kafasının güvenlik camından içeri gireceğini hatırlatan küçük bir hatırlatmaydı.

Belki de gelecekte kemerini bağlamalı-

Taze kan kokusunu alınca olduğu yerde donup kaldı ve başını çevirdiğinde dört şeritli caddenin ortasında, sarı çizginin üzerinde yatan insan kadını gördü. Kadın bir top gibi kıvrılmıştı, sanki birincinin etkisiyle buruşmuştu ve o anda sabah sefası renginde mavi bir etek ve kıvrılmamış beyaz bir bluz gözünün önüne geldi. Beline kırmızı bir kazak bağlanmıştı. Ayakkabıları kahverengiydi ve topuksuzdu. Çorap yoktu.

Hareket etmiyordu.

Tanrım, birine çarpmıştı. Sarsıntının nedeni buydu.

Darius ilerlemekte olduğu iki şeridi de hızla geçti. Diz çökerken kadının omzuna dokundu. "Hanımefendi?"

Yanıt yok. Yine de çarpışmayı arabanın içinde bile hissetmiş, o korkunç sesi duymuştu.

"Hanımefendi, sizi yuvarlayacağım."

Nazik elleriyle onun sıkı kasılmasını çözdü ve yarı yarıya sırt üstü döndüğünde, başının omurganın tepesinde bu kadar gevşek olmasından hoşlanmadı. Yine de inlemesi iyiydi. Hayatta olduğu anlamına geliyordu.

"Sizi tıbbi tedaviye götürmemiz gerekiyor." Park benzeri bir alanın ağaç sınırında olduğu anlaşılan arabasına doğru bir bakış attı. "Ve benim bunu yapacak bir aracım yok-"

"Yardım edin..." diye fısıldadı. "Bana zarar verecek..."

Darius'un başının tepesine soğuk bir telaş çarptı ve dişlerini gösterdi. "Ne dedin sen?"

Kadın sadece mırıldandığında, adam diğer iki şeride baktı. Birbirine bağlı, kısa katlı apartmanlar sokaktan geriye doğru uzanan bir yükselti üzerindeydi ve onları yoldan ayıran çimenlik bir alan vardı. Neredeyse tüm dairelerin ışıkları yanıyordu ama balkonlarda kimse yoktu ve her pencerenin önünde özel perdeler çekiliydi-

Başka bir hareketlilik.

Yapı bloklarından birinin havalandırma yolunda, gölgelerin arasından bir ligure koşarak çıktı ve sonra sanki görülmek istemiyormuş gibi tekrar karanlığa atladı. Şekline bakılırsa bu açıkça bir erkekti ve Darius burun deliklerini açarak havayı kokladı.

"Lütfen, beni yakalamasına izin vermeyin," dedi kadın kısık bir sesle. "Beni öldürecek."

İKİNCİ BÖLÜM

Patricia Wurster adını sevmiyordu. Hiç sevmemişti. Ne ilk kısmı, özellikle de Patty olarak kısaltılmışsa, ne de ikinci kısmı, özellikle de ilkokuldayken kendisine En Kötü dendiği zaman. Yine de ortası o kadar da kötü değildi-

"Anne... benim adım Anne."

Kısık sesle konuşurken, kendisine yöneltilen bir soruya cevap veriyordu ama kendini neden tanıttığını anlayamıyordu... ya da kime tanıttığını? Gözlerini açtığında hiçbir ipucu bulamadı çünkü her yer karanlıktı ve yine de yalnız değildi. Biri onu tutuyordu-

"Memnun oldum Anne."

Ses derindi, bir erkeğe aitti ve her kimse sesini anında sevmişti. Heceler çok alçak ve inişli çıkışlıydı ve bu aksan kesinlikle Avrupalıydı, ancak bunu belirli bir ülkeye tam olarak yerleştiremiyordu...

Neredeydi? Bu düşünce aklına geldiğinde, bir yatakta olduğuna karar verdi ama kendi yatağında değildi. Bu yatak çok sert ve çok küçüktü. Ve neden bu kadar sıkışık olduğunu anlamaya çalışırken, adamın ona başka bir soru sormasını diledi çünkü içinde bulunduğu tuhaf sayıklama yerine onun konuşmasını tercih ediyordu.

Belki de "İşaretiniz nedir?" yolunu seçebilir. Ya da doktorda olduğu gibi boyununu ve kilosunu öğrenmek isteyebilir. Hızlı bir cebir denklemine ne dersiniz-

Bump!

Altındaki yatak bir şeye çarptı ve çarpmayla birlikte gelen sarsıntı vücudundaki her kemiği sarstı. Ağrı bacaklarını, kollarını ve özellikle de bir omzunu yakan küçük kamplar halinde yerleşirken, bir yatağın neden bir kasise çarptığını merak etti - durun, arka plandaki o ince uğultu da neydi?

"Bir arabanın içindeyim," diye mırıldandı.

"Evet," diye yanıtladı o erkek sesi. "Seni hastaneye götürüyorum."

İşte o zaman her şey geri geldi. Bir dizi Rash kartı görüntüsünde, sanki hafızası akşamın gerçeklerini bir masa üstünde dağıtıyormuş gibi, her şeyi hatırladı-

Anne aceleyle doğrulmak istedi ama her şey onu durdurdu: BonIres'e dönüşen o küçük Rames, sıkışık bir arka koltuk... ve onu tekrar uzanmaya çağıran ağır ama nazik bir el.

"Neredeyse vardık-"

"Gitmeliyim-"

Panik onu ele geçirince sözleri kesildi ve dağınık bir şekilde koşuşturmaya başladı, menziline giren her şeyi itip kakmaya başladı-

"Siktir!" diye tiz bir gıcırtı geldi.

O küçülürken, içinde bulunduğu arabanın sürücüsü kafalığın etrafından dolaştı. Bir taksi şoföründen bahsediyoruz. Hem saçları dökülmüştü hem de saçlarını kestirmesi gerekiyordu; kulak hizasındaki kıvrıkcık şerit ve tepedeki yamalı ada tamamen kontrolden çıkmıştı. Ve mutlu değildi. Yüzü bir basketbol topu kadar diri ve yuvarlaktı ve ifadesi genellikle gut hastalığının nüksetmesiyle birlikte ortaya çıkan türdendi.

"Orada herkes iyi mi?" diye sordu sinirli bir Jersey aksanıyla. "Senin için yeterince hızlı sürmüyor muyum?"

Taxi'deki o adam onu bir yere götürürken ne yapıyordu-

"Ben Danny DeVito değilim. Tanrım."

Sanırım bunu yüksek sesle söylemişti.

Adam başını öne eğdi. "Neden herkes böyle söylüyor?"

Ben daha iyi görünüyorum..."

Ön koltukta ego problemlerini çözmeye çalışırken, Anne... arabaya... baktı...

Tüm düşünceleri durdu ve bu yavaş yavaş yavaşlayan bir tren gibi değildi: Bilinci bir tuğla duvara çarptı. Daha iyi görünmekten bahsediyorum. Bankın diğer tarafında oturan adam, Johanna Lindsey romanlarının kapağını aratmıyordu. Siyah giysiler içinde, geniş göğüslü ve omuzlu adamın vücudu tüm arabayı kaplıyor gibiydi ve yüzü onu etkilemişti. Klasik yakışıklılığı, sıkıca kesilmiş koyu renk saçlarıyla herkesin dikkatini çekebilirdi.

Ama o şoförden daha mutlu değildi ve bunun nedeni çok açıktı. Her iki avucunu da kasıklarına bastırarak, çarpıcı yüz hatlarına ürkek bir ifade kazınmıştı ve tıpkı herhangi bir dilde ellerinizi boğazınıza götürmenizin boğulduğunuz anlamına gelmesi gibi, o da evrensel bir işaret olan "Vay canına, az önce beni çiviledin" işareti yapıyordu.

"Aman Tanrım," dedi. "Çok özür dilerim."

Elini uzattı ama nereye dokunacağından emin değildi. Ve kafasındaki o bulanık his artık tamamen yok olmuştu.

Bir kızı neşelendirmek için bir yabancıyı hey-nannies'de mantarlamak gibisi yoktur-

"Üzgünsün," diye tersledi şoför. "Arka koltuğumda iki yabancı olduğu, hastaneye neden gittiğime dair hiçbir fikrim olmadığı ve Poconos'a alem yapmaya gitmişim gibi başım ağrıdığı için özür dilerim."

Anne sesini alçalttı. "Gerçekten çok üzgünüm."

Meşhur mahremiyet sorunları olan adam gözlerini açtı. Sodyum sokak lambasının şeftali rengi ışıltısı pencerelerden içeri süzülürken, irisleri berrak bir sonbahar göğü gibi yankılanan bir maviydi. Ayrıca uzun, koyu renk kirpikleri ve yüzünü buruşturmadığı zamanlarda doğal bir kavisi olduğuna bahse girmeye hazır olduğu kaşları vardı.

"Sorun değil," diye homurdandı aksanıyla. "Artık Leo Sayer parçalarını söyleyebilirim."

Gülümsemesi büyük değildi ama dudaklarını kaldırışı sevimliydi, tüm o erkeksi adamı alıp ona bir zamanlar olduğu çocuğun ipucunu veriyordu.

"Ne oldu-" Etrafına bakındı. "Yani, neler oluyor?"

"Hatırlamıyor musun?" Kendini koltuğa yeniden yerleştirdi ve kalçalarını biraz döndürdü, sanki bir şeylerin hâlâ bağlı olup olmadığını değerlendirmeye çalışıyordu. "Sen

bir araba çarptı-"

Birdenbire, anıların Rood'u tekrar geri döndü ve vücudundaki acı patladı, sanki hatırladığı şey ikinci bir darbe gibiydi.

"Acil servise varmak üzereyiz," dedi yanındaki adam.

"Ve sonra ben yokum," diye Danny DeVito-esque ön taraftan duyurdu. "Tanrım, bu baş ağrısına nasıl bulaştım bilmiyorum. Beleşçilerden birinin aspirini var mı?"

Anne o güzel mavi gözlere odaklandı. "BMW'yi sen kullanıyordun. Bana çarpmadan hemen önce ön camdan gördüm... sendin."

Adam başını salladı. "Geldiğini görmedim. Nihayet fark ettiğimde de direksiyonu kırdım ama artık çok geçti."

Adamın yüzüne bakarken, olay yerinde ona ne söylediğini merak etti. Ona neden yolun karşısına koştüğünü söyleyip söylemediğini.

"Hastaneye gidemem," dedi sessizce.

"Orada mı çalışıyor?"

Gözlerini kapadı ve inkar etmeye çalıştı. Sonra da cesur bir tavır takınmak için sahip olduğu azıcık enerjiyi de kaybetti. "Hayır, ama cüzdanım onda, yani üzerimde para yok."

"Bakım masraflarını ben karşılayacağım." "Hayır, karşılamayacaksın-"

"Kontrol edilmeniz gerekiyor. Ve kaza benim hatamdı."

"Değildi. Karanlıkta sokağa fırladım." Kuşkusuz zayıf bir 1. ile göğüs kafesine vurdu. "Ayrıca nefes alıyorum ve kalbim atıyor. Gerisini yürüyebilirim-"

"Bakın hanımefendi," diye araya girdi şoför dikiz aynasından bakarken, "hastanede ineceksiniz. İstedğim için bu yoldan gitmiyorum. Oraya vardıktan sonra ne yaparsan yap, umurumda değil, ama yolun orada bitiyor."

Bu not üzerine, daha fazla konuşma olmadı. Zaten gidecekleri fazla bir yol da yoktu. Francis Hastanesi sağda görünüyordu, blok halindeki binası üç yüz altmış derecelik bir otoparkla çevriliydi. Acil servis uzak taraftaydı ve Danny Olmayan DeVito bir steysin arabanın önünü keserek kapalı girişe giden yola girdi.

"Şimdi arabamdan in," dedi frene basarken.

Anne tartışmak için ağzını açtı ama onunla değil. Onun sorunu arka koltukta oturan arkadaşındı. Ancak burası yeri değildi -gerçi herhangi bir tartışma kaldırırında çok daha iyi gitmeyecekti, ama en azından orada daha az düşmanca bir fıstık galerisi umabilirdi.

Kapının koluna uzanarak kapıyı açtı ve çıplak ayağını uzattı. Kaşlarını çatarak hatırlamaya çalıştı...

"Bir ayakkabım eksik."

"Hadi sana bir bakalım." Yanındaki adam onun tarafını açtı. "Ayakkabılar için sonra endişeleniriz."

Kadın bir yanıt vermeyi düşünmeden, adam önünde durmuş ve elini uzatmıştı. Kadın sadece avucuna bakınca, şoför söze girdi.

"Tanrım, çık arabamdan. Bırak sana yardım etsin."

"Burada olmama gerek yok," diye mırıldandı öne sürülen şeyi yakalarken.

Anne nazikçe dışarı çekildi ve sallanırken ve başka bir acı dalgasıyla savaşıırken, vay be, adam uzun boyluymuş diye düşündü. Ve sonra, homurdanan Samiriyeli'ye biraz para vermek için eğildiğinde, gözlerinin adamın vücudunu hızlıca gözden geçirmesine engel olamadı.

Bu da beyninde hasar olmadığını kanıtlıyordu, değil mi? Eğer tamamen yabancı birinin özelliklerini kontrol etmekle meşgulse, öyle olmalıydı-

Tamam. Pekâlâ. Alt yarısı da en az üst yarısı kadar iyiydi, kalçaları siyah pantolonunun kumaşını geriyor, arka bölgesi pantolonunun koltuğundan dışarı taşıyordu-

İçinde kurtarıldığı araba lastik gıcirtısıyla hareket edince Anne dikkat kesildi.

Adam ona döndüğünde, "Ben şimdi bir taksi çağıracağım," dedi. "Gerçek bir taksi yani."

"Paran yok sanıyordum."

"Evde, annemin *Fannie Farmer Cookbook*'unun içine sıkıştırılmış bir acil durum yirmiliğim var."

Gözlerini kırıştırdı. Sanki böyle bir şeyi hiç duymamış gibiydi. Ya da genel olarak yemek kitaplarını.

Karışıklığın para birimiyle ilgili olduğunu düşünmek zor.

"Hadi gel." Adam onun elini sıktı ve kolunu kendi kolunun arasına soktu. "Bu hiç zaman almayacak-"

"Burası bir acil servis. Sonsuza kadar burada kalacağız. Ve ben-"

Gözlerinin içine o kadar derin baktı ki, yaptığı tartışma da dahil olmak üzere onun için her şey durdu. Ciğerleri de dahil. Ve kesinlikle kalbi de.

"Yirmi dakika önce," dedi, "seni yolun ortasından alıp arka koltuğa oturtmak zorunda kaldım. Eminim buraya kadar olan yolculuğu pek hatırlamıyorsundur ve evet, hiçbir şey için para ödememi istemediğinin farkındayım ama seni yolun kenarında ölüme terk edersem kendimle yaşayamam."

"Beni terk etmedin ve ben ölmüyorum."

"Seni o döner kapılardan geçirip bir doktorun eline teslim etmezsem, evine gideceksin. Yani bu yapıcı bir terk ediştir."

"Eve gitmeyeceğim, söz veriyorum." "İyi bir yalancı değilsin."

"Evet, öyleyim." Adamın sol kaşı havaya kalkarken, kadın küfretti. "Yani, yalan söylemiyorum." "Gecenin bu saatinde başka nerede doktor bulabilirsin ki?"

Aralarında uzun ve gergin bir an geçerken Anne, acil servisin girişinden çıkan insanların belli belirsiz farkına vardı. Girişe giren. Çıkıyorlardı. İçeri giriyorlardı. Sanki evren onun tarafındaydı ve ona buranın nasıl işlediğini görsel olarak göstermeye çalışıyordu.

"Lütfen." Adamın gözleri kızın yüzünde gezindi ve kız onun ne gördüğünü merak etti. "İçimin rahat etmesi için bunu yapmalısın, tamam mı?"

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Ahlak kuralları böyle işlemez. Hiçbir şeyin kırılmadığından emin olalım ve sonra yollarımızı ayıralım. Beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksın."

Şimdi bunun ona neden bir kayıp olarak görüldüğünü merak etti. Adam tamamen yabancıydı-

"Vay canına! Seni yakaladım," diye geveledi.

"Ne-"

İşte o zaman dünya kendi etrafında dönmeye başladı, ayakların altındaki beton açık denizdeki bir teknenin güvertesine dönüştü.

Anne ayaklarının üzerinde sallanırken, güçlü kollar etrafına dolandı ve başladığı yere, bir kez daha kendisini güvende hissettiren bir göğsün sağlam duvarına geri döndü.

Bu adamı duvardaki bir delikten bile tanımıyordu. Belki de anlamsız bir şekilde yere serilmişti.

"Yanımdayım," dedi usulca. "Bana güvenebilirsin."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Darius gizlilik perdesinin uzak tarafında beklerken, otomatik silahlarının görünmediğinden emin olmak için ceketini çekti. Sonra da yüzyıllar boyunca savaşarak gelişmiş bir reRex'e baktı. Acil servisin tedavi alanının bu bölümünde bir düzine kadar muayene bölmesi vardı ve her istasyon, yatak doluysa kapatılan bu donuk yeşil perdelerle ayrılmıştı. Düzen tarafından oluşturulan orta koridor sedyeleri, tıbbi personel ve ekipman için bir otoyoldu ve çevrede dolaşan her türlü hasta ve aile üyesi vardı.

Hiçbir yerde tehdit edici bir şey yoktu ve kimse ona fazla dikkat etmiyordu. O sadece başka bir kibitzerdi.

Her şey böyle kalmalıydı.

"Tamam, geri gelebilirsin."

Perdelerin arasından eğilerek, düşüşteki kısmın onun ardından düzgün bir şekilde kapandığından emin oldu ve yukarı bakarken kendini omuzlarını desteklerken buldu.

Patricia Anne Wurster, ya da kendini tanıttığı şekliyle Anne, tekrar yatağın üzerindeydi, ama şey doksan derecelik bir açıyla öne doğru kaldırılmıştı, bu yüzden

eğer oturuyor olsaydı. Araba çarpmış gibi görünüyordu. Uzun, siyah saçları birbirine karışmıştı. Yüzünde morluklar ve sol gözünün üzerinde kötü bir sıyrık vardı. Bir kolu da zımpara kağıdıyla ezilmiş gibi yara bere içindeydi.

Tanrım, onu öldürebilirdi.

Olmuş olabilecek her şeyi unutmaya çalışarak, kadının değiştirdiği kıyafetlere baktı. Üzerindeki mavi-pembe hastane önlüğü onu cüceleştirmiş, yakası boğazının altından sarkmış, kolları kabarmıştı. Battaniyeler beline kadar çekilmişti ve kadın solgun, küt tırnaklı elleriyle battaniyelerin kenarlarını düzeltiyordu.

Onu yolun ortasında yatarken düşündü. Sonra arabanın arkasında kendine geldiği anı hatırladı. Ve sonunda... ilk kez değil... *onun* güzel olmakla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde büyüleyici olduğu ve her şeyin *o* olmakla ilgili olduğu sonucuna vardı.

Bu da tabii ki pek mantıklı gelmedi. Ama bu akşamın hangi kısmı mantıkla bir ilgisi var mıydı?

"Bu odaya nasıl bu kadar çabuk geldik bilmiyorum." İnce örtüleri daha yukarı çekti. "Sanırım her şeyi doğru zamanda yaptık."

Lütfen H-kelimesini kullanmasak, diye düşündü.

"Sanırım öyle." İki plastik sandalyeden birine oturdu. "Belki de şansımız dönüyordur."

"Arabanın kaza yaptığını ve hastanede olduğumu düşünürsek Johnny, bunun iyi bir şey olacağını düşünüyorum."

Ona bakarken, yüzüne dökülen kumral saçlarını düzeltmek istedi.

"Umarım doktor yakında gelir."

"Kalmak zorunda değilsin," dedi. "Yani, yürüyüp gideceğimden endişeleniyordun ama ben kayıtlıyım. Onlar beni bırakana kadar sistemdeyim."

"İşin içinde hâlâ bir fatura var." Ellerini kaldırdı. "Bekleme odasında falan takılmamı tercih ederseniz-"

Tepeden, hazır bir ses anons etti: "Dr. Peters, ikinci hatta. Dr. Peters, ikinci hatta."

"Hayır, sorun değil." Anne battaniyelerle biraz daha oynadı. "Çıplak falan olmadığım sürece-"

"Oh, evet. Açıkçası, sizi muayene ederken burada kalamazdım-"

İkisi de kısa durdu. Garip bir şekilde güldüler. Başka bir yere baktılar. Darius boğazını temizledi. "Aramam gereken biri var mı? Yani senin için."

"Hayır." Cevap hızlıydı. "Teşekkür ederim."

"Ailen?" diye sordu. Kadın başını salladı. "Hayır."

Kadın ayrıntıları açıklamayınca, adamın aklına onun zihnine girip bilgilere kendisi ulaşmak geldi. Ancak mahremiyetin ihlali, kişi ihlal edildiğini bilmeseydi yine de yanıltı.

"Yine de iyiyim," diye ekledi. İnsanların yalnız olduklarında, biraz korktuklarında ve kimsenin bilmesini istemediklerinde yaptıkları gibi.

Yine de hiçbir şeyi çözmesi için ona bakmıyordu. Yine de, motorlu araç saldırıları bir yana, onun için neydi ki?

Darius ona bakmaya devam ederken, boynundaki ve yüzünün yan tarafındaki kırmızı lekelerin kazadan mı yoksa onu kovaladığı çok açık olan adamdan mı kaynaklandığını merak etti.

Peki sana zarar vermeye çalışan her kimse icabına bakabilir miyim? Perde geri itilirken merak etti.

"Merhaba, ben Dr. Robert BluI-"

Körfeze adım atan doktor durdu. Ve bunun için bir sebebi vardı.

Merhaba dostum, diye düşündü Darius adama bakarken. Ya da erkeğe, daha doğrusu.

Beyaz önlüklü vampirin ela gözleri, siyah saçları ve geleneksel çekicilik standartlarına uygun simetri ve özelliklere sahip bir yüzü vardı. Türün başka bir üyesini gördüğüne o da aynı derecede şaşırmıştı. Bu arada, Darius onu şahsen tanıyamamıştı ve bu erkeğin burada çalışabilmesi için, adının sonuna "M.D." ibaresini ekletmek için sahip olması gereken derece ve ehliyet ne olursa olsun, güneş ışığına çıkabilen ve insan rütbelerinde yükselmiş bir melez olması gerektiğini tahmin etti.

Zihin kontrolü ve manipölasyon bire birde iyi araçlardı, ancak uzun bir süre boyunca bütün bir insan topluluğuna kar yağdırmak için kullanılamazlardı.

Erkek açıkça hissettiği telaşı gizlemeye çalışırken, Darius Eski Ülke'de işlerin nasıl yürüdüğünü düşündü.

İnsanlar ve vampirler arasında katı bir ayrım varken, uygun Kral ve saray. Şimdi mi? Yeni Dünya'da mı? Aristokrasinin bir üyesi olmadığınız sürece standartlar daha gevşekti.

Belki de erkek, *glymera* ile kan bağı olduğu için huzursuzdu? Bir melez olarak elbette bu işin içinde olamazdı ama kesinlikle meşhur çimenlikte ayağını bir kazığa sokmuş gibi görünüyordu.

Doktor boğazını temizledi. "Ah..."

Herhangi bir sorun yaratmakla ilgilenmeyen Darius, evet, ikisinin de oldukları kişi oldukları gerçeğini kabul ederek başını salladı ama hayır, bu konuda hiçbir şey yapmayacaktı.

Doktor derin bir nefes aldı ve hastasına döndü. Beyaz önlüğünün yakalarını çekiştirdikten sonra bir kez daha boğazını temizledi. "Dediğim gibi, ben Dr. BluI ve sizinle ilgileneceğim. Bana bu gece neler olduğunu anlatmak ister misin Patricia?"

"Aslında adım Anne. Bu benim göbek adım."

Kısmi vampir, dişleri olduğunu varsayarsak, dişlerini göstermeden ona gülümsedi. "Anne, lütfen bana Rob de. Şimdi, ne oldu? Triyaja ve giriş hemşirenize anlattığınızı biliyorum ama ben de kendim duymak istiyorum."

Anne ellerinin kendi etrafında döndüğü yere baktı. "Bir kazaydı. Bakmadan karşıdan karşıya geçtim ve hava karanlıktı." Darius'a doğru başını salladı. "Hız falan yapmıyordu. Hepsi benim hatamdı."

Darius kaşlarını çattı ama sessiz kaldı. Gerçeğin diğer yarısından, yani kovalandığından bahsetmek istiyordu ama yola neden çıktığını bilmeseler bile doktorların tüm yaralarına bakacaklarını düşünüyordu.

"Yani sana araba çarptı."

"Evet, ama dediğim gibi, bu onun hatası değildi. Polisin olaya karışması için bir sebep yok."

Dr. BluI başını salladı. "Anladığım kadarıyla buraya kendi başınıza gelmişsiniz." "Sayılır." Endişeli gözleri Darius'a kaydı. "Sanırım beni içeri o taşıdı."

"Tamam." Dr. BluI beyaz önlüğünün cebinden bir stetoskop çıkardı. "Kalbinizi ve ciğerlerinizi dinlerken ve göz bebeklerinizi kontrol ederken, orijinal olmayan bir soru sormaktan nefret ediyorum ama nereniz ağrıyor?"

Erkek elindeki aletle kulaklarını tıkayıp yatağa doğru eğilirken, Anne daha önce iki kez paylaştığı konuşmanın geri kalanını anlatmaya başladı. Darius kenarda gözlerini kapadı ve Anne'in sesinin yükselip alçalmasını dinledi. Konuştuğu kelimeler basitti, nadiren çok heceli bir şeydi ve kesinlikle çeviri açısından korkunç derecede karmaşık değildi. Yine de onu bir lazer gibi odakladılar.

Onun üzerinde. Ve ne isterse, neye ihtiyacı varsa. Ona yapmasını emretti.

"Bayılmayacaksın, değil mi?"

Darius göz kapaklarını açtı. Odadaki diğer vampir tam karşısındaydı ve yüzü panik içindeydi. Sanki istediği son şey, türünün tüm fiziksel anormalliklerinin, sadece midesi bulanana bir başka seyircinin tedavisi sırasında ortaya çıkmasıydı.

"Hayır, hayır, ben 1ne'im."

Erkeğin gözlerinde bilmiş bir bakış belirdi. "Sağ omzunun ve sağ alt bacağının röntgenini isteyeceğim. Ayrıca tam bir fiziksel muayene yapmam gerekecek. Tabii bunu bir kadın doktora yaptırmamı tercih etmezseniz?"

Anne yatağın üstünden, "Oh, bu 1ne," dedi. "Ben utangaç değilim."

Diğer vampir hastasının rızasını kabul etmedi. Bunun yerine, devam etmek için izin bekledi... herhangi bir şifacının bağlı bir erkek ve dışisiyle ilgilenirken yaptığı gibi: Kimse bir erkeğin koruyucu içgüdüsü tetiklendiğinde hızlı ve kesin bir şekilde ortaya çıkan türden bir sorun istemezdi.

Belli ki doktor hikâyenin bir kısmının düzmece olduğunu düşünüyordu. Ayrıca, Darius bağ kurmamıştı.

"Um... merhaba?" Anne sordu. "Benim yerime karar vermeyi bitirdiniz mi, yoksa rızamı alırken biraz daha beklememi mi bekliyorsunuz?"

Darius yatağa doğru göz gezdirirken, ona bu hürmetin nedenini açıklayamadı. Ve her halükarda, o onun eşi değildi-

"Evet, bir kadın doktor en iyisi olur," dediğini duydu. Ve sonra Eski Dile geçti. *"Ve ben muayene sırasında o ince perdenin hemen diğer tarafında olacağım."*

Dr. Blui başını eğerek, *"Elbette efendim,"* diye cevap verdi. *"Başka türlüşünü kabul edemeyiz. Hastalarınız için istediğiniz başka özel hükümler var mı?"*

onu?"

Darius kadının gözlerinin kendisine dikildiğini hissedebiliyordu. "*Hayır, hepsi bu.*" "*Ona son derece saygılı davranılacak.*"

"Öyle olsa iyi olur," diye hırladı.

Sadece yarım saat sonra, Anne ve yatağı yeşil örtülü küçük alt bölümüne geri götürüldü. Ve bir de ne görsün, mavi gözlü ve iri vücutlu adam, Anne'in onu bıraktığı yerde, Rimsy plastik sandalyenin üzerinde, iş günü kapıda bekleyen bir köpek gibi bekliyordu.

Görevli, "Dr. BluI çok yakında geri dönecek," dedi. "İyi misin?"

"Evet, teşekkür ederim."

Adam başını salladı. "Kendine iyi bak."

Ve sonra o ve gizemli adam yine yalnız kaldılar. Adama bakarken, onun kendisine bakmamaya çalıştığını hissetti ve bunun nedeninin onu bir şekilde çekici bulması olduğunu düşündü.

Evet, çünkü bu hastane önlüğü tüm çürüklerindeki kırmızıyı ortaya çıkarmış.

"Sana kabul edilebilir bir şekilde davrandılar mı?" diye sordu Roor'a odaklanmaya devam ederken.

Bir şeyleri ifade etmek için çok garip bir yolu vardı, çok resmi, çok kesin.

"Harikaydılar, teşekkürler. Gerçi sanırım röntgen ışınları yüzünden artık karanlıkta parlıyorum." Battaniyesini biraz daha yukarı çekti. "Bu kadar çabuk geçtiğine gerçekten inanamıyorum."

O sadece başını sallayınca Anne uzandı ve kaşının üzerindeki beyaz bandajı yokladı. Bir kadın doktor gelip ciğerlerini dinlemiş, midesinde ve gövdesinde sorun olup olmadığını kontrol etmiş, ardından röntgen cihazının boşalması için kısa bir süre bekledikten sonra klinik düzeyde yara bandı gerektiren her şeyi temizleyip kapatmıştı.

"Sana karşı nazik miydiler?"

Başını ince yastığın üzerinde çevirdi. Tüm bu acil servis ziyaretini yönetiyor gibi görünen gizemli adam bacak bacak üstüne atmış, uzun ve zarif bir elini kalçasından sarkıtmış, mükemmel duruşuyla Rimsy'nin

sandalyeyi bir tahta dönuştürdü. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, duruşu da en az yüzü kadar iyiydi; burnu kaşlarından aşağıya doğru dümdüz iniyordu, çenesi güçlüydü, geniş omuzları ve belirgin üst kolları her şey için mükemmel bir çerçeve oluşturunuyordu. Saçları koyu renk olmasına rağmen, saat on bir gölgesi yoktu ve göğsünün çıplak olup olmadığını merak etti.

Yüzü kızararak başka tarafa baktı. Sonra bir iniltiyle kendini hastane yatağında yeniden düzenledi. İşler çoktan yoluna girmeye başlamıştı; kasları geriliyor, bazı eklemleri kilitleniyordu. Aynı şekilde, vücudunun büyük bir kısmında hissedilen çürükler de bir süreliğine yerleşiyordu, acıların odak noktaları çürük elma gülleri gibiydi, hepsi dikenliydi.

"Kimsin sen?" diye ağzından kaçırđı. "Bu hastane için yani." Bir duraklama oldu. "Sadece başka bir izleyici."

"Yine de doktoru tanıyorsun." "Pek sayılmaz."

Tekrar ona bakmak zorunda kaldı. "Onunla hangi dilde konuştunuz? Onu tanıyamadım."

"Bu sadece belirsiz bir Avrupa lehçesi. Önemli değil."

"Peki onun bu lehçeyi konuştuğunu nereden biliyordun?"

O cevap veremeden perde geri çekildi ve Dr. BluI içeri girdi. "Her şey iyi görünüyor." Gizemli adama odaklandı. "Kırık falan yok. Sanırım biraz şişlik ve ağrı kalacak-"

"Hey, Doktor," diye araya girdi Anne. İki adam da şaşkınlıkla ona bakınca, Anne sıkıca gülümsedi ve onlara el salladı. "Röntgenlerimin sonuçlarını bildirirken, bunları vereceğiniz kişi ben olursam memnun olurum."

Dr. BluI gözlerini kırptırdı. Adama baktım.

Adam başıyla onaylayınca doktor yatağın ayak ucuna geldi. "Kocanıza odaklandığım için özür dilerim. Tabii ki haklısınız."

Anne omzunun acıyla çarpmasına aldırmadan biraz daha doğrulup oturdu. "O benim kocam değil."

"Tamam o zaman." Dr. BluI kafası karışmış gibi başını salladı, ancak kendisine ait olmayan bir iş üzerinde durmayacaktı. "Her neyse, herhangi bir kırık ya da yanlış hizalanma görmüyoruz. Hayati değerleriniz çok iyi, yaralarınızla ilgilenildi. Sadece hafif bir ağrı kesiciyle seni taburcu edebilirim. Ama eğer

Çift görme, bulantı veya kusma, yeni veya kötüleşen baş ağrısı veya sizi endişelendiren başka belirtiler yaşarsanız, doktorunuzla temasa geçmenizi veya buraya geri gelmenizi istiyorum."

"Benim doktorum yok."

"O zaman Aziz Francis'e dönüp beni istemeniz gerekiyor." Dr. Blui tekrar adama baktı. "Onunla ben ilgileneceğim. Sen merak etme."

Okaaaaaay, yetişkin kadınlara çocuk muamelesi yapılmayacağı güne gerçekten hazırdı.

"Harika," diye mırıldandı. "Minnettarım."

"Rica ederim," diye mırıldandı Dr. Blui adama küçük bir selam vererek. "Ben bir reçete yazayım, o da yoluna gidebilir."

Doktor gittikten sonra Anne hayal kırıklığı içinde gözlerini kapadı ama çocuk muamelesi görmekten kurtulmaya karar verdi - çünkü iş yerinde karşılaştığı iyi niyetli kadın düşmanlığından daha büyük bir sorunu vardı. Ya da mahallesinde. Ya da genel olarak dünyada.

"Çantam yanımda değil," dedi kendi kendine. "Yani anahtarlarım yok... kimliğim..."

"Çok özür dilerim. Yolda bir şey görmedim-"

"Hayır, onun içinde bıraktığım için..." Yüzünü ovmaya gitti ve bandajın tam acıyan yerini dürttü. Küfrederek başını arkaya yasladı ve gözlerini tavana dikti. "Bu gece gittikçe uzuyor, gerçekten."

"Eşyalarını nerede bıraktın?"

"Onun yanına."

Tuhaf bir ses yatağının etrafında dolanırken, ona doğru baktı. Adamın kaşları düşüktü ve gözleri tanımlayamadığı bir şeyle parlıyordu - hayır, durun. Ne olduğunu biliyordu.

Ancak öfke onu tehdit etmiyordu.

Kısık bir sesle, "Eşyalarını kimden, nereden olursa olsun geri alacağım. Sadece söyle ve olsun bitsin."

Kelimeler sessizce söylenmişti, ama bir şekilde, sesin azlığı onları bağırmasından daha korkutucu hale getiriyordu. Her ne kadar karakterini iyi yansıtmasa da, bu adamla ilgili kısa ama çok canlı bir fantezi kurdu.

Çok iyi tanıdığını düşündüğü bir adamın kapısında belirdiğini hiç bilmiyordu.

"Sorun değil," diye mırıldandı. "Ben kendime bakarım."

Perde tekrar geri çekildi ve Dr. BluI içeri girdi. "Pekala, işte reçete. Uyumasına yardımcı olması için biraz Tylenol ve kodein. Gerektiği kadar alın. Önümüzdeki birkaç gün boyunca oldukça ağrılı hissetmeyi beklemeli."

Fişi adama vermeye gittiğinde, Anne'in tercüme edemediği dilde bir konuşma daha oldu ve ardından Anne'in yanında oturan adam kaşlarını çatı ve plastik sandalyede öne doğru eğildi. Doktor başını sallayarak ısrar ediyormuş gibi ellerini uzattı, ardından Anne'in gizemli adamı ayağa kalktı ve avucunu uzattı. El sıkıştırlarken avuç içi el değiştirdi.

"Kendine iyi bak," dedi Dr. BluI ona. "Sadece bir tane olacaksın."

Dişlerini sıkan Anne, kaba bir davranış olmasına rağmen doktorun gidişine tepki vermedi. Yine de ne önemi vardı ki? Sırf ona kibar davranmadığı için *pater familias* kişilik nakli yaptırmayacaktı ve enerjisini bu kâbusun ikinci bölümü için saklaması gerekiyordu.

"Seni dışarıda bekleyeceğim," dedi adam ona. "Sen üstünü değiştirirken." "Tamam." Tanrım, çok yorgundu. "Yani, teşekkürler."

Ama adam gitmek yerine yatağın yanına geldi. "Malını geri almak konusunda ciddiylim. İcabına bakacağım."

Ona baktı, o güçlü omuzları ölçtü. O güçlü kolları. Bu sırada acil servisten gelen sesler, acil ayak sesleri, fısıltılı konuşmalar ve koridorun karşısındaki sessiz ağlamalar, sanki önceden haber verilmiş bir kader gibiydi. Bu gece reddedilmiş ama başka bir gece onun için geri gelecek olan bir takipçi gibi onu bekliyordu.

Ve bu arada, intikam tam önünde, emrinde ve çağrısında duruyordu.

Anne onun gece yarısı rengini almış olan gözlerine odaklandı. "Bir şeyleri idare edebilmek güzel olmalı."

"Sadece söyle."

Kalbi küt küt atmaya başladı. Tanrım, onu gerçekten serbest bırakmak istiyordu. Sanki silahtan çıkan bir mermi ya da sahibinden kaçan bir köpek gibiydi. Ama şiddet hiçbir zaman

ve daha da önemlisi, cinayete suç ortağı olmak istemiyordu.

Çünkü adamın ona teklif ettiği şey buydu: Bazı şeylerin kelimelere ihtiyacı yoktu.

Yine de ondan korkmuyordu.

Anne derin bir nefes aldı -ya da almaya çalıştı. Göğüs kafesinin yerini bir acı bandı aldığı anda öksürerek, "Tıbben iyi olduğumu anladığı anda işimizin bittiğini sanıyordum," dedi.

"Ben sadece bu işin sonunu görmek istiyorum."

Mezarlık görüntüleri gözlerinin önünden geçerken, gerçekliğe geri döndü ve başını salladı. "Sana daha önce de söyledim, ben senin sorunun değilim. Ayrıca, ilgilenmen gereken bir araban yok mu? Hatırladığım kadarıyla güzel bir arabaydı. Net olarak hatırladığım son şey BMW kaput süsü. O ve bir şeye çarpma sesi."

"Başka bir sedan bulabilirim. Başka bir sen olmayacaksın."

Bir süre sessizlik olunca başını eğdi ve ona bir Alman çoban köpeğini anımsattı: büyük, iri... ve sevimli.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Dürüst olmamı mı istiyorsun?"

"Her zaman."

"Bir kurtarıcı mısın yoksa kızartma tavaından çıkıp ateşe mi girdin karar veremiyorum." Battaniyeleri iterek bacaklarını hastane yatağının kenarına doğru salladı ve aşağıya baktı. "Sanırım bir ayakkabımı kaybettim, değil mi? Birdenbire hatırlar gibi oldum."

"Arayacak zamanım olmadı. Özür dilerim."

Bir süre çıplak ayaklarına baktı. Sonra onun oturduğu sandalyenin yanındaki sandalyeye baktı. Hastane kıyafetini giydiğinde giysilerini katlamış ve turuncu plastik koltuğun üzerine koymuştu. Hayatta kalan tek şey

L.L. Bean penny loafer sadece son birkaç saatin değil, tüm hayatının bir yorumu gibiydi.

"O ayakkabıları ben de çok beğendim." "Senin için onda birini alırım."

Ayaklarını esnetirken sağ baldırında bir gerginlik, kalçasında bir ağrı ve dizinde biraz uyuşma hissetti. Doktor patronluk taslasa da röntgen çektiirmenin iyi bir şey olduğuna karar verdi.

"Şimdi giyineceğim," dedi.

"Seni dışarıda bekliyor olacağım."

Anne, örtünün arkasındaki yerine dönmesini izledi ve ağır kumaşın dalgalanma şekli ona tembel bir rüzgârda savrulan bir bez parçasını düşündürdü. Sonra tekrar kıyafetlerine bakarken, etrafındaki sesler ve kokular sanki hastanenin düğmesi tekrar açılmış gibi geri döndü: Yolun karşısındaki sessiz ağlama hâlâ devam ediyordu.

İçinden bir korku mızrağı geçti. Onun durumunda her şey çok farklı bir şekilde sonuçlanabilirdi - tek fark, kimse onun için ağlamayacaktı. Aslında, cesedine kimin sahip çıkacağını merak ediyordu. Vermont'ta birkaç kuzeni vardı. Belki onlar ilgilenirdi?

Ya da belki de New York'ta sahipsizleri gömdükleri adaya düşecekti. Bunu artık yapıyorlar mıydı... yoksa trende okuduğu tarihi bir makaleyi güncel uygulamalarla mı karıştırıyordu-

Tepedeki hoparlörden "Dr. Peters, Dr. Peters'a çağrı var" sesi geldi. "Lütfen triyaj istasyonuna gelin."

Dr. Peters yoğun bir gece geçirmişti. Birileri her zaman onu istiyor gibiydi. Soğuk muşambanın üzerinde kayarken yüzünü buruşturdu ve topallayarak sandalyeye doğru yürüdü.

İç çamaşırını çıkarırken titredi ve üstünü değiştirmek için hızlı davranmaya çalıştı. Yine de elleri özensizdi ve omzu düşündüğünden daha fazla sorun yaratıyordu, özellikle de sütyenle. Ve Tanrım, vücudu çeşitli darbe bölgelerindeki gazlı bezlerle yamalı bir yorgan gibiydi.

Sonunda giyinmeyi başardı ama bu garipti. Kıyafetleri farklı görünüyordu, etek ve gömlek saatler önce giydikleriyle aynı olmasına rağmen bir yabancının kiler gibiydi. Ayrıca biraz üşümüştü ama kırmızı kazağını tamamen giymeye çalışmasına imkân yoktu. Sertlik şiddetlenmeye devam ederken, eve varıp yatağa girmeye çalıştığında kazağı çıkarmak zorunda kalacaktı.

Beline bağlamak üzereyken dondu kaldı. Üzerindeki her şeyde kan lekeleri vardı. Kıyafetlerinde de yırtıklar vardı.

Ve sadece bir ayakkabı.

Kendini çelikleştirerek şeyi aldı ve perdeyi geri çekti. Gizemli adam perdenin aralığında duruyordu ve yüzü dışarıya dönüktü, sanki bir korumaydı. Ve hemen arkasını dönerek kadının dirseğini tuttu.

Sanki onu tekrar ayağından süpürmek zorunda kalacağından endişeleniyordu.

Dengesini korumak için elinden geleni yaparken "Nasıl çıkış yapacağız?" diye mırıldandı.

"Her şey halledildi."

Doktorun ayrılmasından önceki konuşmayı düşününce, "Rob "un onları suçlamayı reddettiğini hissetti-

Birdenbire, en uçta bir acil durum patladı, koridorun karşısındaki son tedavi bölmesinin etrafındaki perde çalkalandı, doktorların patikleri ve önlüklü baldırları ve hemşirelerin beyaz etekleri, insanlar yatakta yer değiştirdikçe yer değiştirdi. Roor'un üzerinde, atılmış gazlı bez ve süngerlerin kan lekeli tutamları, bazı şeylerin nasıl 1 katına çıkarılamayacağını hatırlatan acımasız küçük topraklar gibi zıplıyordu.

"Hadi," dedi adam alçak bir sesle. "Gidelim."

Onun koluna güvenen ve yavaşça hareket eden Anne, kayıt masası, triyaj alanı ve bekleme salonuna dağılan geniş bir koridora yönlendirilmesine izin verdi. Gece yarısından hemen önce olduğu için, açık lobiyi çevreleyen cam pencereler bir piyanonun yüzeyi gibiydi, parlak ve siyah, tüm dünya gece tarafından engellenmişti, tehdit edici görünen bir sır.

"İyi olacağım," dedi kısık sesle. "Elbette iyi olacaksın."

En azından bir tanesi ona inanıyor, diye düşündü Anne yola devam ederlerken, duraksamalar ve topallamalar sadece kendi tarafında oluyordu. Bu arada, beklemekten bitap düşmüş insanlar, Roor'un içine doğru vidalanmış koltuk sıralarından ona bakıyorlardı, onun işlenmesine duydukları kıskançlık da yorgunlukları kadar hissediliyordu.

Sırayı atladığı ve ayrıcalıklı muamele gördüğü açıkken, şimdi kendisinden ne bir evrak ne de taburcu ödemesi alınmıştı. Sayılamayacak kadar çok şekilde acil servis piyangosunu kazanmış gibiydi ama artık üretilen iyi talihi tartışamayacak kadar yorgundu.

Yanıındaki adam bunların hiçbirini açıklamak istemeyecektir.

Girişte, otomatik vınlayan kapılar cam ve çelik ağıllarında bir ekmek mikseri gibi dönüyordu ve adam onu bu kapılardan içeri soktuğu için memnundu. Başındaki herhangi bir yaralanma yüzünden olmasa da odaklanmakta zorlanıyordu. En azından beyin sarsıntısı olduğunu düşünmüyordu.

Hayır, muhtemelen beyin sarsıntısıdır, diye düşündü şakağıındaki bandaja dokunurken.

Oh, vay canına. Hafif yağmur yağıyordu ve ortalık baharın bazen yapabileceği şekilde serinlemişti.

"Tanrım. Yeterince uzun sürdü."

Anne gözlerini kırptırdı. Solda, bordo bir sedan kaldırımın kenarına park etmişti ve çalışır durumdaydı, arka lambaları kırmızı renkte yanıyor, egzoz borusundan küçük bir egzoz kıvrımı çıkıyordu. Az önceki şoför camdan dışarı eğilmiş, kalın boynunu gererek sanki cüzdanını alan bir yankesiciymiş gibi ona bakıyordu. Saç tutamları sanki kafasını statik bir balonla ovuyormuş gibi daha da kıvrırcık görünüyordu.

"İçeri girecek misin artık? Bana yüz dolarlık banknot verdi, on tane değil."

Anne gizemli adama döndü. "Ne-"

"Ona güvenebilirsiniz." Adam yanına gitti ve arka kapıyı açtı. "Seni gitmek istediğin her yere götürecekt."

Zaman kazanmanın bir yolu olarak, tek bir ayakkabı, üzerinde kan olan giysiler ve üzerinde kesinlikle para ya da kimlik bulunmaması gibi yüksek Rying savurganlıklarını içeren mal varlığının hızlı bir envanterini çıkardı.

"Bak," dedi Danny DeVito-esque, "Senin yaşlarında bir kızım var. Seni eve götürmekten başka bir şey yapmayacağım. Yemin ederim."

Şoför haç işareti yaptı, parmak uçlarını öptü ve cenneti işaret etti. "Annem beni öldürür. Tamam mı? Tamam."

"Git," dedi gizemli adam usulca. "Onunla güvende olacaksın."

Anne yukarıya, çok yukarıya, uzun zamandır kimsenin olmadığı kadar yanında olan bu yabancıya baktı. "Fatura ne olacak?"

Sözleri sessizdi ve aklından geçenlerle hiçbir ilgisi yoktu. Son iki saatin çoğunu adamdan kurtulmaya çalışarak geçirmişti ama

Artık yollarını ayırma zamanı geldiğine göre? Onu tanımadığına bile inanamıyordu-

"Senin adın ne?" diye ağzından kaçırdı. Bunu daha önce nasıl sormamıştı?

"O lanet olası Noel Baba, ne istiyorsun. Geliyor musun, gidiyor musun?"

"Bana Aziz Nick deyin," dedi adam küçük bir gülümsemeye. "Ve kendine iyi bak."

Bu muydu? Gerçekten mi? Onunla yeni tanışmış olabilirdi ama sanki onu yıllardır tanıyormuş gibi hissediyordu.

Kesinlikle bir beyin sarsıntısı, diye

karar verdi. "Teşekkür ederim,"

diye fısıldadı.

"Arabamla sana çarptığım için mi?" Elini kaldırdı, sanki ona dokunacaktı - belki omzuna ya da saçını geriye doğru tarayacaktı. Ama sonra kolunu indirdi. "Sadece iyi olmana sevindim."

Anne, parmaklarını tüylü bir tutamaçla kaplı direksiyonun tepesine vuran şoföre baktı. Sonra tekrar adama baktı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Yani, tamam. Yani... hoşça kalın."

Avucunu uzattı.

Gizemli adam ondan bir adım geri çekilirken, "Hoşça kalın," dedi.

İşlerin daha da garipleşmesi mümkün olmadığından, elini eteğinin koltuğuna sürttü ve arkasını döndü. Arka koltuğa geçerek kapıyı kapatmak için tutamağa uzandı ama adam onu kendi içine kapattı.

Onunla ilgili son görüntüsü, Danny DeVito'nun gaza basıp onları kaldırımından uzaklaştırdığı andı. Geri dönerek arka camdan, yağmurun ıslattığı camdan baktı. Adam girişte durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş arabanın gidişini izliyordu, saçlarının ıslandığından habersiz ya da umursamaz görünüyordu. Ceketini de.

"Peki nereye, tatlım?"

Anne dönüp şoförün dikiz aynasındaki gözleriyle buluştu.

"Dinle, ben ehliyetli bir sürücüyüm." Ağzına bir parça sakız attı. "O yüzden fırtına için endişelenme. Şimdi nerede yaşıyorsun?"

Biraz daha rahatlamış görünüyordu - şey, bunun için uygun kelime bu değildi. Kibar, belki? Tamam, bir, en azından kafasını ısırmıyordu.

"O adamı tanıyor musun?" diye sordu.

"Tüm parlak fikirlere sahip olan mı? Hayır. Ama Ben Franklin'in yüzünü her yerde tanırım."

Hastane alanının giriş ve çıkışlarını düzenleyen ışıklara geldiklerinde, başını programa uymaya zorladı.

"Yapmam gerek..." Boğazını temizledi. "Yolda ilk önce bir yerde durmam gerekiyor."

Işık yeşile döndüğünde sürücü, "Tabii ki var," diye homurdandı.

"Sola doğru," diye araya girdi o daha talepte bulunamadan. "Ve seni yönlendireceğim."

"Greeeeat." Bir paket Wrigley'i omzuna koydu. "Sakız mı?"

"Sakıncası yoksa," dedi folyoya sarılmış boylardan birini alırken. "Oh, bu benim en sevdiğim Ravor."

"Benimki de," diye açıkladı. "Arkada biraz ısıya ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ben 1ne'im. Ve beni eve götürdüğünüz için gerçekten minnettarım. Kızınız sizin gibi bir babaya sahip olduğu için şanslı, bir yabancıya yardım etmeye istekli."

Gözleri dikiz aynasına kaydı ve kısıldı. Bir süre sonra homurdandı ve omuz silkti. "Bak ne diyeceğim. Sen ve ben mi? Birbirimizle iyi geçineceğiz, kızım."

Sakız şeridini yeşil kılıfından çıkarırken elleri titriyordu. "Teşekkür ederim."

Sadece çantasını geri alması gerekiyordu. Sonra... her şey bitmişti, tüm kabus sona ermişti. Artık bağ yoktu, temas için sebep yoktu.

Pencereden dışarı bakarak sakızı ağzına attı ve çiğnemeye başladı. Sokak lambalarına ya da yolda onlarla birlikte seyreden birkaç arabaya pek dikkat etmedi. Acil servisin girişinde duran o gizemli adamın görüntüsü, kendisiyle dünyanın geri kalanı arasına çekilmiş bir set gibiydi.

Bu gece olan onca şey arasında en önemlisi oymuş gibi hissediyordu. Bu da hiç mantıklı değildi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bu ilk bina," dedi Anne koltukta öne doğru otururken. "İşte." Sürücü sitenin sığ çıkmaz sokağına döndü. "Bu mu?"

"Evet, sağda." Anne tek ayakkabısını aldı ve homurdanarak ayağına geçirdi. "Uzun sürmez."

Çok birimli, üç katlı apartmanlardan oluşan halka, porte cocher'lardan oluşan ortak bir alanın etrafında dönüyordu. Arabaların ve kamyonların sırasına bakarken, güvenlik ışıklarında parıldayan yepyeni beyaz bir Datsun'u görünce midesi bulandı.

En azından evinin önüne park etmemiştir.

"Uzun sürmez," diye tekrarladı ikinci Roor'a bakarken. Onun ışıkları yanıyordu. Tanrım, bunu yapabilir miydi?

Kapısını açtığı anda dikiz aynasına baktı. "Gitmeyeceksin, değil mi?"

Şoför kızın gözleriyle karşılaştı ve "saçma" bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Sonra kaşlarını çatı. "Cadıya gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. Sadece ben olsam daha iyi olur. Bilirsin işte."

"Tamam. Gitmiyorum. Merak etme. Ve bana ihtiyacın olursa, sadece selam ver." "Teşekkür ederim."

Adam sanki anlaşmışlar gibi başını salladığında, insan ırkı hakkındaki karamsar görüşünü yeniden gözden geçirmesi gerektiğine karar verdi.

Arabanın kapısını kapatarak aşağı baktı. Ayakkabının olduğu ayak tekti. Çıplak olan ıslaktı ve nemli asfaltın üzerinde soğuktu. Bir an için sokağa çıkıp kaybettiği şeyi aramasa mı diye düşündü... ama sonra gerçekten kaybettiği şeyin bir mağazadan aldığı bir şey değil, cesaret olduğunu fark etti.

Kaçtığı apartmana bakarak ilerlemeye başladı ve kaldırımında tökezledi. Açıkta kalan, ortak kullanıma açık merdiven boşluğuna giden yol kısaydı ve üç katlık kapılara yaklaştıkça nefesi daraldı. Kendi kendine, kötü tavırlı ve çenesi düşük bir tanığı olduğunu ve etrafta insanlar olduğunu söyledi-

Bir köpeğin havlama sesi onu beton ve çelik basamakların dibinde dondurdu. Korkuluğun çıtaları arasından yukarı bakarak kapının üst pervazını görebildi. Köpeği bir buçuk-altmış kilo ağırlığındaydı. Bu gece zaten bir kez apartmandan kaçmıştı. Bunu neden yapıyordu-

"Çünkü o benim çantam," diye fısıldadı. "O *benim*."

Biraz kendine zaman tanımak için açık koridorun uzak tarafına odaklandı. Tepelerindeki ışık huzmeleri, geldikleri dört şeritli yolun tüm manzarasını, acil servis girişinin dışında bekleyen aynı türden bir kara deliğe dönüştürüyordu.

Tırabzana tutunmayı bırakarak merdivenlerin dibine doğru yürüdü. Koridor, yola doğru inen çimenlerle kaplı bir tepeciğe açılıyordu ve betondan adımını attığında, halka açık parkın ağaçları yağmurda bulanıklaşıyordu. Gözleri loşluğa alışana kadar biraz yürümek zorunda kaldı, çıplak ayakları soğuk, ıslak çimlerin yaylı dolgusunu kaydediyordu.

İşte oradaydı. Tam karşısında.

Omuzdan, ızgaradan bir ağaca doğru.

BMW bırakıldığı yerde duruyordu ve aklına çekici gelene kadar burada beklemek, sonra da arabayı hangi kaportacıya götürdülerse oraya gitmek geldi. Ondan sonra, hava ile kuruyacak, acı kahve içecek ve 1 yaşına gelene kadar aynı avcılık ve lshing dergilerini tekrar okuyacaktı.

Sonunda, onarımlar tamamlandıktan sonra, sahibi aracı almaya gelecekti ve o da ona adının gerçekte ne olduğunu sormak için orada olacaktı-

Anne sıırıslıklam saçlarını geriye doğru itmeye çalışırken yine ameliyat gazlı bezine çarptı. Acı onu apartmandan kurtulduğu ana geri götürdü. Merdivenlerden koşarak inmiş, çılgın ivmesi ve koordinasyon eksikliği vücudunu beton duvarla korkuluk arasına sıkıştırmıştı. En altta, körü körüne fırlamıştı.

Otoparka girmiş olabilir. Caddeye de çıkabilirdi. Dünyanın öbür ucuna da gidebilirdi.

Yardım için komşularının kapısını çalmayı hiç düşünmemişti. Sadece ondan uzaklaşmak istemişti... bu yüzden koşmaya başlamış ve kendini yolun ortasında bulmuştu. Lastiklerin gıcirtısı onun çığlığı gibiydi. En azından çığlık attığını sanıyordu.

Size araba çarptığında çığlık atmadınız mı?

Koridora döndüğünde gözlerini merdivenlerin altına kilitledi ve yüzleşme vaktinin geldiğini anladı-

Çimenlikte yan taraftaki bir şey dikkatini çekti. Etrafa saçılmış bir moloz yığınıydı... yanlış yerleştirilmiş olmalarına rağmen parlayan küçük nesneler.

"Onlar benim güneş gözlüklerim mi?" Etrafına bakındı. Ama sanki yanında buna cevap verebilecek biri var mıydı?

Yanına gidip yüzünü buruşturarak diz çöktü. Takma Ray-Ban'leri parçalanmış, ucuz eczane kulaklıkları yerlerinden çıkmış, aviator'ları kaldırırken renkli iç kısımlardan biri sahte altın çerçevesinden düşmüştü.

Anne başparmağını kalan çizik lensin üzerine sürttü. Sonra sağlam kolunu uzattı ve bir sonraki eşyasını, küçük makyaj çantasını aldı. Fermuarı sıkıca kapatılmış olan çantayı açtığında Rowers'ın kokusu yükseldi. Ucuz ruju çantanın içine dağılmıştı ve allığının kompakt aynasının paramparça olmuş camı onu ısırınca çenesini dışarı çekti.

Çantası bir metre ilerideydi ve onu saplarından tutup kaldırdı. Lime lime olmuştu, o kadar yırtılmıştı ki yer yer içini görebiliyordu. Sahte deriyi yok etmek için bir şey kullanılmıştı -bir bıçak... belki de bir makas- ve göğsünden delici bir his geçti. Elbette, çanta başlangıçta ucuzdu, daha ziyade pleather olan bir başka çakmaydı.

Sığır derisi olan her şeyden daha çok. Ama bu ona aitti ve sadece bir ay önce JCPenney'den satın almıştı.

Anne yüzünü buruşturdu. *Bu koku da neydi?*

İdrarın vızıltısı elindekini çekmesine neden oldu ve tam o sırada çalılarının arasında cüzdanını gördü. Cüzdan gibi o da parçalanmış, içindeki para alınmış, bozuk para cüzdanı boşaltılmıştı. Başparmağı ve ön parmağıyla cüzdanı avuçladı ve cüzdanındaki aynı pis koku burnuna doldu.

Kredi kartı ve kimliği yuvalarından çıkarılmıştı.

Etrafı şöyle bir tarayarak kendisine ait olan diğer şeyleri topladı: nemli olan yumuşak Kleenex kabı, mini saç fırçası... neyse ki sadece çimenlerin üzerindeki çiy yüzünden ıslanmış olan birkaç makbuz.

Köpeğinin havlama sesi tekrar başını kaldırmasına neden oldu.

O hayvanla hiç anlaşılamamıştı. En başından beri ondan hoşlanmamıştı ve açıkçası bu, tüm ilişki için ilk uyarı işaretlerinden biriydi. Daha ikinci buluşmalarında tahmin ettiği şeyi doğrulamak için hayatının sekiz ayını harcamak yerine içgüdülerini takip etmeliydi-

"Bu market poşeti burada."

Etrafında döndü. Güdük, huysuz, püsküllü araba sürücüsü, üzerinde Grand Union logosu olan bir kâğıt torbayı uzatmış, koridorda duruyordu. Sert ışıktaki, beklenmedik bir kahramana dönüşmüş bir J. R. R. Tolkien trolüne benziyordu.

"Eşyalarını buraya koy," dedi çimenlerin üzerine çıkarken. "Sonra da seni kuru bir yere götürelim. Berbat görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

Onu yarı yolda karşılayarak çantasını ve cüzdanını çantanın kıvrımları arasında kaybetti ve ardından şoför elini onun sağlam omzuna koyduğunda Rinched.

"Seni eve götüreceğim. Tabii onunla konuşmak istemiyorsan?" "Erkek olduğunu nereden biliyorsun?" diye mırıldandı. "Öyle olmadığını mı söylüyorsun?"

Merdivenlere bakarak başını salladı. "Konuşma kısmı bu geceki ilk seferde pek iyi gitmedi. İkinci bir denemenin işleri iyileştireceğini sanmıyorum."

"Hadi o zaman."

Tartışmanın anıları etrafındaki dünyayı gölgede bıraktı ve bildiği bir sonraki şey, bordo sedana geri döndüğü ve evinin yolunu tarif ettiği oldu. Yolu bildiğinden çok etkilenmişti. Sanki zihni yanlış çalışıyormuş gibi hissediyordu, eski bir külüstürün sadece ayarlanması değil, motorunun da değiştirilmesi gerekiyordu.

Hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Ama kötü bir arkadaştan daha iyidir.

Darius bordo arabayı Anne'in evine kadar takip etti.

Çeyrek millik mesafelerde ilerleyişine ayak uydurdu, mini alışveriş merkezlerinin ve mağazaların çatılarında, hatta park halindeki bir kapalı kasa kamyonetin üzerinde maddeleşip yeniden şekillendi. Her durumda, farların, sokak lambalarının ve her türlü güvenlik ışığının yolundan uzak durdu. Mayıs ayının nemli havasında dolaşan, yaşayan ve nefes alan bir hayaletti.

Araba nihayet küçük evlerden oluşan bir sokaktaki küçük bir evin önünde durduğunda, sokağın karşısındaki Cape Cod'un bacasının arkasına tünemişti, nefes alıp vermesi düzgün ve yavaştı ama vücudu gergindi.

Anne arka koltuktan çıkarken, tıknaz sürücünün direksiyonun arkasından inip ona kapısına kadar eşlik etmesini onayladı. Ön sahanlıkta, ona kadar ulaşmayan sözcükleri paylaştılar, ama başını eğişine ve eşyalarının bulunduğu kese kâğıdını sıkı sıkı tutuşuna bakılırsa, hem kararlı hem de bitkin görünüyordu.

Şoför, kırmızı boyalı kapı sıkıca kapanana, içeriden yumuşak ve sarı bir ışık yükselene kadar bekledi.

İsteksizce yardım eden adam sanki onun için endişeleniyormuş gibi tereddüt etti. Sonra ellerini pantolonunun ön ceplerine soktu ve her zamanki çatık kaşları yine yerine oturmuş, o hiç de kötü olmayan kalbi tüm bu acımasızlığın altında açıkça ağırlaşmış bir halde tepindi.

Araba hareket ettikten sonra Darius olduğu yerde kaldı. Anne evinin etrafında dolaşıyor, gizlilik perdelerinin arkasından diğer ışıklar yanıyordu. İçeriye kimsenin görememesi iyi bir şeydi. Onun hem savunmasız hem de çok görünür olması fikri hoşuna gitmemişti.

Savunmasız ve çok görünür olmamasına rağmen çok daha iyi değildi.

Ayrılmak zordu. Ama yapması gereken bir iş vardı.

Apartmanlardan oluşan o binaya dönüş yolculuğu bir anlık bir işti, çünkü maddesizleşmeyi aşamalı olarak gerçekleştirmesi için bir neden yoktu. Eşyalarını aldığı çimenlikte bedenselliğine geri dönerek yolun uzak tarafındaki arabasına baktı ve kısa bir süre için çok sevdiği BMW'yi hemen unuttu.

Binanın orta geçişine adım atarak merdivenleri ikişer ikişer çıktı. İkinci Roor'un sahanlığında, dört kapalı kapı ve üç karşılama paspası arasında bir tur attı. Girişinin dibinde hiçbir şey olmayan daireye yaklaştı.

Doğru olanı bulduğunu biliyordu çünkü arabadan iner inmez gözlerini buraya dikmişti.

Birinciye doğru kıvrılıp kapıyı çaldı.

Dairenin içinden gelen havlama sesi anında duyuldu ve keskin bir erkek sesi sert bir tonla karşılık verdi. Bir dakika sonra kapılar açıldı.

Diğer taraftaki insan 1.80 boylarında, açık renkli gözleri ve üniversite yıllarına göre biraz daha geride olduğu belli olan saç çizgisi vardı. Hafifçe kısırılmış yüz hatları ve düzgün gövdesi göz önüne alındığında, neredeyse yakışıklı olan birinin ortalama bir adamı alt ettiği şekilde yakışıklıydı ve soluk gri takım elbisesi ve pembe kravatı, plajı olmayan *Miami Vice'*i andırıyordu. Ya da Testarossa.

"Sen de kimsin-"

Darius adamın boğazının ön tarafını kavradı ve itti. Adam geriye doğru hafifçe dans ederken, kolları dönerken, ağzı açık kalırken, kapı kendiliğinden kapandı ve bir sandığın içindeki kahverengi bir köpek havlamaya başladı.

Darius ite baktı ve dişlerini gösterdi; bu da gürültüyü bastırdı: Köpek anında odadaki alfa hayvana boyun eğdi, karnının üzerine çöktü ve başını pençelerinin arasına aldı.

Tıkanma ve boğulma ses boşluğunu doldurdu.

Slam!

Sahibinin sırtının oturma alanının uzak duvarına çarpması, tüm savunma amaçlı vuruş ve tokatları kesmişti. Yine de Darius omurgasına tekrar vurdu. Ve tekrar-

Raftan bir şey düştü. Bir kitap ya da, hayır, çerçeve içinde bir fotoğrafı.

Darius nihayet cennetin kapısına vurarak onu kestiğinde köpek inledi ve sıkmayı biraz bıraktığında derin bir nefes aldı. Hırıltılı nefes verirken, avıyla burun buruna gelecek şekilde yüzünü öne eğdi. Konuşmak yok. Bunun yerine, ön loba girdi ve her türlü anıyı araştırdı.

Gördüğü şey onu tam sıkmaya geri döndürdü, tutuşu o kadar sıkılaştı ki parlak kırmızı Rush ve altın sarısı ağzı komedi mecazı seviyelerine ulaştı. Ya da korku seviyesine.

Darius beynini çekip çıkararak dişlerini ikinci kez göstermek ve o bok parçasının şahdamarına batırmak istedi.

Bunun yerine sesini alçak ve derin tuttu. "Anne'i tanıyor musun?" Dil tıkırtısı. Snu ing. Yutkunma.

Ve eğer o gözler biraz daha şişerse, dışarı fırlayacak ve Darius'un eğilmek zorunda kalacağı mermilere dönüşeceklerdi.

Üzerindeki baskıyı biraz olsun hafifletti. "Patricia Anne Wurster. Onu tanıyorsun."

"Wh-wh-wh-what-yeah, yeah, I do-"

"Şu andan itibaren onu rahat bırak. Seni onun yanında herhangi bir yerde yakalarsam, hatta şehir merkezinde aynı sokakta yürürken bile, seni halledeceğim. Anlaşıldı mı? Ona yaklaşmayacaksın, onu aramayacaksın, ona mektup ya da posta güvercini göndermeyeceksin. Hayatta kalmak istiyorsan bu geceden sonra temas yok."

Adam biraz hava çekti. "Kimsin sen?"

"Ben onun iyilik perisiyim, işte ben buyum. Ve seni öldürene kadar döveceğim, anlıyor musun?" Gözler tekrar irileşirken, Darius daha da yaklaştı. "Seni çıplak ellerimle öldüreceğim ve bir daha asla bedenine dokunamayacaklar. Artık onunla bir işin yok. Beni anladıysan başını sallla."

"Ne-ne-ne-"

Konuşmayı bitiren Darius adamı boğazından tutup odanın diğer ucuna fırlattı. Ölü ağırlıktaki pislik yarı kanepeye yarı kanepenin üzerine düştü, ortaya çıkan çatlak, bir omurun veya başka birinin ciddi bir yanlış hizalamayı protesto ettiğini gösteriyor ve vay canına, yerçekimi hortum torbaları üzerinde çalışıyor gibi görünüyordu: Yastıklı kolun kaymasından sonra yetişkin bir erkek kadar kemiksiz kalmıştı.

Her şey olabilirdi, gövde kayıtsızca yuvarlanıyor, üst uzuvlar sallanıyor, bacaklar birbirine dolanıyordu, ta ki halının üzerinde bir tümsek oluşana kadar.

Darius sinsice adamın yanına gitti. İşlerin olağan akışında, insanlar ve vampirler karıştığında, denklemin dışı tarafı etkileşime dair tüm anıları silerdi. Radarın altında kalmak her zaman ana direktifti. Ya da neredeyse her zaman.

Hafıza kaybı bu gecenin gidişatı değildi.

Çömelen Darius boğazına yeniden kilitleti. "Seni öldüreceğim, anlıyor musun? Ve bunu yavaşça yapacağım."

"Sen... kimsin," diye boğuk bir yanıt geldi.

"Endişelenmen gereken şey bu değil. Hayatta kalmak istiyorsan, bir daha asla Anne Wurster'a bulaşmayacaksın. Şimdi başını salla, yoksa sana bir rmatifle karşılık verdireceğim ve bunun nasıl bir his olduğunu hiç sevmeyeceksin."

Sanki adama kazanan bir piyango bileti isteyip istemediği sorulmuş gibi güçlü bir yanıt geldi. Karayipler'de tüm masrafları ödenmiş bir tatil. Yeni bir araba.

"Güzel."

Darius elini bıraktı ve doğruldu. Sonra etrafına bakındı. Daire lacivert ve tertemizdi, her şey yerli yerindeydi, sehpanın üzerinde bir gazete, mutfakta başboş bir tabak, halının üzerinde köpeğin çiş lekesi yoktu-

Yanına gitti ve raftan düşen fotoğrafı aldı. Sanatsal bir fotoğraftı, karla kaplı bir arazinin siyah-beyaz görüntüsüydü.

"Bu fotoğrafı sen mi çektin?" Darius sordu.

Adam kendini biraz yukarı itti. Eli altından kayarken kaydı. "Evet. Yaptım."

"Fotoğrafçılığı seviyorsun o zaman." "Ah, evet-"

Darius çerçeveyi ortadan ikiye ayırdı, cam avucunun içinde paramparça oldu ve avucunu kesti. Parçaların halıya düşmesine izin vererek kırılğan, parlak baskıyı silkeledi.

Daire o kadar da büyük değildi, bu yüzden mutfaktaki dört gözlü gaz ocağına gitmek kısa bir yolculuktu. Ön taraftakini çalıştırdı ve şöyle bir baktı

Bruce Allen McDonaldson Jr.

Adam kışının üzerine oturmuş, takım elbisesinin ceketi koltuk altlarına sıkışmış, pembe kravatı omzunun üzerinden sarkmış, gözlerini miyop gibi kırıştırarak önündeki orta mesafeye bakıyordu. Kabadayılar yanlış kişiye sataştıklarında ve kendilerinden daha büyük ve güçlü biri tarafından tokatlandıklarında böyle yaparlardı.

"Hey, Brucey," diye seslendi Darius parmaklarını şıklatırken. Adam sanki eğitilmiş gibi başını kaldırıp etrafına bakındı.

Aralarında tezgah ve lavabo olmasına rağmen Bruce sobayı net bir şekilde görebiliyordu ve gözleri düzgün bir şekilde odaklandığında Darius resmi Rame'in içine indirdi. Köşede düzgün bir şekilde yandığında, Kodak mumunu amatör Helmut Newton'a geri getirdi.

Kalçalarının üzerine çökerek, turuncu ve sarı renkteki aç buklelerin arasından bakacak şekilde fotoğrafı yüzlerinin arasına yerleştirdi. Sonra hançerli elini açtı ve küçük bonlreyi açık avucunun içine koydu. Derisi fotoğrafla birlikte yandığında duyduğu acı, amacını ve kararlılığını keskinleştiren tatlı bir sızı oldu.

Bu konuda yardıma ihtiyacı olduğundan değil.

Küçük lre'nin uzak tarafında, insanın gözleri tekrar rahatsız olmaya başlamıştı ve sonra gri ve siyah külden, kimyasalların ve Reş'in kokusundan başka bir şey yoktu.

Darius göz temasını sürdürerek ön ve orta parmaklarını küllerin içine soktu ve her ikisinin de parmak uçları gece gibi simsiyah olana dek isi itti.

Bu sırada Bruce altına işeyecekmiş gibi görünüyordu- Oh, bekle. Çoktan yapmıştı.

Darius Eski Dil'e geçti: "*Şerefim ve soyumun onuru üzerine, hizmet ettiğim Kral'ın iradesi dışında seni benim avım olarak işaretliyorum, başkasının değil.*" Adamın çırpınan göz kapaklarından birinin üzerine bir X işareti çizdi. Sonra da diğerine. "*Bana ettiğin yemini bozarsan, benim elim ve hançerim altında Dhunhd ve ötesindeki acıları tadacaksın. Büyük Bakire Kâtip adına bu gece ve sonsuza dek yemin ediyorum.*"

Darius adamın ağzının üzerine de bir X işareti koydu ve İngilizceye geri döndü. "Karanlığın içinden senin için geleceğim. Çok geç olana kadar beni göremeyeceksin.

Ve seni daha iyi yapacağım."

Bu son kelime göğsünün derinliklerinde bir hırıltıya dönüşene kadar uzadı.

Ayağa kalkarak adamın üzerine yürüdü. Elinden gelse o orospu çocuğunun canını hemen o anda alırdı. O gözlerin bir mezarın içi gibi karardığını görmek istiyordu. Ama Anne'in bu cinayeti onaylamayacağını biliyordu. Adama huzur içinde gitmesi için bir şans verilmesini isterdi. Ayrıca, Bruce bu gece ortadan kaybolursa, bunu kimin yaptığını bilecek ve kendini suçlayacaktı.

Ve birinin köpeğe bakması gerekecekti- "Bu onun lanet olası ayakkabısı," dedi Darius aniden.

Serseri mokasen, köpeğin su ve mama kaplarının yanında yan yatıyordu. Diş izleri hem üst kısmın hem de tabanın derisini delmişti ve ön taraftaki banttan bir kuruş eksikti.

Darius eşyalarını topladı ve kapıya gitti. Eşyaları tekrar açtı. Soluk beyaz yüzünde üç kaba X işareti olan korkunç karbon bazlı molekül torbasına son bir kez baktı.

Darmadağınık Don Johnson kıyafetleriyle oraya yayılmış olan Bruce, bir bar dövüşüne katılmış gibi görünüyordu. Ve kaybetmişti.

"Dene beni," dedi Darius usulca. "Lütfen. Şu anda seni öldürmeyi o kadar çok istiyorum ki dilimde kanının tadını alabiliyorum."

Daireden çıkarken kapının sessizce kapandığından emin oldu. Çünkü gerçekten, bir adamı ölüm için işaretledikten sonra, ayrılışınız hakkında yüksek sesle konuşmak zorunda mıydınız?

Merdivenlerden inerken Darius bir kez daha avucunun içindeki gırtlak dişleriyle parçalamanın hayalini kurdu. Bu hayalin özelliği ve ona eşlik eden zevk, onun temelde pasifist eğilimli mizacını yalanlıyordu. Kara Hançer Kardeşliği'ndeki pek çok kişinin aksine, o sadece gerektiğinde şiddet uygulayan bir vampirdi.

Ama biri o kadına zarar vermek isterse?

Çok pis bir ceset istiyorlardı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi günün sonunda Anne, herhangi bir şehirdeki toplu taşımanın her zaman bir Venn şeması, bir labirentteki bir fare kadar e h l i y e t l e ilgisi olan önceden belirlenmiş rotaların bir araya getirilmesinden ibaret olduğunu hatırladı. Otobüs şoförünün üç sıra arkasında oturmuş, bulutlu bir pencereden dışarı bakıyordu. Yolculuğunun bu ayağında yaklaşık sekiz dakikası kalmıştı. Sonra da yaklaşık altı dakika yürüyecekti.

Bruce'a gitmek için.

En iyi ikinci çantasını kucağında daha yükseğe taşıyarak, kendisine ait olan bankta sallandı ve kötü kalçası ağırlığının yarısından fazlasını taşımak zorunda kaldığı için yüzünü buruşturdu. Otobüs ilerledikçe karnındaki ağrı daha da arttı ve durağa geldiklerinde frenler gıcırdayınca kusacağını sandı. Onunla birlikte otobüse binen bir düzine kadar insan arasında inen tek kişi oydu ve kaldırırma çıkarken hafif paltosunu kendine doğru çekti. Tozun içinde kalan diğer yolcular hattın daha da aşağısına götürülürken, tatlı mazot kokusu burnunu gıdıkladı.

Batıda, alçak güneş ufukta sıcak ve güzel bir şekilde parlıyordu ve kendi kendine bunun iyiye alamet olduğunu söyledi. Gerçekte, muhtemelen hiçbir şey ifade etmiyordu.

Tanrım, bunu yapacak enerjisi olduğundan emin değildi. İşteki normal sorumluluklarına ek olarak, gün boyunca insanlar ondan yaralarını açıklamasını istemişti. Ne söyleyeceğini bilemiyordu ve neredeyse herkesle paylaştığı yarı gerçek, konuşma cebinden tekrar tekrar çıkarmak için yorucu bir tekrar olmuştu.

Tüm hikayeyi sadece iki kişiye anlatmıştı... bunlardan biri bir hataydı. Yani tüm 1rm muhtemelen şimdiye kadar her şeyi biliyordu.

Gizemli adamı hariç her şey. Onu tamamen kendine saklamıştı.

Ama dedikodular için endişelenemezdi. Hayır, şu anda aklında başka şeyler vardı.

Bu notla birlikte, topallayarak yola koyuldu ve yolun kendi tarafındaki parka odaklandı. Ağaç sırası sürekli geri çekilip tekrar öne çıkıyor, sanki akçaağaç ve meşe koleksiyonu nefes alıp veriyormuş ve üzerinde bulunduğu beton kaldırım taşları da onun göğüs kafesiymiş gibi yükselip alçalıyordu. Soluk yeşil yeni büyümenin arasından, şehir arazisinin sınırlarının hemen içindeki dolambaçlı bir patikada pedal çeviren bisiklet sürücülerini görebiliyordu ve uzakta, yayalar battaniyelerin üzerinde mola veriyor ve köpeklerle oynuyorlardı.

Yabancı olmalarına ve hiçbir detaylarını bilmemesine rağmen onların kolay hayatlarını kıskanıyordu.

Ama yine de, başkalarının kaderlerine göz atmak böyle bir şeydi, değil mi?

Kaldırımdan atlayan, kaldırımı kesen ve çimenleri ikiz derin çukurlar halinde çizen lastik izlerine geldiğinde durdu. Çarpılan ağaç on ya da on beş metreden daha uzakta değildi, gövdesindeki taze yara izleri Reş'teki oyuklar gibiydi. Yola doğru dönerek BMW ile el sıkıştıkları yeri tespit etti. Patinaj izlerinin başladığı yeri.

Caddeyi geçerken, giden şeritleri ayıran noktalı beyaz çizgideki siyah lastik lekelerinin üzerinden geçti... ve sonra aynı şeyi ortadaki sarı çift şeritte yaptı. Bundan sonra, gelen şeritleri ve nihayetinde Bruce'un binasına çıkan çimenli yükselişi takip etti. Koridora girerken, içinde bir silah varmış gibi el çantasını kavradığını hissetti. Tabii ki yoktu.

Uzak tarafta, park alanında, beyaz Datsun'u yerinde duruyordu.

Gözlerini kapatarak elini merdiven boşluğunun korkuluklarına koydu.

İkinci Roor'da bir kapı açıldı ve sert tabanlı ayakkabılar giyen biri bir daireden çıktı. Bir çarpma sesi ve ardından anahtar şingirtisi duyuldu.

Kuru boğazıyla yutkunmaya çalışan Anne, binanın birinci biriminin kapı eşiğine kadar geri geri gitti.

Parfümün esintisi o kadar güçlüydü ki hapşırığını geçirmek için burnunu ovmak zorunda kaldı ve sonra bir çift bilekli bot çelik basamaklardan aşağı indi. Parlak mavi paltolu sarışın kadın Anne'in orada olduğunu fark etmeden yürüdü, kendinden emin adımları onu park alanına doğru sert bir tempoyla götürdü. Her iki yanında gökkuşağı çizgileri olan kırmızı bir Chevy Chevette'e binmiş olması doğru görünüyordu ve kadın arabayı sürerken Anne bir kez daha kıskançlık krizine girdi.

Elbette bu tür bir özgüven, kötü bir günde kafanıza düşen pisliklere karşı TeRon'du.

Merdivenlere geri dönerek, kalçası her an kilitlenecekmiş gibi hissederek garip bir şekilde çıktı. İkinci katın sahanlığında Bruce'un kapısına yöneldi, ceketini düzeltti ve çantasını kolunun altına sıkıştırdı. Sanki hem bir iş görüşmesindeymiş hem de soyulmak üzereymiş gibiydi.

Kapıyı çaldı. Ve geri adım attı.

Boğazını temizleyerek, biraz ses ısınması yapmanın "Kimliğimi ve kredi kartımı geri ver" cümlesinin daha inandırıcı çıkmasına yardımcı olup olmayacağını merak etti. Belki de sadece ayak bileği botlarına ve yarım şişe Giorgio'ya ihtiyacı vardı. Ve sarışın bir peruk-

Kaşlarını çatarak öne çıktı ve kapıyı tekrar çaldı.

Sonra sanki bu bir şeyi değiştirecekmiş gibi etrafına bakındı.

"Bruce," dedi, "orada olduğunu biliyorum. Ben sadece-"

Kapı bir aralık açıldı, güvenlik zinciri çok genişlemesini engelliyordu. "İşte. Al şunları."

Yarıktan, kimliği ve MasterCard'ı beton zemine düştü.

"Bir daha gelme," dedi. Sonra da kapıyı çarparak kapattı.

Sürgünün fırlatılma sesi öylesine şaşırtıcıydı ki Anne orada öylece durup gözlerini kırıştırdı. Dün gece, her şeyi nasıl yapmadığıyla övünüyordu.

ona ya da "o lanet olası hukuk bürosuna" ihtiyacı olduğunu, önemli bir fırsat sayesinde bazı büyük değişiklikler yapacağını ve onun kendisine ayak uyduramayacak bir sekreterden başka bir şey olmadığını söyledi.

Ayrıca ona hayatının en büyük hatasını yaptığını da söylemişti. Sonra da ona fiziksel olarak saldırdı.

Adamın gözlerindeki nefreti hatırlayınca tekrar dikkat kesildi. Plastik parçasını ve lamine edilmiş resmini almak için aceleyle merdivenlere yöneldi. Bir gece önce kendisini kaybeden adamın, az önce onu korkutmuş gibi dışlamış olması ironikti. Öte yandan, Bruce'un pek çok açıdan beklenmedik biri olduğu kanıtlanmıştı ve bunların hiçbirisi iyi değildi.

Alt kata ulaştığında, havalandırma yolunun diğer tarafına geçti ve topallayarak yola doğru geri döndü. Harap olmuş cüzdanı ve çantasını kolayca atlatılabirdi ama yenisini almak için MasterCard'la uğraşmak istemiyordu. En azından onun hesabından alışveriş yapmış olması mümkün değildi. Bir Anne'e benzemiyordu-

Caddenin karşısında, camları renkli gümüş renkli bir araba, dörtlülere yanıp sönererek kazanın meydana geldiği yerde kenara çekilmişti. Hemen yakınında bıyıklı ve ekose spor ceketli bir adam kaldırımındaki izlerden çimlerdeki oyuklara ve o zavallı ağaca kadar her şeyin fotoğrafını çekiyordu.

Anne kendi kendine bu işin peşini bırakmasını söyledi. Gün boyunca başka pek bir şey düşünmemiş olsa bile, o BMW ve sahibi onu ilgilendirmezdi.

Tabii ki, hemen oraya gitti.

Adam kamerasını indirdi. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Ben sadece... ah..." Yüzünü aradı, ifadesini okumaya çalıştı. Koyu renk gözleri ve düz ağzı hiçbir şey ele vermiyordu. "Sanırım burada bir kaza oldu, ha?"

"Evet."

"Sen... polis misin? Ya da başka bir şey."

"Dedektif Gonzalez." Göğüs cebinden bir rozet çıkardı ve Rashed'e verdi. "Bu mahallede mi oturuyorsunuz?"

Adamın bakışları çıkmaz sokağın girişine kayınca Anne başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece uğradım..." Kimliğini ve kredi kartını geri almak için. Ona saldıran adamdan. "Sadece bir arkadaşımı görmeye gitmiştim."

"Oh, tamam." Bir duraklama oldu. Sonra dedektif kaşlarını çatı ve kamerasıyla patinaj izlerini gösterdi. "Burada ne olduğu hakkında bir şey biliyor musunuz?"

Kendisine acil serviste yardım eden adamın görüntüsü zihninde o kadar netleşti ki, sanki yanına girmiş gibi hissetti.

"Hayır, bilmiyorum."

Dedektif elini tekrar ceketinin içine soktu ve bir kartvizit çıkardı. "Eğer bir şey hatırlarsanız beni arayın."

"Bilmediğimi
söyledim-" "Yine de
bunu al."

Elini uzattı ve elinin titremesinden hoşlanmadı. "Teşekkürler." "Sen iyi misin?"

"Oh, evet." Kartı ceketinin cebine soktu. "Tabii. Evet." "Başın iyi mi?"

"Pardon?"

Yine kamerayla işaret etti, sanki o şey onun bir uzantısıymış da ona bir el gibi davranmaya alışmış gibiydi. "Şakağınızda bir bandaj var."

Anne alnına hafifçe dokundu ve gerçekten de iyi bir suçlu olamayacağına karar verdi. "Oh. Önemli bir şey değil. Ayağım kaydı ve düştüm. Kendi banyomda."

Dedektif o sert ağzıyla gülümsedi ama keskin bakışlarıyla değil. "Olur böyle şeyler. Ne de olsa kazaların çoğu evde meydana gelir."

"Öyle mi? Bunu bilmiyordum. Gidip otobüsü yakalamam lazım."

"Tamam. Geçmiş olsun."

"Sen de. Yani, teşekkür ederim."

Kadın arkasını dönerken, dedektif "Adınızı duyamadım" dedi.

"Anne." Omzunun üzerinden baktı. "Anne Wurster. Adresimi de istiyor musun?"

"Hayır. Yeni biriyle tanıştığımda, sadece tanıştırmayı severim. Umarım başın çabuk iyileşir."

"Acımıyor."

"Ve senin şu topallaman da."

Anne bir şeyler mırıldanarak aceleyle uzaklaştı, evet, gerçekten de o kötü tarafı tercih ediyordu, öyle değil mi?

Otobüs durağına dönüş yolunun geri kalanı bulanıktı. Dedektifin kaza yerinde olmasıyla ilgili tek iyi haber, beyaz bir Datsun'un peşinden gelmesi konusunda o kadar da endişelenmemesiydi. Evet, Bruce ona uzak durmasını söylemişti ama yalan söylemişti. Her konuda.

Otobüs durağına vardığında, pleksiglas kutunun içinde kimse yoktu ve tahta banka oturdu, kalçası bir protesto gönderdiğinde yüzünü buruşturdu. Başını ellerinin arasına aldı, dünya dönüyormuş gibi hissetti ve midesi bulandıkça doğruldu ve dikkatini dağıtacak bir şeyler bulmaya çalıştı.

İnsanlar banka pek nazik davranmamış, ahşap çitalara isimler ve baş harfler kazımış, gerçek aşk kalplerinin ve "4evas "ların izleri yıpranmış yatayları bozmuştu. Aynı şekilde, beton levhayı çevreleyen şeffaf plastik panellerin her yerinde çizikler vardı ve gün ışığı azaldıkça, yaklaşan arabaların farları her şeyi süt beyazı yapıyordu.

Sanki bir bulutun içinde oturuyordu.

İşleri yoluna koymak için elinden geleni yapan o güzel gözlü adamı düşündü. Tanımadığı birini özlemek garip geliyordu.

Leğen kemiğindeki baskıyı hafifletmek için ağırlığını kaydırırken, bu gece bir aspirin turuna daha ihtiyacı olacağını biliyordu ve yarın muhtemelen daha da ağırlı olacağını düşünüyordu. Bir yaralanmadan sonraki iki günün şişlik ve ağrı açısından en kötü iki gün olduğunu düşünürdü.

Onun adını bile bilmiyordu.

Muhtemelen dedektifin kitabından bir sayfa alıp düzgün bir giriş yapmalıydı, ha.

"Kahretsin," diye mırıldandı.

Darius'un evinin bodrum katında, ana süitte bir sürü volta atılıyordu. Savaş için tamamen giyinmiş, silahları göğsünde kılıfında ve yedek mühimmatları kalçalarında, bir tur daha attı

Antika masasının etrafından dolaştı... sonra İran halısını geçti ve yatağının yanından geçti... ve merdiven boşluğuna açılan kapalı kapının yanından geçerek turu sonlandırdı.

Yeni bir bölge yok. Ve tekrar yolculuk yaptı.

Yumuşak bir sesle kafasını çevirdiğinde, masanın arkasında geriniyordu. "Evet?"

Ama ne olduğunu biliyordu. Kokusunu alabiliyordu-

Ağır ahşap paneller açıldı. Fritz, olağanüstü uşak, taş basamakların dibindeki sıg salonda ayakta duruyordu. Ellerin arasında, pırıl pırıl parlatılmış gümüş bir tepsi, yumurta, kızarmış ekmek, sosis ve patates kızartmasından oluşan geleneksel İlk Yemek'i taşıyordu. Ayrıca bol miktarda taze kahve ve portakal suyu da vardı, çünkü *Doggen* içecekleri asla unutmazdı.

Darius gibi yaşlı adam da işine uygun giyinmişti; resmi siyah takım elbise, kravat ve pırıl pırıl siyah ayakkabılar, Son Yemek'e kadar her zaman giydiği şeylerdi. Buruşuk yüzüne kazınmış endişe de üniformasının daimi bir parçasıydı: Kusursuz bir hizmetin temsilcisi olmasına rağmen, sanki korkunç sonuçlar bir piyano gibi başına inmek üzereymiş gibi her zaman endişeliydi.

Ve şu anda Darius sorunun ne olduğunu biliyordu ama erkeğe yardım edemiyordu.

"Efendim." Uşak, sevgiyle hazırladığı yemeğin üzerine eğildi. "Masanızın üzerinde mi?"

"Teşekkür ederim, Fritz."

Köpek adam karşıya geçti ve tepsiyi kurutma kâğıdının üzerine koydu. Sonra geri çekildi, resmi ceketini düzeltti ve Roor'a baktı.

"Hiçbir şey yemeyecek," dedi Darius nazıkçe.

"Ama belki ona sorarsam-"

"Gerçekten onu uyandırmak mı istiyorsun?"

"Belki yapabilirsiniz, efendim?" Yaşlı erkek, efendisinden herhangi bir şekilde yardım isteme cüretini göstermekten titriyordu. Ama geleneksel olarak benimsediği, gününü kim geçirirse ona hizmet etme kuralına göre, gerçek bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışıp kalmıştı. "Sizi öldürme ihtimali çok ama çok daha düşük, efendim."

İkincisine umutlu bir iyimserlik eklenmişti, ancak bunun Darius'un talebi kabul etmesine mi yoksa önerilen etkileşimi yaşamasına mı bağlı olduğunu söylemek zordu.

Darius başını salladı. "Buraya gelmemesi için ona bahane vermek istemiyorum. En azından koridorun karşındayken nerede olduğunu biliyoruz."

İkili ana süitten dışarı baktı. Sığ alanın uzak tarafında, misafir odasının kapısı sıkıca kapatılmıştı ve içeride ne olduğu düşünüldüğünde, odanın üç kat kilitli olması gerekirdi. Zincirlenmiş. Barikatla kapatılmış.

Canavarları halktan uzak tutmak için yaptığınız şey de buydu. "Ona sağlayabileceğimiz tek şey barınak," dedi Darius.

"Keşke daha fazlası olsaydı, efendim." *Köpek* tekrar eğildi ve sonra hissedilir bir teslimiyetle konuyu değiştirdi. "Arabanız garajda. Tamir edilmesi ya da hurdalığa gönderilmesi konusunda bana talimat vermediniz. Bu yüzden siz karar verene kadar kalıntıları yerinde tutmanın en iyisi olacağını düşündüm."

Sanki bir cesetmiş ve otopsi meselesi havada kalmış gibiydi. "Teşekkür ederim, Fritz." Tanrım, BMW'yi tamamen unutmuştu. "Onunla ben ilgilenirim.
sonra."

"Nasıl isterseniz. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" "Hayır, ben yalnızım."

Köpek kapıya doğru yöneldi. Pervazların arasında duraklayarak dalgınca, "Son Yemek için kuzu eti servis edebileceğimizi düşünmüştüm?" dedi.

Darius başını salladı. "Gecenin sonunda geri gelmeyecek. Asla iki gün üst üste kalmaz."

"Ama tabii ki." Nefes verişinde keder ve pişmanlık ifadesi vardı. "Yapabileceğim bir şey varsa lütfen beni çağırın."

"Yapmalıyım-ve Fritz?" *Doggen* omzunun üzerinden bakarken, Darius sadık hizmetkârını kucaklayabilmeyi diledi. Ancak *doggen* davranış kuralları göz önüne alındığında, böyle bir duygu gösterisi uşağın tamamen felç olmasına neden olurdu. Hatta belki de kalbi dururdu. "Bu senin hatan değil, tamam mı? Ve yapabileceğin hiçbir şey yok. Onunla olan şeyleri kişisel algılamamaya çalış."

"Teşekkür ederim, efendim. Tavsiyenize kulak vermeye gayret edeceğim."

Fritz son bir selamla dışarı çıktı; ancak merdivenin dibinde bir kez daha durakladı, sanki o ağır kapının ardında intikamcının rüyasız uykusunu uyuyan kardeşine hizmet edemeyeceğini bir kez daha anlamıştı.

"Devam et, Fritz," diye emretti Darius.

Kâhya söyleneni yaptı ve konağın birinci katına çıkan fenerle aydınlatılmış taş basamakları tırmandı. Tepede sessiz ve her zamanki gibi saygılı ayak sesleri duyulduğunda Darius kendi kendine biraz özlem giderdi.

Bilinçli bir komut vermeden, kendi ayakları onu özel odasından çıkarıp küçük açık alana götürdü. Sağlam meşe panellerin önünde dururken, ayıları dürtmeden bırakmanın çok iyi bir fikir olduğu gerçeğini düşündü-

Öne doğru uzandı ve mandal mekanizmasını tuttu.

Ses çıkarmadan pimi yuvasından kaldırdı ve tutamağı çekti. Kapının ağırlığı omzunu da bu çabaya katmasına neden oldu ama eski ve zindana yakışır görünümünün aksine menteşelerden vampirlere yakışır bir gıcırta gelmedi.

Merdiven boşluğundaki fenerlerin titrek ışığı odanın karanlığını delip geçti ve kırmızı-siyah yatak platformunun üzerinde yatan Iğure'u belli belirsiz bir parıltıyla aydınlattı.

Sanki Rame bile erkekten korkuyormuş gibi.

Yeryüzündeki son safkan vampir olan Wrath'ın oğlu, kendi döneminde türün sahipsiz tahtının varisi olan Wrath, kral boy yatağın üzerinde tamamen giyinik ve yüzüstü yatıyordu, uzun siyah saçları yüzünü örten bir örtü gibiydi. O kadar uzundu ki alt bacakları yana sarkıyordu ve o kadar geniş ki yumuşak yastık yığınları ile ayak ucundaki katlanmış yorgan arasındaki boşluğu dolduruyordu. Çelik burunlu botlarını bile çıkarmamıştı, tabanları Darius'u ağır adımlarıyla sarsıyordu.

Ve dinlenirken bile silahlıydı: Sol elinde gümüş bir fırlatma yıldızı gergin bir tutuşla kilitlenmişti ve Darius sağ tarafını göremese de diğer avucunda bir hançer kabzası olduğuna bahse girmeye hazırdı.

Lessening Topluluğu'nun solgun, ruhsuz katilleriyle olan savaş çok uzun sürmüştü, vampir topluluğu Omega'nın avcı lejyonuna karşı hayatta kalma mücadelesi veriyordu, Kara Hançer Kardeşliği onların ilk ve tek savunma hattıydı. Ve Wrath'ın gün içinde çökmeden önce bir ya da iki ışık bulduğu açıktı.

Düşmanın kanının bebek pudrası kokusu odanın havasını doyuruyordu ama tek koku bu değildi. Gazap yeni yaralanmıştı-

"Ne?"

Darius derin bir nefes aldı. "Sadece hayatta olup olmadığını kontrol ediyordum." "Saat kaç?"

"Gidip Marissa'yı getirmemi ister misin? Beslenmeye ihtiyacın var mı?"

Soru olarak ortaya atılsalar da, aslında ifadelerdi. Açıkça görülüyor ki, erkeğin-

Wrath başını kaldırdı ve yavaşça dönerek iri omzunun üzerinden baktı. Ölümcül dövüş sanatları silahını kavrayan eliyle siyah saçlarından bir tutamı yüzüne doğru savurdu; yıldızın sivri uçları hassas bölgelerine çok yakındı. Umursuyor gibi de görünmüyordu.

Küçücük gözbebekleri olan soluk yeşil gözler miyop gibi odanın diğer ucuna bakıyordu. "Zaman."

"Hâlâ iki saatin var," diye yalan söyledi Darius. Çünkü kardeşine dışarı çıkmanın güvenli olmasına sadece on bir ila yirmi dakika kaldığını söyleseydi, Wrath hemen gider ve nükleer güneş yanığının canı cehenneme giderdi.

Baş tekrar aşağı indi ve göğüs kafesi genişleyip daraldı. "Burada her zaman hoş karşılanırsın," dedi Darius.

Yanıt alamayınca tanıdık odaya göz gezdirdi. Bir yan sehpanın üzerinde, birbiriyle uyumsuz, kapaklı üç kavanoz kümelenmişti. Biri mavi ve parlaktı ama ucuzdu, mahalle bakkalında ya da Sears'ın ev eşyaları rafında bulabileceğiniz türden bir şeydi. Diğer ikisi eskiydi, yaşlılıktan matlaşmış emaye hatlar makinede değil, elde yapılmıştı.

"Bunları Mezar'a götürmemi ister misin?" Darius sordu.

"Bu bana zaman kazandırır."

"Tamam. Senin için sonra giderim."

Liderlik etmeyen Kral'ın bu geleneği pek umursadığından değil. Öldürdüklerinin kavanozlarını sadece işine geldiğinde ele geçirdiğine ve onları Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal ante salonuna diğer bin kadarıyla birlikte koymayı zaman kaybı olarak gördüğüne şüphe yok.

Darius, "Biliyorsun," diye araya girdi, "yemek istersen Fritz sana her şeyi hazırlayabilir. Aslında, onu şımartmanın bir sakıncası yoksa, uzun bir yol kat etmiş olursunuz..."

Neye doğru? diye merak etti sesini bırakırken.

Yine yanıt gelmedi ama Wrath uyumuyordu ve herhangi bir uykuya devam edeceği de şüpheliydi. Yine de, çoğunlukla, kardeş nefretin güçlü hızlandırıcısıyla besleniyordu ve devam etmek için minimum besin, kan veya dinlenmeye ihtiyaç duyuyordu.

Pes eden Darius geri çekildi ve kapıyı kapattı.

Bir an için her şeyi bırakıp kendi başına dışarı çıkmayı düşündü. Ama sonra odasına girip kendisi için hazırlanmış olan yiyeceklere baktı.

Türler için bir önsezi duygusuyla masasına gitti, oturdu ve şam peçetesini kucağına koydu. Gümüş çatalını eline aldı, cloche'u kaldırdı ve yemeye başladı. Savaşın korkunç gerçeklerine rağmen, *Lesser*'ları avlamak, öldürmek ve kavanozlarını almak için motivasyonunun azaldığını fark etti.

Sonra tekrar, aklında başka bir şey vardı.

Ya da birini, daha doğrusu.

Kahretsin.

ALTINCI BÖLÜM

Evet... bu doğru. Ashley Park'taki yolda bir BMW-" Anne telefon ahizesine konuşurken, duvara monte edilmiş ünitesinden kıvrımlı kablosu uzayan sobaya doğru yürüdü. "Oh, tamam. Hayır. Bu kadar. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Teşekkürler."

Hasat altın ahizeyi kulağından indirerek Campbell's domates çorbasını karıştırdı. Sonra yerleşik masaya döndü, eşyalarını astı ve sarı sayfalarının üzerine eğildi. Aranacak iki çekici servisi daha vardı ve saat neredeyse yediydi. Ahizeyi yuvasından çıkarıp Salvatore's Towing'in yedi haneli numarasını çevirdi. Cevap gelmeyince son numaraya geçti: T & T Towing 24 Hrs.

Cevap yok.

Belki de bir işaretti.

"Ama ben başladığımda saat on biri çoktan geçmişti," dedi yanına gidip tost makinesine iki parça Wonder Bread koyarken. "P e k çok yerin önü kapalıydı."

Adam arabayı eve itmiş de değildi.

Yarın. Yarın telefonu açmayan diğerlerini de arayacaktı.

Tenceredekiler yeterince ısınınca çorbanın bir kısmını kâseye döktü, kızarmış ekmeği kızarttı ve dolaptan bir tabak ile biraz tereyağı aldı. Eşyalar patladıktan sonra masasına oturdu, çorba için bir kaşık unuttu ve tekrar ayağa kalktı-

"Aman Tanrım!" diye bağırdı sıçrarken.

Birisi onun küçük arka verandasında duruyordu. Sürgülü kapısının hemen yanında. İri yarı şekil bir gölgeden başka bir şey değildi çünkü güvenlik kamerasını açmamıştı.

Tak tak. Tak. Tak.

Elini körü körüne telefona uzatarak karakolun numarasını hatırlamaya çalıştı. Bruce'un bunu yapacağını *bilmeliydi*. Her şeyin olduğu yerde bitmesine izin veremeyeceğini-

Bu onun kayıp ayakkabısı mıydı?

"Anne. Benim."

Bir an için sözcüklerin anlamını kavrayamadı. Ses dikkatini çok dağıtmıştı. O derin, alçak, güzel aksanlı ses.

Acil servisten gelen adam camın arkasından, "Bunun garip bir şey olmasını istemem," dedi. "Ama kapınızı birkaç kez çaldım ve cevap vermediğinizde, bunu geri getirmek istedim ve endişelendim-"

Anne masanın etrafından dolandı, kapının kilidini açtı ve çekerek açtı.

Ve işte oradaydı. Bütün gün boyunca düşündüğü adam... ve uyumadığı önceki gece boyunca da düşündüğü adam.

Tıpkı hatırladığı gibiydi. Belki biraz daha uzun, biraz daha geniş, biraz daha... şaşırtıcıydı.

"Özür dilerim," dedi o aksanıyla usulca. "Acil servise giriş yaptığınız zamanki adresinizi hatırladım ve bunu geri isteyeceğinizi düşündüm ve-"

"Burada olmana çok sevindim," diye mırıldandı. Bir duraklama oldu. "Öyle mi?"

Kadın başını salladığında, adam sanki konuşmayı unutmuş gibi gözlerinin içine baktı... ya da belki de beklemediği kelimeler duymuştu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Ben sadece..."

"Ne?" diye fısıldadı. "Al.

Ayakkabın."

Makosen ayakkabıyı geri alırken, sanki bir buz fırtınasının ortasında kayıp bir evcil hayvanı geri getirmiş gibi göğsüne bastırdı.

"Bana katılmak ister misin?" Geri çekildi ve boştaki eliyle Rimsy masasını işaret etti. "Biraz çorba yaptım. Süslü bir şey değil."

Evet. Eğer bu alabileceği en saçma teklif değilse. Bir kaplana salata isteyip istemediğini sormak gibi. Ya da belki bir Tic Tac.

"İçeri girmeyi çok isterim," dedi. "Teşekkür ederim."

Adam eve girdiğinde, zavallı adam üzerinde bedensel bir envanter yapıyormuş gibi görünmemeye çalışarak, çevresel görüşünde onun bedenini yeniden ölçtü. Ama sonra tüm rolünü bıraktı ve sadece ona baktı.

"Merhaba," dedi nazık bir gülümsemeyle.

"Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum."

Bunu izleyen duraksamada, adamın ona sarılmak istediği gibi garip bir hisse kapıldı. Ki bu birdi. O da ona sarılmak istiyordu. Tüm bunlar, çok uzun zaman ve mesafelerle ayrılmış iki insanın yeniden bir araya gelmesi gibiydi.

Sadece yirmi iki saat ve bilmem kaç Caldwell mili yerine. "Hiç uyudun mu?" diye sordu.

"Hayır." Kendisi hakkında çok fazla konuşmayan biri için, ona karşı dürüst olmak inanılmaz derecede kolaydı. "Ve sadece ağrılar yüzünden değil."

"Yarış düşünceleri?"

"Bütün gece boyunca." Bundan bahsetmesi için bir neden yoktu çünkü onun anılarıyla yanıp tutuşuyordu. Bu bir ifade verme değildi-

"İfade mi?" diye sordu.

Oh, kahretsin. Bunu yüksek sesle söylemişti. "Um... Rüyamda mahkemede olduğumu gördüm. Sonunda uykuya daldığımda."

"Bu çok kötü. Üstelik direksiyonda olan sen bile değildin." Omuz silkti. "Yine de ölümle burun buruna gelmek insana çılgınca şeyler yaptırıyor."

İlk kez adamın kıyafetlerine odaklandığında, onun bir askere benzediğini düşündü, sadece ağır deri ceketinin üzerinde ABD askeri amblemi yoktu. Yine de ayağındakiler kesinlikle savaş botlarıydı... ve

Kollarının altındaki şişkinliklerin ne olduğunu ve siyah pantolonunun tüm ceplerinin içinde ne olduğunu merak ediyorum.

"Sorun yok Anne," dedi sessizce. "Buraya seni incitmek için gelmedim."

"Öyle olmadığını biliyorum." Bundan nasıl bu kadar emin olabildi, o... o kısmı net değildi. Ama ruhunun derinliklerine kadar, onun kendisine zarar vermeyeceğinden emindi. "Beni asla incitmezsin."

"Asla."

Titreşen bir sessizlikten sonra kadın yine çorba ya da yemekle ilgili bir şeyler söyledi ve adam da "Bir tane olur" ya da "Harika olur" gibi bir şeyler söyledi. Sonra da buzdolabının başına geçip Avrupa tatilinden sonra gümrükte beyan eder gibi içindekileri sıraladı.

Neden işten sonra alışverişe gidemedi? Ya da bu lanet hafta içinde herhangi bir zaman?

Akşam yemeği için sıcak sıvı domatesten daha fazlasına ihtiyacı olan bir adamdı bu.

"Ben gerçekten 1ne'yim." Kadının sofrasının karşısına oturdu. "Her şey için minnettarım."

Anne buzdolabının kapağını kapattı ve adamın ne tür bir kolonya sürdüğünü merak etti. Kesinlikle... lezzetliydi - ne yapıyordu? Ah, doğru ya.

"Yanında Wonder Bread ve tereyağı olsun," dedi.

Anne ona tenceredekinin diğer yarısını verdi, tıpkı kendi tostı gibi biraz daha kızarttı ve kâsesini getirdi. Anne oturup kendi Campbell's şeyine devam edene kadar yemeye başlamadı, hatta ona verdiği kaşığı bile kaldırmadı ve Anne onun mükemmel sofrada adabına sahip olduğunu fark etmekten kendini alamadı.

Yemek yerken aralarındaki sessizlik neredeyse şefkatliydi. Ve bu sessizliğin içinde ve etrafında çok yakından bakmak istemediği akıntılar vardı.

En azından onun için akıntılar vardı-

Pop! tost makinesi gitti.

Sesle sarsılan tek kişi Anne oldu. Ayağa kalktığında, "Sanırım eski sevgilim dün gece beni öldürürdü," diye ağzından kaçırıldı.

Adamın gözleri kısılınca ağzından çıkanlara inanamadı. Sonra tekrar, adamın omuzlarının büyüklüğü gibi şeyleri düşünmemek için çok çaresizdi... ya da ona bakıp bakmadığını... ya da ağzının nasıl çok...

Evet, tüm bu şeylerin iyi ve gizli tutulması gerekiyordu. Ve Tanrı, Bruce'tan daha iyi bir duvar olmadığını biliyordu.

"Bana neler olduğunu anlat," diye sordu gizemli adam, tostunu tabağa koyup tereyağlarken. "Yabancı olduğumu biliyorum ama bazen bir şeyleri yüksek sesle söylemek iyi gelir. Çoğu zaman konuşacak birilerinin olmasını istediğimi biliyorum."

Karbonhidratları getirirken, bu büyük, güzel adamın nasıl yalnız olduğunu merak etti.

"Senin bir-" Eşyaları adamın önüne koyarken "eş" kelimesini karıştırdı. "Yalnız mı yaşıyorsun?"

"Eski bir arkadaşımla yaşıyorum." Tekrar yerine oturdu. "Oh."

"Bana ve yaşadığım eve sonsuza dek o baktı." "Oh?" dedi rahatlamış bir ifadeyle.

"Bana eski sevgilinden bahset."

Gözlerini kaçırarak soğumuş, katılaşmış domates çorbasını kâsesinin etrafında karıştırdı... ve doğru ışıktaki nasıl kana benzediğini düşünmemeye çalıştı.

"Bruce'la yaklaşık on ay önce tanıştım. Bir hukuk bürosunda bordro işlemleri yapıyorum. İşim bu tost kadar egzotik." İkinci tostundan bir ısırık aldı. "Paralegal olarak bir pozisyona başvurmak için geldi ve kayboldu. Şehir merkezindeki ofisimiz büyük bir yer. Dört Roors, yetmiş avukat, yüzden fazla destek personeli."

O ilk toplantıyı hatırlayınca durakladı, Bruce lacivert takım elbisesi içindeydi, saçları geriye taranmıştı, elinde bir evrak çantası vardı. Kravatı çok düzgün, pantolonunun ütüsü çok kolalı, ayakkabıları çok iyi cilalanmıştı. Odaklanmış ve yönlendirilmiş görünüyordu. Kararlı ve zeki.

İçinde bulunduğu çıkmazın aksine ufku olan bir adam.

"Geriye dönüp düşündüğümde, şimdi fark ediyorum ki..." Omuz silkti. "Şey, önemli değil. Yanlış Roor'a gitmiş ve masama uğrayıp bana yol sordu. Onu insan kaynakları müdürü olan patronuma götürdüm ve yolda bana SUNY Caldwell'de hukuk fakültesinde okuduğunu söyledi. Üçüncü yılına başlıyordu. Paralegal işine ücretli bir staj gibi bakıyordu. Onu bir daha görmeyi beklemiyordum ama mülakatı bitirdikten sonra geri geldi ve bana işi başardığını düşündüğünü söyledi."

"Bir ya da iki hafta sonra asansörde karşılaştık. İşi aldığını söyledi ve bana çıkma teklif etti. Her şey böyle başladı." Elindeki kâseyi itti. "Sekreterlik havuzundaki kadınlar bana çok şanslı olduğumu söyleyip duruyorlardı ve ben de neden ben diye merak ediyordum. Daha iyi seçenekler vardı, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Ama o beni istedi."

Karşısındaki adam bir şeyler mırıldandı. Ama kadın başını kaldırıp baktığında, adam hikâyeye devam etmesini istercesine başını salladı.

"Sanırım tezahürat bölümüm sorunun bir parçasıydı." Ağzını kağıt peçeteyle sildi ve sandalyesine geri oturdu. "Sanırım bazen hiçbir şeyin değişmeyeceğini düşündüğünüzde... önünüze ne çıkarsa kabul ediyorsunuz, özellikle de ne kadar iyi olduğu için devam etmenizi söyleyen bir grup insan tarafından destekleniyorsa."

"İşler ne zaman ters gitmeye başladı?"

Anne kaşlarını çattı ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Kendimi bir aldatma labirentinin içinde buldum. Ve işin can alıcı noktası, yalanların ilişkinin en iyi kısmı olmasıydı." Masanın diğer tarafına baktı. "Hepsi saçmalıktı. Bir kere evliydi. İki çocuğu vardı. Hukuk fakültesinde değildi, hukuk fakültesine girmeye bile çalışmıyordu. Ve sahte, uydurma bir hayat yaşamamanın stresiyle başa çıkma mekanizması patolojik bir düzen ve disiplin ihtiyacıydı. Ben de bunun bir parçasıydım. Ya da öyle olmam gerekiyordu. Emir alma konusunda onun düşündüğü kadar iyi değildim."

"Eğer seni sevseydi, yapardı-"

"Bu aşk değildi. İkimiz için de." Boğazını temizledi. "Her şey bu ayki maaşına nafaka ödemediği için haciz konulmasıyla ortaya çıktı. Dediğim gibi, 1rm'nin maaş bordrosundan ben sorumluyum ve mahkemeden gelen kararı gördüğümde inanmadım. Ne yapacağımı düşündükten sonra tavsiye almak için avukatlarımızdan birine gittim ve o da Bruce'u araştırması için özel bir dedektif tuttu. Yirmi dört saat içinde hakkında koca bir dosya hazırlandı." Başını iki yana salladı. "İki kez okudum ve sonra tuvalete gidip kusmak için izin almak zorunda kaldım. İyi ki mesai sonrasıydı."

Duraklayarak gözünün arkasındaki ağrıyı ovmaya gitti ve yüzüncü kez o bandaja çarptı. Yüzünü buruşturarak elini kucağına koydu. "Dün gece binadan çıktıktan sonra oraya gittim ve ona bir şey yapmadığımı söyledim."

Onu bir daha görmeyecektim ama başka bir konuyu da açmayacaktım. Öğrendiğim her şey bir yana, bu ilişki benim için bile yürümüyordu ve eminim o da bunun farkındaydı. Bilmediğim şey, dosyanın İK ile de paylaşılmış olduğuydu. Gittiğim avukat müfettişin raporunu patronuma götürmüştü ve iş gününün sonunda Bruce'u kimlik bilgileri hakkında yalan söylediği için cezalandırmışlardı. Bir fırtınanın içine girdiğimden haberim yoktu."

"Tam olarak ne oldu?"

Anne gözlerini kapattı. "Her şey için beni suçladı -çünkü maaş haczinin beni uyardığını tahmin etmişti ve ben de bunu bildirmiştim. Ama atıp tutması bundan çok daha fazlasıydı. Yasalara karşı çıktı ve onu dönüştürecek yeni bir fırsattan bahsetti. Ve sonra birden patladı. Beni boğazımdan yakaladı." Eli köprücük kemiklerine kadar uzandı. "Yüzü kıpkırmızıydı ve gözleri bomboştu, o kadar öfkeliydi ki beni gördüğünü bile sanmıyordum. Ve söyledikleri... dehşete düşmüştüm. Bana bağırmaya başladı, ama sonra her şey değişti... kendisinin de nasıl güce sahip olacağını haykırıyordu. Herkesten daha büyük ve güçlü olacaktı. Sanki bir süper kahraman çizgi romanındaki kötü adam gibiydi. Gerçeklikten tamamen kopmuştu ama tüm yalanlarına rağmen mi? Bu hayal tamamen ona aitti."

Karşısındaki adam kaşlarını çattı, ellerinden biri birinciye doğru kıvrıldı. "Nasıl kaçabildin?"

"Taşaklarına diz çöktüm-" Yüzünü buruşturdu. "Tanrım, bunu dün gece sana da yaptım sayılır, değil mi? Arka koltukta. Bu bir hobi değil, söz veriyorum."

Adam biraz güldü. Sonra tüm ciddiyetini kaybetti. "Bu yola başvurmak zorunda kaldığınız için üzgünüm ama bunu yaptığınıza sevindim."

"Onunla demek istiyorsun. Seninle değil."

Ağzına sadece bir gülümseme dokunmuştu. "Bu doğru."

Anne kaydırdıktan dışarı, yanında kim olduğu için şu anda o kadar da tehdit edici görünmeyen karanlığa baktı.

"Bruce'un beni öldüreceğini gerçekten düşünmüştüm." Kaşlarını çattı ve başını salladı. "Daha önce fiziksel bir şey yapmamıştı ama öfkesi hiçbir zaman yüzeyin altında değildi. Dairesinde bir şeyin yeri değişse çok sinirlenirdi. Kuru temizlemeci gömleklerine yeterince kola koymadığında. Otobüs geciktiği için geç kaldıysam. Bir ip üzerinde yürüyordu ama iki hayat sürüyorsanız,

Çok fazla şeyle uğraşıyorsun, değil mi? Yani, Bulalo'da terk edilmiş bir eş ve iki çocuk? Gitmediğin bir hukuk fakültesi?"

Önceki ayları düşündü. "Ve sonra sürekli büyük adammış gibi davranıyor ve kimse bunu bilmediği için sinirleniyordu. İşyerinde, özellikle de ortakları olan avukatları çok kıskanırdı. Sonra onun arabasındaydık, trafikte sıkışıp kalmıştık ve o etrafımızdaki araçların marka ve modellerini inceliyor, ne kadar tuttuklarını, seçeneklerinin neler olduğunu, kendisinininkinin neden daha iyi olduğunu sayıklıyordu. Hafta sonları, beni satın alamayacağı mülklerin açılış evlerine sürükler ve üyesi olmadığı golf sahalarının alanlarına izinsiz girerdi. Yani... geriye dönüp baktığımda her şey çok berbattı ama bir şeyin içindeyken neye alıştığınızı fark etmiyorsunuz."

Bir an sessizlik oldu. Sonra adam başını salladı. "Daha doğru sözler hiç söylenmedi."

Saçının bir tutamını gözlerinden uzaklaştırmak istedi ama kendini tekrar bandaja sokmadan önce hareketi yakaladı. "Bugün oraya gittiğimde -"

"Bekle, ne?" Adam daha dik oturdu. "Onu görmeye mi gittin? Yanında polisi de götürdün mü?"

"Hayır, görmedim. Ama etrafta bir sürü insan vardı, bir sürü gün ışığı vardı. -Kredi kartımı ve kimliğimi saklamıştı. Onları geri almam gerekiyordu." "Beni aramalıydın."

Yapardı, fark etti. Eğer yapabilseydi.

"Adını bile bilmiyorum," dedi usulca onun mavi gözlerine bakarken -Sonra gözlerini kaçırdı. "Her neyse, bana kapıyı bile açmadı. Sanki... korkmuş gibiydi. Yine de kartımı ve kimliğimi geri aldım. Onları pervazın yanındaki çatlaktan içeri itti."

"Güzel," dedi adam sıkıca. "Bu iyi. Bir daha oraya gitme."

"Öyle bir planım yok, güven bana." Derin bir nefes alarak, içinde hissettiğinden daha derli toplu görünmeye çalıştı. "Ne derler bilirsin... devam edemeyecek olan devam etmez. Bu iş bitti."

Kızarmış ekmeğinin son parçasını yerken, adamın masanın öbür ucundan kendisine baktığını hissetti ve bu çok garip bir şeydi. Ona odaklanmış olmasına rağmen, zihninde başka bir yerde olduğunu hissetti.

Sonra aniden dikkatini toplar gibi oldu. "Her şeyin sona ermesi konusunda haklısın. Bu... kesinlikle doğru. Ve artık endişelenecek bir şey yok."

Adamın haklı olduğunu ummasına rağmen bundan o kadar da emin değildi. Yine de onun kadar kaslı bir adam için endişelenmemesi gerektiğini söylemek kolaydı. En azından Bruce'un 1rm'nin şehir merkezindeki binasına girmesi yasaktı ve özel dedektifi tutan avukat Anne'in gece ya da gündüz daha fazla yardım için arayabileceğini söylemişti.

Yine de insanlar çılgınca şeyler yaptı.

"1ne olacak," dedi kendi kendine 1rm olması gereken bir sesle.

Her şeyin düzeleceğine inanmıyordu. Hem de hiç.

Darius kâsesindeki çorbaya geri dönerken, Anne'e neden o boktan Bruce'u meşhur tabağından alabileceğini tam olarak anlatmak istedi. Ama onun, öfkeli bir volkanı başka bir volkanla takas ettiğini düşünmesini istemiyordu.

Darius'un seçilmek için sırada olduğundan değil-

İçinden bir küfür savurarak kızın yaptığı tosta baktı... ve sırf kızın elleri ekmeğe değdiği için bir ısırık daha almak için sabırsızlanıyordu. Oh, hayır, hayır, onun hayatında bir sonraki olmak istemiyordu. Hem de hiç. Sadece onun mutfağında oturuyor, Son Yemek'in insan versiyonunu paylaşıyordu. eski sevgilisini öldürüp onu ölümüne savunacak.

Sadece dostça küçük bir ziyaret, gerçekten.

Gözlerini kendine çevirdikten sonra tekrar masaya baktı ve mavi kazağı, gri eşofmanları ve yatak odası terlikleriyle ona göre son derece güzel olan kadına anında vuruldu. Anne'in saçları bir şirket-Amerika topuzu gibi arkaya toplanmıştı, ama tutamlar büklümden kurtulmuş, koyu, ipeksi saçlar yüzünün etrafında kıvrılmıştı. Gözleri yorgundu ve şakağındaki bandajdan nefret ediyordu... sanki pek çok şey canını yakıyormuş gibi ağır ağır ve dikkatle hareket etmesinden de nefret ediyordu. Ama o şikâyet etmiyordu.

Hayır, sadece karnını doyurmak ve elindekileri onunla paylaşmak istiyordu. "Bu çorba çok lezzetli," dedi.

"Standartlarınız düşük."

"Hiç de değil."

Fritz'in saygıdeğer Fransız eğitimine bir şey demiyorum ama bu çorba ve tost rutini şimdiye kadar yediği en iyi yemektir. Ve sevgili Bakire Kâtip'in asıl istediği, onun için avladığı yiyeceklerle doldurduğu bir tabakta, hançerli eliyle onu beslemektir. Ve bunu savunulabilir bir mevkide inşa edilmiş güvenli bir evde yapmak istiyordu. Ordunun tanksavar silahı kolayca ulaşabileceği bir yerde.

"Cidden, teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Bunun için."

Kaşları çatıldı. "Rica ederim. Yani, özel bir şey değil."

Benim için, diye düşündü.

Aniden tekrar gülümsedi. "Hâlâ adını bilmediğime inanabiliyor musun? Belli ki St. Nick değil-"

"Darius." Hançerli elini göğsünün üzerine koydu ve başını eğdi. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Anne. Kendimi yaklaşık yirmi üç saat önce tanıtmış olmalıydım."

Ancak o zamanlar, aralarında bir daha asla temas olmayacağını düşünüyordu. Ne anlamı vardı ki?

Ancak şimdi, herhangi bir temas olmaması *gerektiğini* düşünecek kadar evrim geçirmişti. İlerleme, senin çağrı işaretini kendini kandırmaktı.

"Bu güzel bir isim," dedi. "Eski moda. Sana yakışıyor. Sana ne iş yaptığını sorabilir miyim?"

"Benim hakkımda dilediğin soruşturmayı yapabilirsin." Gerçeği çarpıtmaktan hoşlanmasa da gülümsedi. "Ve ben bir güvenlik görevlisiyim."

"Bir bina ya da alışveriş merkezi gibi mi?" "Özel güvenlik, aslında."

"Bir koruma mı?"

Evet, eğer Wrath tahta geçmeye karar verirse ve Kardeşlik Kral'ın kişisel muhafızı olarak geri dönerse.

"Oldukça fazla." Masaya doğru eğildi. "Bu yüzden sana numaramı vereceğim. Kendini tehdit altında hissedersen beni arayabilirsin. İnsanları koruma konusunda biraz geçmişim ve deneyimim var ve tabii ki her zaman polisiniz de var. Onları da aramaktan asla çekinmemelisiniz."

"O süslü BMW patronunuzun arabası mıydı?" Anne elini ağzına götürdü. "Tanrım, iş yerinde başın belada mı? Sana rastladığım için çok üzgünüm-"

"Hayır, başım belada değil." Tanrım, ona karşı tamamen dürüst olmamaktan nefret ediyordu. "Ve buna değdi. Seninle tanışmak yani. Şey... o şekilde değil. Kahretsin, gevezelik ediyorum."

Anne ağzını açtı. Kapadı. Gözlerini indirdi. "Özür dilerim," dedi uzaktan. "Seni ürkütmek istemem."

"Sen değilsin. Ve dürüst olmam gerekirse, bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum..." Kaşlarını çattı ve ellerini peçetesine sildi. Temiz olmalarına rağmen. "Yani, bu bir *bu* değil. Bu gece buraya gelmeni kastediyorum. Randevu gibi bir şey ya da herhangi bir şey... Biliyor musun, benim de çenemi kapatmam gerekiyor."

"Hayır, değilsin. Her zaman ne düşündüğünü duymak isterim."

Sanki bunun kendisini ne kadar memnun ettiğini bilmesini istemiyormuş gibi telaşla gözlerini kaçırdı. "Ama az önce ayakkabımı geri getirdin. Bu yüzden buradasın. Amaç bu. Değil mi?"

Bunu izleyen sessizlikte, kızın eğik yüzünü inceledi, dudaklarının kıvrımını, gözlerini saklayan kirpiklerini, yanaklarındaki Rush'ı ezberledi.

"Bu sadece ayakkabıyla ilgili değil, Anne."

Kadının bakışları tekrar onunkilere döndüğünde, aksanının anlamının önüne geçme riskini ortadan kaldırmak için yavaşça konuştu. "Gerçekten kötü bir durumdan yeni kurtulduğunu biliyorum, bu yüzden seni tanımak için biraz zaman dışında bir şey istemiyorum. Ama kör talih ikimizi de o anda o yola soktu. Bunun bir anlamı olabileceğini düşünmüyor musun?"

Elbette kör talih ona aynı zamanda yukarı doğru hareket kabiliyeti olan bir lıxation ve Florsheim reklamlarından fırlamış bir gardıropla lanet olası bir psikopat da getirmişti.

Bir de röntgen çekilecek.

"Seni zorlamayacağım," diye mırıldandı. "Ben onun gibi değilim."

"Oh, sen kesinlikle Bruce gibi değilsin." Başını iki yana salladı. "Hiç teşekkür etmedi ve bana hiç ayakkabı getirmedi."

"Bir dahaki sefere daha iyi bir şeyle geleceğim."

"Ben pek Kürek çeken biri değilim." Tekrar acele etti. "Üzgünüm, bu benim için pek romantik değil, değil mi? Ve belki de bu terimlerle düşünmüyorsun-"

"Aslında ben çorap düşünüyordum." Anne güldüğünde, bunun duyabileceğı en iyi ses olduğunu biliyordu. "Belki bir dizi tüp olur. Topuklarında küçük toplar olan tenis çorapları da olabilir. El örgüsü mü yoksa makinede yıkanabilir mi? Gizemin ilginizi çekmesini umarak sizi tahmin yürütmeye bırakacağım."

Başını arkaya attı ve düpedüz kıkırdadı - ta ki yüzünü buruşturup elini yanına koyana kadar. "Tanrım, burada biraz ağırdan almam gerekecek. Ya da senin çok daha az çekici olman gerekecek."

Mütevazı evinde, mütevazı mutfağında, küçük bir oyuktaki küçük masada otururken... Darius birdenbire ve hiç beklenmedik bir şekilde tüm dünyanın önünde olduğunu fark etti.

Gerçekten yaptı.

"Keşke daha uzun kalabilseydim," diye fısıldadı.

Bir duraklama oldu. Sonra aynı derecede yumuşak bir sesle, "Keşke sana geri getirebileceğim başka bir ayakkabım olsaydı," dedi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Anne ertesi sabah masasına vardığında telefonu çalmaya başlamıştı bile. Kendini sandalyesine fırlatarak, telefona yetişmek için neredeyse o ce bitkisini deviriyordu.

"Merhaba, ben Anne-"

"Bay Thurston sizi üst kattaki **o d a s ı n d a** görmek istiyor."

Büyük ortağın sekreterinin sesi kulağına ulaştığında, iniltisini kendine sakladı. Bayan Nancy Martle 1.80'in üzerindeydi, işiyle evliydi ve bir savaş gemisi gibi yapıydı. Gri takım elbisesi ve ellili yıllardan kalma kedi gözü gözlükleriyle, hemen hemen herkeste korku uyandırmıyaydı, bir klişe olarak kabul edilebilirdi. Avukatlar da dahil.

"Ne zaman ister-"

"Şimdi."

Arama kesildi ve Anne telefonun ucunu kapattı. Etrafına göz gezdirirken, destek personelinin diğer üyelerinin masalarındaki yerlerini aldıklarını, çantalarını bıraktıklarını, paltolarını aldıklarını gördü. Erkek olan iki süpervizör dışında herkes kadındı ve iş istasyonlarının sıraları aynı aksesuarlarla donatılmıştı - tekli tekerlekli sandalye, tekli ziyaretçi koltuğu, çöp sepeti, telefon,

daktilo ve bir vestiyer. Genel olarak, geniş açık alan temizlik ve rahatlıkla ısıldıyordu, her şey beyaz ve kromdu. Yine de Beckett, Thurston, Rohmer & Fields, küçük insanlar için bile tesislerine doğru düzgün yatırım yapmıştı-

"Hâlâ canın yanıyor mu?"

Soru sorulduğu anda Anne dikkat kesildi. "Oh, Penny, merhaba."

"Nasılsın bakalım?" Yan komşusu inanılmaz pembe paltosunu silkerek çıkardı. "İyi görünmüyorsun."

Bay Thurston'la aç karnına yüzleşmeyi dene. Lanet olsun, Bayan Martle olsun.

"Ben 1ne, Penny. Teşekkürler. Sadece yukarı çıkmam gerekiyor."

"Şuna bir bakın." Kadın göz kamaştırıcı dış giysisini standındaki askıya astı. "Süslü. Terfi falan mı ediyorsun?"

Kız yirmili yaşlarının ortasındaydı ama Tammy Faye makyajı ve küt saçlarına şişe sarısı ağartıcı sürdüğü için daha yaşlı görünüyordu. Çok parlak, çok dar, her zaman Paskalya Pazarı kıyafetleriyle, özensiz de olsa coşkulu bir el tarafından renklendirilmiş bir çizgi film karakteriydi.

"Öyle bir şey değil." Anne, kendisinden bir steno defteri getirmesi istenmemiş olmasına rağmen bir steno defteri aldı. "Hemen döneceğim-"

"Paltonla mı gidiyorsun?"

"Ha-" Anne aceleyle ceketini çıkardı. "Özür dilerim, biraz dikkatim dağıldı."

Penny'nin kalın kalemle çizilmiş kaşları parlak alnına doğru kalktı. "Bruce'a falan mı döndün? Lütfen bana bunun hayır olduğunu söyle."

Birlikte çalıştığı onca insan varken, *neden* tüm hikâyeyi Penny'ye anlatmıştı? *Caldwell Courier Journal*'a bir ilan da verebilirdi. "Ah, hayır. Bruce değil. Gitmem gerek, hemen dönerim."

Anne asansörlere doğru koşmaya başladı ve koşarken -ya da koşmaya çalışırken, ağırları hâlâ geçmemişti- gözlerin üzerinde olduğunu hissetti. Ama o buna alışkındı. Bruce'la çıktığı söylentisi çıktığından beri hep konuşulan bir konu olmuştu. *Teşekkürler Penny*. Ve şimdi kendi gevezeliğiyle, kendini daha da görünür kılmıştı. Yine de, 1rm'deki başka biri, görünüşte Bruce'a benzeyen biriyle çıkabilirdi.

Adamın özgeçmişinde sahtecilik yaptığı için işten atılması onlar için çok mu iyi? Bu olabilir... değil mi?

Belki de o ve Bruce dedikodu konusunda bir daha asla tekrarlanmayacak kadar yüksek bir standart belirlemişlerdi.

Mesleki başarılarınız hakkında konuşun.

Kısa koridorun her iki tarafındaki asansörlere bindiğinde yukarı oklarına *bastı* ve şanslıydı ki hemen bir *bing sesi* duydu. Takım elbise ve kravatlarla dolu bir arabaya atlayarak kenara çekildi ve başını eğip gözlerini mermer Roor'a dikti.

Bir sürü parmak ucu. Kulüpte golf oynamak, viski ve topları nasıl cilalayacağını çok iyi bilen arabacı kız hakkında bir sürü derin sesli şaka.

Doğal olarak, Hale ve Hardy'ler yirmi dokuzuncu kata çıktılar ve yine şaşırtıcı olmayan bir şekilde, tahliye bir yarışmış gibi pozisyon almak için dirsek atarak ilk onlar çıktı. Kimse onun için kapıları tutmadı ve içeri kilitlenip lobiye kadar gönderilmeden önce pirinç ve maun panelleri yakalamak zorunda kaldı.

Ana avukat Roor ve yönetim kurulu odaları için resepsiyon masası ve bekleme alanı hemen ilerideydi ve görevli esmer kadın telefona cevap verebilecek bir sanat eseri olarak seçilmiş gibiydi. Bir manken kadar uzun ve ince olan kadın, dekorun siyah-altın renkleriyle uyumlu siyah bir takım elbise giyiyordu ve üzerindeki tavan lambası bir tablo gibi aşağıya doğru eğilmişti. Yine de kırmızı dudaklı gülümsemesi samimi görünüyordu ve Anne temkinli bir şekilde yaklaşırken gözlerinde en ufak bir yargılama yoktu.

"Bay Thurston sizi bekliyor." Kadın manikürlü eliyle sol taraftaki yolu gösterdi. "Size bir kahve getirmemi ister misiniz?"

"Oh, hayır. Hayır, teşekkür ederim. Hayır." "Hemen aşağı in."

"Teşekkür ederim."

1rm'nin Big Wig bekleme alanı, modern mermer heykeller ve yastıklı deri sandalyelerle dolu bir otel lobisi gibiydi ve Caldwell'in ikiz köprülerinin manzarası, özellikle güneşli bir Mayıs gününde çok güzeldi. Kristal vazolardaki taze Rowers'lar da hoş bir dokunuştı, pastel sarı ve pembe Rares'ler de ihtiyatlı renk patlamaları katıyordu.

Bir dizi üst düzey konferans odasının önünden geçen Anne, daha küçük ama daha az resmi olmayan ikinci bir resepsiyon alanına geldi ve Bayan Martle, askeri bir garnizonun önündeki nöbetçi gibi masasında oturuyordu. Kadın telefondaydı, hızlı ve güçlü bir şekilde konuşuyordu ve Anne'in beklemesi için ön kolunu kaldırdığında, o şeyin dolu olup olmadığını ve ne tür bir menzile sahip olduğunu merak etmeniz gerekiyordu.

Bayan Martle konuşmasını bitirdi. "İçeri girebilirsiniz. Şu anda hatta değil." Anne'in gözleri açık kapı aralığına kaydı. "Teşekkür ederim."

Köşeye yaklaşırken, ayakları kalın halıda hiç ses çıkarmıyordu ve sanki bir yerlerde ortaklara sipariş üzerine kahvaltı hazırlayan bir aşçı varmış gibi taze kahve ve tarçın kokusu alabiliyordu.

Burası bambaşka bir dünya, diye düşündü kutsal sayılan yere adımını atarken.

Caldwell'in diğer yarısının manzarasına karşı siluet halinde, kral yatağı büyüklüğünde bir masanın arkasında oturan Bay Thurston, beyaz saçlı ve ince çizgili takım elbisesi içinde, bir Yüksek Mahkeme yargıcı ile bir Wall Street iş adamının aşk çocuğu olmuş gibi seçkin görünüyordu.

Adam düzenli bir evrak yığınınından başını kaldırdı ve kaplumbağa kabuğu okuma gözlüklerini çıkardı. "Bayan Wurster. Oturun."

"Teşekkür ederim, efendim."

Aradaki mesafeyi kapatarak kendini adamın karşısındaki okkalı deri koltuğa bıraktı. Kraliyet mavisi ve altın rengi salon o kadar genişti ki, kendi toplantı masasının yanı sıra bir barı ve köşede özel bir banyosu vardı. Deri ciltli kitaplarla dolu maun raflar, Bay Thurston'a o kadar benzeyen bir adamın babası ya da büyükbabası olması gereken tam boy yağlıboya resmine ayrılmış altıya altı bir alan dışında tüm duvarları kaplıyordu.

Aynı buz mavisi gözlere sahiplerdi.

Ve vay canına... Bruce dairesini bu lacivert rengin tam tonuna boyamıştı, değil mi?

Arkadan yumuşak bir tıkırtı gelince Anne dönüp baktı ve birlikte içeri kapatıldıklarını gördü.

"Anladığım kadarıyla bazı tatsızlıklar olmuş," dedi Bay Thurston. "Nasıl hissediyorsunuz?"

Adamın her şeyi bilmesine hiç şaşırmayan -çünkü 1rm'si söz konusuysa hiçbir şey gözünden kaçmıyordu- Anne elini şakağına götürdü. Hastanenin bandajını birkaç yara bandıyla değiştirmişti ve yakında tamamen bandajsız kalmayı umuyordu.

"Ben 1ne, efendim." Steno defterini tutmaya devam etti. "Teşekkür ederim."

"McDonaldson karakterini hiç umursamadım. Onun içini gördüm.

Gittiğine

sevindim."

"Evet,

efendim."

"Birbirimizle çıkmayı teşvik etmememizin bir nedeni var." Sanki elması olan Havva'ymış gibi, sanki belaya davetiye çıkarmış ve bela başına geldiğinde şaşırması gerekiyormuş gibi, kınayıcı bir tavırla söylenmişti bu. "Bu gerçekten uygun değil, ama siz gençlerin farklı fikirleri var."

"Açıkladık... insan kaynaklarına gittik. Çalışan el kitabına göre."

Ona geri dönen *hmrph*, hiçbir iltifat olmayan pek çok anlama gelebilirdi. "Bu kadar yeter." Bay Thurston, incelemekte olduğu dosya üzerinde parmaklarını birleştirdi. "Biz, 1rm, sizinle ilgilenildiğinden emin olmak istiyoruz."

"Özür dilerim, efendim?" Odanın dışında bir telefon usulca çaldı. "Yani ben kızıl değil miyim?"

Bay Thurston okuyucu gözlüklerini salladı. "Tabii ki hayır. Bu McDonaldson işi dışında hiç sorun çıkarmadınız."

Anne, bir göz kırpmasıyla diğeri arasında, Bruce'un ellerinin boğazına kilitlendiği hissini yeniden yaşadı ve onun çılgık atan, öfkeli yüzünü kendi yüzünün birkaç santim önünde gördü. Yalanları ortaya çıkan bir adam tarafından saldırıya uğramanın kendisinin "sebebi olduğu" bir şey olmadığını belirtme isteği canını yaktı.

"Bu yüzden size bin dolar vermek istiyoruz."

Anne kaşlarını kaldırdı ve sandalyede öne doğru eğildi. "Affedersiniz?"

Bay Thurston bir serfin hayatını bağışlayan bir kral gibi gülümsedi. "Biliyorum, bu çok para. Ama bu şirket çalışanlarını önemsiyor. Çok küçük yaralanmalarınız nedeniyle hastaneye gittiğinizi anlıyoruz ve size yardımcı olmak istiyoruz.

tıbbi faturalar. Çok cömert davrandığımızın farkındayız. Yine de önce insan. Bu bizim sloganımız."

Hayır, diye düşündü Anne. *Şirketin sloganı* Dürüstlük, Mükemmellik, Miras'tı. "Paraya ihtiyacım yok," dedi. "Sadece işime devam etmek istiyorum."

Bay Thurston'ın eli bir kâğıt parçasının üzerine gitti... ve bir şirket çekine benziyordu.

"İşiniz güvende." O kendinden memnun gülümseme geri geldi, çoğu insandan üstün olduğuna dair inancının içsel bir yansıması olan ama yine de kalpsiz olmayan gülümseme. "Biz sadece işleri senin için kolaylaştırmak istiyoruz."

Anne'in gözleri çeke takıldı. Buradan yazıyı okuyamıyordu ama boş değildi ve imza satırındaki mavi yazının Bay Thurston'a ait olduğuna şüphe yoktu.

"Bir sorun mu var Bayan Wurster?"

"Paraya ihtiyacım yok, teşekkürler." Ayağa kalktı. "Yine de çok minnettarım. Şimdi işimin başına döneceğim."

Soluk mavi gözleri ona dikilmişti, adamın yüz hatlarını bir maske kaplamıştı ve tüm o asilzadeligi kilitlemişti; bu da ona Bay Thurston'ın pazarlık masasındaki işinde ne kadar iyi olduğunu hissettiriyordu.

"Cömertliğimizi geri çevirdiğinize göre çok fazla birikiminiz olmalı," diye mırıldandı.

"Beni düşündüğün için teşekkür ederim."

"Pekala. Bunu burada tutacağım." Çeke ve kâğıt parçasına dokundu. "Ama sadece bir günlüğüne. İşvereninizin iyi niyetini kabul etmeniz için sizinle konuşmayacağım."

Aptal kız, ses tonu bunu ima ediyordu. *Seni aptal, şapşal küçük kız*.

Anne adamın arkasından manzaraya baktı. Kuzey Otoyolu'nda, sabah trafiğinin yoğun olduğu saatlerde nehrin her iki yakasında da trafik tıkanmış, araba kuyrukları tıkanmış çıkış rampalarına ve kalabalık yüzey yollarına doğru ilerliyordu.

"Bayan Wurster?"

"Teşekkür ederim Bay Thurston," dedi sessizce. "İyi günler dilerim."

Bir şey söylemeden arkasını döndü ve kapıdan çıkarken soğuk bir onaylamama dalgasının kendisine eşlik ettiğini hissetti. İç mekânın uzak tarafında Bayan Martle

ama kadının gözleri masasından kalktı ve Anne'in ellerine odaklandı.

Onaylamayan kedi gözlü suratla şaşkınlık ifadesi belirince Anne eve gitmek istedi. Ana resepsiyona geri dönüp asansörlere ulaştığında ve aşağı okuna bastığında, lobiyi iyi bir şekilde kullanıp steno defterini belediyenin çöp kutusuna atarak binadan uzaklaşacak cesareti olup olmadığını merak etti-

"Psst."

Anne sağ tarafa, servis tesislerine ve yük asansörlerine ulaşan arka koridorun başına baktı. "Alo?"

"Benim, Charlie." "Charlie-
"

"Şşş." Bedensiz bir el dışarı fırladı ve ön kısmı ona doğru eğildi. "Buraya gel."

Anne, telefonunu kulağına dayamış ve gözlerini yazmakta olduğu şeye dikmiş olan resepsiyon görevlisine baktı.

"Neler oluyor?" diye mırıldandı Anne görüş alanından çıkarken.

R. Charles Byrnes III, aynı kemik yapısına, aynı Brooks Brothers gardırobuna ve yedi kuşak geriye giderseniz muhtemelen aynı aile ağacına sahip, eğitimdeki bir Bay Thurston'dı. Aradaki fark otuz yıl ve belki de birazcık gerçek vicdandı, ancak zaman geçtikçe ikincisinin devam edip etmeyeceğini kim bilebilirdi. Gerçi adamda şimdi vardı ve maaş haczini öğrendiğinde ona gitmesinin nedeni de buydu.

Ayrıca Bruce onun avukat yardımcısıydı.

Kalın sarı saçlarını geriye doğru tararken, "Parayı sen mi aldın?" diye sordu.

İki kez baktı. "Affedersiniz?"

"Bana parayı almadığını ve hiçbir şey imzalamadığını söyle." Kadın takip etmekte zorlanınca adam sabırsızlandı ama sesini kısık tuttu. "Bu yüzden seni Thurston'ın e v i n e girerken gördüm, değil mi? Hikâyenin tamamı ortaya çıktı -ben değil

-Ve sana ödeme yapmak istiyor."

"İrm'nin tıbbi faturalarımla ilgilenmek istediğini söyledi." "Kabul ettin mi?"

"Oh, paraya ihtiyacım yok-"

"Onlar için mesele para değil. Senden bir ibraname imzalamanı istiyorlar. McDonaldson bir çalışandı ve sen de öylesin. O şerefsiz sana yerinde saldırmış olabilir ama ortaklar, gerekli incelemeyi yapmadıkları bir çalışanın arka odadaki kızlarından birine saldırması nedeniyle basında ya da mavi çipli müşterileriyle sorun yaşamak istemeyeceklerdir. Bu olayın kapanması umuduyla sana biraz para verecekler ama daha fazlası için dayanmalısın-"

Üniformalı bir bakım görevlisi merdiven boşluğundan çıkarken konuşmayı bıraktı ve omzunun üzerinden baktı.

Duraklama sırasında Anne arkasına yaslanıp resepsiyondaki Brooke Shields'in hâlâ meşgul olduğundan ve asansörlerin yanında kimsenin bulunmadığından emin olmak için kontrol etmek zorunda hissetti. Evet. Her yer temiz.

"Dinle, endişeni takdir ediyorum," dedi tekrar yalnız kaldıklarında. "Ama-"

"İlk teklifleri neyse onun yirmi katını isteyeceksiniz. En azından. Benim müşterim olsaydınız, kırk katını isterdim."

Beyni allak bullak olurken, Charlie'nin üzüntüsünün çok dürüst görüldüğünü düşündü dalgınca.

"Onların parasını almayacağım. Ben tekim." Adam tekrar omzunun üzerinden bakınca kaşlarını çatı. "Seni bu kadar geriyorsa neden benimle konuşuyorsun?"

Adamın gözleri ona döndü ve çarpılmış şakağına kilitlendi. "Çünkü Bruce'a gittiğinde başına gelenler yanlış ve bunun da ötesinde, 1rm seni kendi çıkarları için kullanmaya çalışıyor. Gördüğüm kadarıyla yeterince incinmişsin ve birinin sana iyi bir tavsiye vermesi gerekiyor."

Anne steno defterine baktı. "Ama Bay Thurston benden bir şey imzalamamı istemedi."

"Parayı henüz almadın. Kendini kandırma. Geri dönecek ve seni zorlayacak."

"O zaman 1ne. Ne isterlerse yaparım, umurumda değil. Sadece işime devam etmek istiyorum."

Bir el hafifçe omzuna yaslandı. "Bunu bir dost tavsiyesi olarak kabul et, tamam mı? Adil davrandıkları sürece buraya sadık kalırım, ama adil davranmıyorlar."

Sen. Elinde koz var. Bunu kullanmanız gerekiyor. Burası soğuk, sert bir dünya ve para pek çok şeyi kolaylaştırıyor."

"Teşekkürler," dedi. "Ben, ah, gitmeliyim-"

"Ve bir şey daha var."

"Ne?"

Başını yana eğdi ve etrafına bakındı. "Bu akşam saat altıda yükleme rıhtımında buluşalım. Bir şeye bakmanı istiyorum." Kadın tereddüt edince, adam gözlerini devirdi. "Ben mutlu bir nişanlı adamım ve bunu mahvetmek aptallık olur. Benimle arkada buluş, tamam mı? Saat altıda. Burada konuşamam."

Charlie onun omzunu biraz sıktı ve sonra aceleyle uzaklaştı.

Anne onun gidişini izlerken, akşam altıda binanın içinde ya da dışında hiçbir yerde olmayacağını biliyordu.

Bu gece bir randevusu vardı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Anlaştık mı? Ne yapacağını biliyor musun?"

Darius konuşurken, banyo lavabosunun üzerindeki altın varaklı aynada kendi görüntüsünü inceliyordu ve kendisine bakan şeyden memnun değildi. Saçları duştan çıktığı için hâlâ nemliydi ve ona göre biraz uzundu ama Fritz'in onu düzeltmesi için zamanı yoktu. Ayrıca tıraş olurken bir yerini kesmişti ve kanamayı durdurmak için çenesine yapıştırdığı tuvalet kâğıdından kurtulmak için sabırsızlanıyordu. Dışarı çıkma konusunda da emin değildi.

"Oh, evet, efendim." *Doggen* arka planda eğildi. "Görevlerimin farkındayım."

"Güzel."

"Ve yemek istediğiniz gibi hazırlandı." "Teşekkürler,

Fritz." Arkasını döndü. "Nasıl görünüyorum?"

Fritz endişeyle ellerini kavuşturdu. Sonra uşak felç geçiriyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı.

"Çıkar ağzındaki baklayı," diye mırıldandı Darius. "Sana konuşmanı emrediyorum."

"Ah... beni affedin, efendim. Ama anladığım kadarıyla bu akşam bir kadın misafiriniz gelecek?"

"Planımız bu."

"Yemeğin ve tatlının -hatta tüm bu evin- başlangıç noktalarıyla ilgili bana verdiğiniz ayrıntılı talimatlara dayanarak, bu kadını etkilemek istediğinizi tahmin edebilir miyim?"

"Evet." Siyah üzerine siyah takım elbisesine baktı. "Onun gerçekten -İyi akşamlar."

"O halde lütfen biraz açık yüreklilikle konuşabilir miyim?"

Darius küfretme isteğiyle savaştı. "Eğer yapmazsan, kafamı bu aynanın içine sokacağım."

"Efendim, bunu tavsiye etmem. Korkarım yüzünüzü bandajla sarmak zorunda kalacağım ve yeterli Neosporin'im olduğundan emin değilim-"

"Kıyafetlerimin nesi var?" diye sordu. "*Şimdi*."

Yaşlı *köpek* hemen harekete geçti ve yatak odasının duvarlarından birini kaplayan oymalı gardıroba doğru koştu. "Belki şu takım elbiselerden birini önerebilirim" -iki kapıyı da açtı-. Kruvaze gri, neşeli bir kravat ve bir-"

"Hayır, resmi bir şey yapamam. Bu resmi bir şey değil."

"Ah." Uşak durakladı. Sonra kapıları yavaşça kapatırken kıyafetinin yasını tutuyor gibiydi. "Peki. O zaman."

Köpekçik arkasını döndü ve zorla hoş bir ifade takındı. "Mükemmel bir gündelik görünüm elde ettiniz. Bu pantolon da balıkçı yaka gibi çok şık."

Darius gömleğini belinden çekip çıkardı. "Gülünç görünüyorum, değil mi? Sanki biri kafamı tutmuş ve beni bir fiçı siyah boyanın içine batırmış gibi."

"Bunun mümkün olabileceğinden emin değilim, efendim." "Ben 1guratif anlamda konuşuyorum."

"Ben daha çok rıza meselesini düşünüyordum-"

Gong!

İkisi de başlarını tavana doğru kaldırdı.

"Kahretsin, erken gelmiş," dedi Darius saatini kontrol ederken. "Yedi buçukta gelmesi gerekiyordu. Oraya çıkamam, hava çok aydınlık."

"Bu o olamaz, efendim. Bir vampir için fazla hafif."

"O bizden biri değil, Fritz."

Bir duraklama oldu. "Bir insan o zaman?"

"Hayır, topuklu bir tost makinesi." Kâhyanın kaşları zihninde bir resimle boğuşuyormuş gibi saç çizgisine doğru inerken, Darius hançerli eliyle havayı sildi. "Sadece yukarı çık ve onu içeri al."

Bu eve birkaç panjur taktırması gerekiyordu, belki de elektronik olarak tek seferde indirilebilenlerden.

"Ama tabii ki efendim!" *Doggen* eğildi ve omzunun üzerinden konuşarak merdiven boşluğuna doğru koştu. "Evimize -daha doğrusu *sizin* evinize- bir misafir ağırlamak için sabırsızlanıyorum."

Uşak ilk taş basamağa çarptığında Darius sertçe, "Fritz," dedi.

Sadık hizmetkâr sarsılarak durdu, bir anda döndü. "Evet, efendim?"

Darius yaşlı adama baktı, resmi siyah kravatını ve frakını, bir şapka gibi mükemmel duran beyaz saçlarını, yaşlanmanın bir şekilde eksiltmediği kırışık yüzünü inceledi. Darius, Eski Ülke'deki o malikâneye kadar birlikte geçirdikleri onca yılı düşündükçe, uşağı olmadan bir hayat düşünemediğini fark etti.

"Burası *bizim* evimiz, Fritz. Senin ve benim. Bu meskenden düzgün bir şekilde bahsedersen memnun olurum."

Fritz telaşlandı ve biraz sarsılmış görünüyordu. Öte yandan, *Doggen* övgü ya da onurla pek başa çıkamazdı ve o noktaya kadar, Darius'un söylediklerinden kurtulmasının tek yolu, söylediği şeyleri bir emir olarak ifade etmesiydi.

"Evet," dedi Fritz kabaca. "Elbette."

"Şimdi git kapıyı aç."

"Onu buraya getireyim mi?"

"Bilmiyorum." Darius etrafına bakındı. "Yani, burası bir yatak odası. Onun düşünmesini istemiyorum... şey, bilirsin işte."

Doggen bilgece gülümsedi. "Ama elbette. Onu yukarıdaki evimizde uygun bir şekilde karşılayacağım, efendim. Biz de sizi bekleyeceğiz."

Adresi iki kez kontrol etmişti. Burası Darius'un evi olmalıydı.

Darius'un patronunun evi, daha doğrusu.

Anne bir adım geri attı. Ve sonra bir adım daha. Parlak siyah kapının üzerinde pırıl pırıl pirinç rakamlarla doğru numara gösteriliyordu ve Anne sokağın doğru sokak olduğunu biliyordu.

Ve PS, ne evdi ama. Adam siyah panjurlu beyaz bir ev olduğunu söylediğinde, evin sahibinin tam zamanlı bir güvenlik görevlisi olduğunu ve CC'deki sosyete makalelerinden mahalleyi tanıdığını düşünerek oldukça süslü bir şey beklemişti. Ama bu konak... *Hanedan* dizisine ait bir şey gibiydi. Yoldan uzakta yer alan bu zarif antika, bir ya da iki asırlık otantik bir yapının tüm hatlarına ve işçiliğine sahipti, ancak hem kendisi hem de üzerinde bulunduğu mülk titizlikle korunuyordu. Ne boyası dökülmüş, ne pencereleri kirlenmiş, ne araba yolundaki asfaltta çatlaklar oluşmuş, ne de çalılar ya da çiçek açmış meyve ağaçları düzensizdi.

Akşamın ilk ışıklarında çimler biçilmiş ve sonra da süpürülmüş gibi görünüyordu...

Kapı açıldı.

Diğer tarafta ne olduğu sürpriz olmamalıydı.

Yine de Anne, her şeyin hayal gücünün bir ürünü olup olmadığını anlamak için gözlerini ovuşturdu. Hayır. Sanki İngiltere Kraliçesi ziyarete gelmiş ve uşağını geride bırakmış gibiydi: Geleneksel üniformalı gümüş saçlı adam belli ki yaşlı olmasına rağmen, otuz yaşında bir asker gibi, kolları ve beyaz eldivenli elleri iki yanında, çenesi yukarıda ve gözleri tetikte bir hizmetkârlık modeli havası veriyordu.

Ona gülümsemesi dışında mı?

"Hanımefendi," dedi içtenlikle. "Hoş geldiniz." Ve sonra eğildi.

Anne arkasına baktı. Bilirsiniz, ziyarete gelen bir devlet adamının merdivenlerden yukarı çıkma ihtimaline karşı.

"Um, merhaba?" Yeniden adama odaklandı. Butler. "Şu anda burada olup olmadığımıdan emin değilim.

."

"Bekleniyorsunuz, içeri buyurun." Uşak geri çekildi ve nazik bir hareketle içeriye giden yolu gösterdi. "Sizi ağırlamaktan büyük memnuniyet duyuyoruz."

En iyi ikinci çantasını kaptığı gibi eve girdi. İlk izlenimi taze güller gibi koktuğuydu -ah, doğru, tam şurada yaklaşık yüz elli tane başka isimle anılan gülden oluşan bir vazo vardı. İkinci izlenimi, sola bakıp salonu ve sağa bakıp resmi yemek odasını gördüğünde, buranın bir müze gibi olduğu, antika koleksiyonu, halılar ve mobilyaların daha önce bir dergi dışında gördüğü hiçbir şeye benzemediği idi.

"Paltonuzu alabilir miyim, hanımefendi?"

Sersemlemiş bir halde, bir tane bile giyip giymediğini düşündü.

"Ah, evet, lütfen." Hafif ceketini silkerek çıkardı. "Teşekkür ederim."

Acaba hiç raftan aldığı bir şeyi asmış mıdır? İndirimde. Casual Corner'da. Ve onun aksanı. Tıpkı Darius'un ki gibi.

"Beni takip etme nezaketini gösterirseniz."

"Tamam."

Uşak, Rimsy dış giysisini kolunun kıvrımına doladı ve evin içine doğru yürüdü, cennete gittiği belli olan bir merdivenin yanından geçti, kırmızı halı kaplı basamakları ve oymalı korkulukları, elbiseli ve elmaslı bir kadının aşağıya süzülmesi için yalvarıyordu.

Oturma odası - hayır, ona da salon denmesi gerekiyordu, değil mi? Ya da misafir odası? Tanrım, neredeydi o? Arka taraftaki salon daha da etkileyiciydi, zengin ahşap kaplamaları ve deri mobilyaları buranın beyefendilerin tatlıdan sonra puro içmek için kullandıkları bir yer olduğunu düşündürüyordu. Peki bu...?

Yolun karşısında, duvarın büyük bir bölümünü kaplayan, kürklü kaftan giymiş bir kralın yağlı boya tablosu, yaldızlı bir çerçeveden mağrur bir edayla dışarı bakıyordu. Resmin bir usta tarafından yapıldığı belliydi, gözler o kadar gerçekçiydi ki, reverans yapsa iyi olacakmış ya da giyotine gönderilme riskini göze alacakmış gibi hissediyordu.

"... hanımefendi?"

Etrafında döndü. "Özür dilerim. Ben sadece-bu oldukça iyi bir tablo."

"Öyle, değil mi?" Uşak ona nazik bir gülümseme verdi. "Darius şu anda bir işle ilgileniyor ama birazdan sizinle ilgilenecek. İçki ister misiniz?"

Öne doğru eğilerek kaşlarını çatı. "Gitmekte özgür olduğumu sanıyordum?"

"Pardon?" "Bir

kurtuluş mu?"

"Bu kokteyli hiç duymadım?"

"Kokteyl mi?"

İkisi de şaşkınlık içinde sessizleşirken, Darius'un nerede olduğunu merak etti. Belki o bu konuşmayı kurtarmaya yardım edebilirdi? Ya da en azından soru olarak ifade edilmemiş birkaç yanıt ekleyebilirdi.

"Bir içki, madam?" Uşak bir çimdik attı, serçe parmağını uzattı ve bir şarap kadehinden yudumlanmış gibi yaptı. "Belki bir tane istersiniz?"

Bir lanetle alnını V-8'leyebilirdi ama hâlâ iyileşiyordu. "Ah, sadece su, teşekkürler."

Yaşlı adam sanki barmenlik becerilerini gösterme fırsatını kaçırmış gibi üzgün görünüyordu ve tepkisindeki samimiyetle ilgili bir şey onda tam olarak anlamadığı acısını dindirme isteği uyandırdı.

"Aslında, biraz... portakal suyuna ne dersin?" diye çekindi.

"Oh, harika bir seçim!" Sanki az önce küçük torununa Rhodes bursiyeri demiş gibi eldivenli avuçlarını birbirine kenetledi. "Elimle sıkacağım ve belki de Ravor prole'ını güçlendirmek için biraz mandalina eklemeliyiz?"

"Biliyorsun, bu kararı vermek için sana güveneceğim."

"Hemen!"

Kâhya adımlarında bir sıçrama ile gitti ve her nasılsa böylesine mütevazı bir göreve sahip olmaktan duyduğu katıksız sevinç, süslü evde başka her şeyden daha rahat hissetmesini sağladı. Etrafına bakınırken Darius'un ne tür bir "işle" uğraştığını merak etti. Umarım tehlikeli bir şey değildir-

Klik. Whrrrrrrr.

Bir James Bond filminden fırlamış gibi, hükümdarın resmi duvar boyunca bir kaydırak üzerinde hareket ediyor ve ortaya... gaz fenerleriyle aydınlatılmış spiral bir taş merdiven mi çıkıyordu?

Anne etrafına bakındı ve uşağı çağırması gerekip gerekmediğini düşündü. Ama buranın sorumlusu o olduğuna göre, büyük ihtimalle şaşırmayacaktı.

Gizem, karanlık ve röntgen ışığıyla öne doğru çekilerek eğildi ve inişe baktı. Basamaklar yıpranmış ve çok eskiydi ve eğri oldukları için nereye çıktıklarını göremiyordu-

Anne?

İlk başta bir şeyler duyduğunu sandı. Ama sonra adı tekrar söylendi.
"Anne...?"

"Darius?"

Sorular için bir geceydi, diye düşündü. Ayrıca korku hikâyeleri de böyle başlamıyor muydu? Ailesi olmayan bir kadın, akrabası olan bir yabancı tarafından ürkütücü basamaklardan aşağıya, yeryüzüne çağrılmıyor muydu?

Onu yemek için bekleyen canavarlar falan vardı. "Anne, buraya gelebilir misin?"

Yeni yerindeki portreye bir göz attı. Sonra tekrar çalkalanan fenerlere baktı. İlk adımı atarsa hayatının asla eskisi gibi olmayacağı hissi o kadar derindi ki vücudu bir ileri bir geri sallanıyordu.

Ancak o zaman fark etti ki... olayların gidişatı onun için çoktan değişmişti.
Geri dönülmez bir şekilde.

"Evet," diye fısıldadı. "Yapabilirim."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kıvrımlı merdivenin dibinde, Darius'un bir eli sert duvarda, diğeri ise deliliğin meşhur omzundaydı. Tek yapmak istediği merdivenlerin başında duran kadına doğru koşmaktı ama bu güvenli değildi. O ve Fritz evin etrafındaki perdeleri hep açık bırakırdı, insanların arasına karışmak için daha iyiydi ve gökyüzünde hâlâ onu kör edecek kadar ışık vardı. Belki derisini bile yakabilirdi.

Ve Anne'in bunu görmesini istemedi.

İşte burada, yeraltında sıkışıp kalmış, ona ulaşmak için can atıyordu ama tek yapabildiği onu Vincent Price filmlerinden fırlamış gibi görünen bir dizi taş basamaktan aşağıya çekmeye çalışmaktı.

"Bir içki bekliyorum," diye tekrar seslendi.

Kısmen onun sesini sevdiği için gözlerini kapattı. Kısmen de Kâtip Bakire'nin biricik yaratıcısının ellerini bağlamayı seçmiş olmasından duyduğu hayal kırıklığından.

"Fritz senin için onu aşağı indirecek," dedi kabaca. "Ve bunun için üzgünüm, burada bir şey üzerinde çalışıyorum."

Yalanı söylerken, ona söylemediği her şey vicdanına çarptı. Kimsenin liderlik etmeye istekli olmadığı bu Yeni Dünya'da bile uyulması gereken kurallar, eski kurallar vardı.

Ve belki de... onun ne olduğu gerçeğini öğrendiğinde yüzündeki ifadeyi görmek istemiyordu.

Kahretsin.

"Burası neresi?"

Ayak sesleri gaz fenerlerinin yumuşak tıslamalarını zorlukla bastırıyordu ama onun yavaşça, istikrarlı bir şekilde kendisine doğru geldiğini duyabiliyordu ve sonra kokusunu aldı.

Gözlerini tekrar kapatarak nefes aldı ve taze çayır çiçeğinin kokusunu burnuna, ruhuna çekti. Onu sadece bir gece önce görmüş olmasına rağmen, sanki bir ömür boyu-

Ve işte oradaydı, virajı dönüyordu, uyanık olduğu her an ve rüyaları boyunca hayalinde canlandırdığı yüzünün üzerinde huzursuz, banklı Rames oynuyordu. Oh, vay canına, onun için saçlarını aşağıya yatırmıştı, doğal olarak vurgulanmış kahverengi uzunluğu serbestçe kürek çekiyor ve başının tepesinde parlıyordu - ve kıyafetleri beklediği gibiydi, basit ve mükemmeldi, bol bir keten etek ve parlak beyaz bir düğme, omuzlarına bağlanmış mercan bir kazakla birleşti.

Akşamın erken saatleri olmasına rağmen aydınlık ve güneşli görünüyordu.

"Merhaba," dedi kadın ondan birkaç adım yukarıda durduğunda... böylece yüzleri aynı seviyedeydi.

Gülümsemesi utangaçtı. "Merhaba."

Sonra sadece birbirlerine baktılar. Bu da ona kendini daha az serseri gibi hissettirdi: Kız da ona aynı şekilde baktığı sürece, onu gözleriyle tüketmek daha az uygunsuz görünüyordu.

"Bu tuhafsa özür dilerim." Bekle, dün gece ona söylediği şey buydu, değil mi? "Tanrım, bozuk plak gibiyim, değil mi?"

"Burası neresi?" Merdiven boşluğunu gösterdi. "Yani... şu resim, bu basamaklar, fenerler? Kendimi bir Vincent Price filminde gibi hissediyorum."

"Ben de tam olarak bundan endişeleniyordum." Başını iki yana salladı. "Burada korkacak bir şey yok, sana söz veriyorum."

Drakula'nın önünde durduğu falan yoktu.

Sikeyim.

"Sorun değil." Gözlerine ulaşan ve onları ısıtan bir şekilde gülümsedi.
"Artık burada olduğuna göre -yani burada seninle olduğuma göre-"

"Artık birlikteyiz."

"Evet," diye mırıldandı. "Bu doğru. Artık her şey yolunda."

Yüzüne bir sıcaklık dalgasının çarptığını hissettiğinde, sanki daha önce bir dişiyle hiç yalnız kalmamış gibiydi. Elbette karşı cins söz konusu olduğunda Rhage'in seviyesinde değildi ama bu tür şeylere yabancı değildi. Hatta yüzyıllar önce trajik bir şekilde ölen, uygun çiftleşme dışında iki yavrusu bile olmuştu.

Ancak Anne'e gelince, o...

Gözleri onun ağzına kaydı. Ve tek düşünebildiği onu öpmekti.

Ancak kendi odasına dönüp baktığında, yatak platformunun olduğu yerde onunla yalnız kalmaktan daha fazla saygıyı hak ettiğini biliyordu, özellikle de kafasının içinde bulunduğu yer göz önüne alındığında. Burada ne yapacaklarını sanmıştı ki? Gün batımına kadar merdivenlerin dibinde mi duracaklardı?

Onun da dediği gibi, en azından birlikteydiler.

Sanki bir işaretmiş gibi öne doğru eğildi ve Wrath'ın bazen uyuduğu karanlık misafir süitine baktı.

"Ne inanılmaz bir yer," diye mırıldandı. "Bu ev... inanılmaz." "Size etrafı göstereyim."

Darius diğer odaya giden yolu açtı çünkü iki seçenekten daha iyisi buydu. Kral'ın yatağa uzandığı yerde herhangi bir çentik olmamasına rağmen, yine de elini yorganın üzerinde gezdirdi.

"Patronun burada mı kalıyor?" diye sordu etrafta dolaşıp pencerelerin yerini alması gereken manzara resimlerine bakarken. "Kesinlikle çok güvenli görünüyor."

"Evet, burası onun odası." Boğazını temizledi. "Şey, o buradayken. Ki bu istediğim kadar sık olmuyor."

"Ona yakınsın o zaman? Arkadaş olarak mı?"

"Kimse ona yakın değil. Ama kendi paramı kazanmak istiyorum."

Başını sallayarak, bir tüy, bir hokka ve kırtasiye malzemeleriyle donatılmış masanın yanına gitti. Gerçi bunların hiçbirini kimse kullanmayacaktı.

Kâğıtlardan birini eline alıp kaşlarını çattı. "Nedir bu?"

Odayı geçerken omzunun üzerinden bakabilecek kadar yaklaşmak hiç de zor olmadı. "Hmm?"

"Bu... yazıyor, değil mi?"

Başparmağı, Wrath'ın kraliyet soyunu Eski Dilde anlatan oymalı başlığın üzerinden geçti, babanın babasının babasının listeleri... nesiller öncesine gidiyordu ve yine de sembollerin hepsi aynıydı çünkü türün tüm Krallarının adı Wrath'tı.

Aynı dizilim şu anki Wrath'ın ön kollarının iç kısımlarına dövmeyle işlenmişti ve soyun dişileri de buna dâhildi - ve Darius bir göz kırpmıyla diğeri arasında kâğıttan ziyade Resh'i gördü.

Daha genç ve idealist olduğu zamanlarda, tüm Kralların bu ismi taşıyacağını kesin olarak biliyordu. *Dhestroyer* kehaneti gerçekleşecek, *küçükler* ve onların kötü efendileri ortadan kaldırılacaktı. Kara Hançer Kardeşliği'nin kendi neslinin nihayetinde barışçıl bir geleceğe öncülük edeceğini, savaştaki sıkı çalışmalarının, cesur ölümlerin onuru ve mirasının yanı sıra yaşayanların cesareti ve bağlılığı üzerine kazanılan bir zaferle ödüllendirileceğini.

Bu fantezilere inanmayalı uzun zaman olmuştu.

Artık sadece liderlik etmeyecek bir Kral değil, daha fazla Kral da göremiyordu: Şu anki Gazap'tan herhangi bir çocuğun doğma ihtimali yoktu çünkü değerli bir dişiye vaat edilmiş olmasına rağmen onunla yatmayı reddetmişti ve en önemli soyu sona erdirdiğine göre, ırk için de bir gelecek olmadığını tahmin etmek zor değildi. Bir de Kardeşlik içindeki sorunlar vardı. Mevcut üyeleri arasında uyum yoktu, çaba koordinasyonu yoktu, ihtiyaç duyduğunuzda destek almanın bir yolu yoktu. Bu nedenle, bir zamanlar düşmana karşı en iyi savunma hattı olan bu çağ, Azalan Topluluğu ile savaşı kazanmıyordu; cehennem, zemini bile tutmuyorlardı. Kaybediyorlardı.

Tüm bunların nereye varacağını düşünen var mıydı? Türleri birleştirmeyi reddeden bir Kral, sonu gelmeyen üyelere sahip bir düşman ve kimse üyelere herhangi birini geliştirme ve yenileme zahmetine girmedikleri için azalan kardeş sayısı...

"İyi misin?" diye sorduğunu duydu Anne çok uzaklardan.

Kadın haklıydı, diye düşündü. Tıpkı bir gece önce işaret ettiği gibi, her şey o kadar kademeli olarak gerçekleşmişti ki, artık kaçınılmaz olan doruk noktası ne onun ne de başkasının fark ettiği bir şeydi.

Ta ki şu ana kadar.

"Sanırım... Ben oturacağım."

En azından söylediğini sandığı şey buydu. Birdenbire, ağzından çıkanları duymak bir yana, vücudunda hiçbir şey hissedemez oldu. Tek bildiği, odanın içinde yeterince hızlı yürürse, bayılmadan önce Wrath'ın yatağına ulaşabileceğiydi.

Ve onu takip ettiğini hissettiği kadını ezdi-

Yatak tam zamanında gelmişti. Bacaklarını bıraktığında, yumuşaklık onu karşılamak için yukarı çıktı ve sıçrarken, Wrath'ın bunu nasıl yapması gerektiğini anladı, yüzüstü yatağa düşmek. Bir çöküş. Ölü bir ağırlık gibi.

Bir ceset gibi.

"Darius? Darius... konuş benimle."

Küçük, güçlü eller onu yuvarladı ve sonra Anne'in görüntüsü kendi görüntüsünün önünde belirdi, ipeksi saçları koyu, hoş kokulu dalgalar halinde öne doğru düşüyordu, dudakları hareket ediyordu, ancak söylediği hiçbir şeyi duyamıyordu.

Onu gerçekten dinlemek istiyordu. Ancak kulakları çalışmıyordu ve kız da onun cevap vermemesinden dolayı çılgına dönmüş gibiydi. Bilincinin yerinde olduğundan emin olmak için uzandı ve parmaklarını, ikisi arasında bir köprü oluşturacak şekilde öne doğru uzanan dalgalı esmer saçlarının arasından geçirdi.

"Sana hep böyle dokunmak isterdim," dedi Eski Dilde. "Ah, güzel dişi, güzellik ve zarafet dolu... Korkarım ki sen beni kolayca yok edebilecek bir ateşle beni ısıtmak için gönderilmiş bir ateş parçasısın."

Anlamadığı bir nedenden ötürü, kadının sessiz soluğu sağırlığını kırdı. Ve sonra sertçe geri çekildi.

Gözlerini kapıya çevirdiğinde, Fritz'in misafir odasının açık kapısında durduğunu gördü, bir elinde portakal suyuna benzeyen bir bardak vardı... ve asık suratında hayalet görmüş gibi bir ifade vardı.

Oh. Söyledikleri karşısında nefesi kesilen Anne olmamıştı. Kâhyasıydı.

En azından ana dilini anlamıyordu.

İtirafı şüphesiz onu korkutacak türden bir şeydi.

"Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum," diye yalvardı Anne uşağa.
"Sen... o iyi mi?"

Oturma odası büyüklüğündeki bir yatağın üzerinde diz çökmüş, önünde bembeyaz kesilmiş ve sonra da yüzü koyun yere yığılmış bir adamın üzerine eğilmiş, ambulans çağırmaya hazırlanıyordu. Ya da belki işverenin özel bir doktoru vardı? Bu arada, açık kapı aralığında duran yaşlı adam o kadar şaşırmış görünüyordu ki, tamamen donup kalmıştı.

Neyse ki, hemen harekete geçti.

"İşte," dedi meyve suyuyla öne atılırken. "Belki bu onu canlandırır."

Darius'a yeniden odaklandığında, onun gözlerinin açık ve kendisine kilitlenmiş olduğunu görünce rahatladı. Gözbebekleri iyi görünüyordu ama ne biliyordu ki? Gevezelik mi ediyordu yoksa başka bir dilde mi konuşuyordu?

"Sanırım bir doktora ihtiyacımız var-"

"Kaldırın onu, hanımefendi," dedi uşak. "Bunu ağzına götüreceğim."

Pozisyonunu değiştirerek bacaklarını altına aldı ve Darius'un başını kucağına yaslayarak içebilmesi için çenesinin eğik olduğundan emin oldu. Sonra uşak bardağı dudaklarına götürdü ve özensiz bir el bardağı uzaklaştırmaya çalıştığında avucunu yakaladı.

"Lütfen," dedi, "iç."

Darius, sanki hayatı boyunca ondan emir almış gibi anında itaat etti ve yutkunurken, balıkçı yakasının dar, yüksek yakasının altında adem elması dalgalandı. Kadın hızla adamın vücuduna baktı. Pantolonu, kalçalarını ve baldırlarını saran ince bir kumaştan yapılmıştı ve giydiği kemer, cilalı altın bir toka gibi görünen bir şeyle kilitlenmiş iyi bir deriden yapılmıştı. Nedense adamın tamamen siyah giyinmiş olmasına şaşırmamıştı. Bu onun gardırobunun temel parçası gibi görünüyordu ve ona çok yakışıyordu.

Yine de, şu anki durumu göz önüne alındığında her şey komik görünüyordu.

"Yeterince yemek yemiyor," dedi uşak bardağı geri götürürken. "Son zamanlarda çok gergin."

Yaşlı hizmetçiye baktı. "Stresli bir işi var gibi görünüyor." "Çok, hanımefendi."

"Yani patronu tarikattan mı?"

Uşak bardağı tekrar Darius'un ağzına götürdü ve hiçbir şey

o l m a y ı n c a Anne, "İç," diye emretti.

Emirler tekrar uygulandı, dudakları bir yudum için içeri çekildi. İki kez. Üçüncü kez. Bardağın yarısından fazlası tükenene kadar.

"Yani patronu için çalışmak zor mu?" Anne, kendisine bakan koyu mavi gözlere bakarken sordu, koyu kirpikler yankılanan tonu belirliyordu.

Yine de onun ne gördüğünden emin değildi.

Uşak uzun, yavaş bir nefes verdi. "Onun... patronu, dediğiniz gibi... kalbini kırdı. Liderlik etmeyi reddeden bir liderden daha üzücü bir şey yoktur, özellikle de... yani, onun emrindekiler tarafından aranıyorsa."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diye mırıldandı.

Hem kadın hem de uşak sustu - tam da aralarındaki adamın, "Ben ölmedim, biliyorsun," diye anons ettiği sırada.

Sesi güçlü, heceleri kuvvetliydi ve Anne biraz gülümsemek zorunda kaldı. "Meyve suyumun yarısını içtiğin için bunu tahmin etmiştim."

"Bana içmemi söyledin."

Hiç düşünmeden Darius'un yüzünü okşadı, parmak uçları yanağından çenesine doğru ilerledi. "Evet, yaptım."

Adamın gözleri kızın ağzına kayınca içini bir telaş kapladı. Sonra uşak akşam yemeğini tepsilerle buraya getirmekle ilgili bir şeyler söylüyordu. Darius da evet, lütfen gibi bir şeyler söylüyordu.

Ve sonra yalnız kaldılar.

"Bence senin bir doktora ihtiyacın var, yemeğe değil," dedi.

"İkincisi ile başlayalım, sonra birincisi hakkında tartışırız, anlaştık mı?"

"Aynı fikirde olduğumdan emin değilim."

Darius, "Fritz bizi oraya yerleştirebilir," diye karşı çıktı. "Masada. Sen de beni sürekli izleyebilirsin."

"Ya da... belki seni olduğumuz yerde besleyebilirim." Adamın gözleri parladığında başını salladı. "Anlamı yok ama seni Roor'dan almaya çalışmak zorunda kalmak istemiyorum. En azından burada olursak güvende olursun çünkü yerçekimi zaten sana sahip."

"Ben bir-"

"Elbette
öylesin."

"Hayır,
gerçekten-"

Adam doğrulmak üzereyken, kadın bir elini göğsüne koyarak onu tekrar oturttu. "Kal."

Adam ona uyduğunda, bunu bir önceki gece de yaptıklarını, sadece rollerin tersine döndüğünü fark etti. Olduğu yerde kalmayı seçtiği de çok açıktı, çünkü isterse yataktan kalkabilecek kadar güçlüydü.

"Sana borcumu ödeme fikri hoşuma gidiyor." Parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi. "Adil hissettiriyor, her ne kadar..."

"Ne yok."

"Dava etmeni
istemiyorum."

"Etmiyorum."

Bunun doğru olduğundan emin değildi. İyi yemiyor muydu? Stres yüzünden mi? Yine de bazen biri için yapabileceğiniz en nazık şey, içinde bulunduğu yanılsamayı sürdürmesine izin vermektir-

Dur bir dakika. Onun saçını mı okşuyordu? Evet, okşuyordu.

"Özür dilerim," dedi aceleyle elini çekerken.

"Durma," diye fısıldadı. "Bana her dokunduğunda beni iyileştiriyorsun."

İkisi anında birbirlerine kilitlenmiş gibiydiler, bağlantı görünmezdi ama ona başka hiçbir şey yokmuş gibi hissettirecek kadar güçlüydü. Ve son zamanlarda kendi hayatında olup bitenler göz önüne alındığında, kaosa bir ara vermek ne büyük bir rahatlamaydı. Korkudan.

"Anne..."

Tanımlayamadığı bir duygu dalgasına kapılarak gözlerini kaçırmak zorunda kaldı; gözleri siyah taş duvarlarda asılı manzara resimlerine, takım elbiselerle dolu olduğuna şüphe olmayan eski moda gardıroba ve üzerinde güzel yazılar olan kırtasiye malzemelerinin bulunduğu resmi masaya gitti.

"Burası başka bir dünya gibi," dedi kısık sesle. "Burası."

Elinin sıkıldığını hissettiğinde, hâlâ onun avucunu kendi avucunun içinde tuttuğunu fark etti. Belki de bu temastan utanması ya da sıkılması gerekirdi ama saçlarını düzelttiği zaman olduğu gibi, utanmamıştı. Bu ev, bu

uşak, her şey normal hayatının o kadar dışındaydı ki... kendini bir rüyadaymış gibi hissetmesine neden oldu.

Ve şu anda iyi bir fanteziyi kullanabilirdi.

"Sadece sen ve ben." Elini tekrar sıktı. "Bu gece, sadece sen ve ben olalım."

"İyi olduğuna emin misin?"

"Olumlu. Bir ya da iki öğünü kaçırdım. Hepsi bu kadar. Bunun için endişelenme."

Bir de baktı ki uşak elinde bir düzine gümüş servis tabağıyla dolu gümüş bir tepsiyle odaya geri dönüyor. Yaşlı adam her nasılsa yükü sabit tutuyordu.

"İşte," dedi, "yardım edeyim-"

Elinin üzerindeki baskı onu yerinde tuttu ve Darius tıslayarak, "Tanrım, hayır, yapma. Yardım edilmesinden hoşlanmıyor."

"Ama-"

Darius onu bataklık küvetine girmeye gönüllü olmaktan alıkoymaya çalışır gibi başını salladığında, uşak tepsiyi masanın üzerine koyup eşyaları en yakındaki komodine aktarmak için hızlıca işe koyulurken yapabileceği tek şey arkasına yaslanmaktı.

Ve nedense, adam hareket ettiği kadar hızlı özür diliyordu: "Korkarım yemeğin tamamı henüz hazır değil. Çok özür dilerim, akşam yemeği sekizde olacaktı-"

"Her şey yolunda." Darius doğrulup oturdu, burun delikleri açıldı. "Ordövr kokusu mu alıyorum?" "Evet, efendim." Göz kapakları kalktı. "Bademli kavrulmuş brie. Taze krakerler. Pâté

Bu öğleden sonra yaptığım. Ve isteğiniz üzerine, puf böreği içinde biftek. şimdi izninizle biftek ve patatesleri hazırlamaya başlayayım mı?"

"Evet, lütfen yap."

Uşak eğilip merdiven boşluğuna doğru ilerlerken, "Neden biraz yardım kabul etmiyor?" diye sordu.

"Bunu ölümöl ölçekte bir başarısızlık olarak görecektir. O da aynen böyledir. Görevleri konusunda çok eski kafalı ve resmidir ve eğer zorlarsanız, o bakışı yersiniz."

"Oh, yani kızacak mı?"

"Hayır, daha kötüsü. Gözyaşlarına boğulacak." Darius elini kalbinin üzerine koydu ve sanki biri ölmüş gibi gözlerini kapattı. "Bunu istemezsin. O köpeğe bir mendil daha vermektense nükleer bombanın üzerine otururum."

"Doggen?"

"Butler, yani." Darius başını salladı. "Sana söylüyorum. En son yetmişli yıllarda kendi çamaşırlarımı yıkamaya çalışmışım ve bunu hâlâ atlatabilmiş değilim. Çünkü o da öyle."

Biraz güldü. "Ne kadar yoğun. Ve görüyorum ki o dili de konuşuyor. Tam olarak nedir bu?"

"Sadece bir Avrupa lehçesi."

Garip bir duraklama olduğunda, küçük parçalara ve ısırıklara doğru baktı ve midesi guruldadı. "Bunlar gerçekten battaniyedeki domuzlar mı?"

Gülümsedi. "Sanırım bu halk dilinde kullanılan bir terim, evet."

"Biliyor musun?" Yan masaya ve sergilenen şekerlemelere doğru ilerledi. "Başlangıç yemeğini unut. Cennet bana böyle görünüyor."

Bir tanesini ağzına atarken Darius'un yumuşak bir sesle, "Aynı fikirdeyim," dediğini duydu.

Başka bir şaka yapmak için ona baktığında...

... yemeğe değil, ona bakıyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Rollerimizin tersine çevrilmesi gerektiğini düşünüyorum."

Darius bu ifadeyi konuşma eşiğinin üzerine fırlattığında, yine de çok hızlı bir şekilde kurulmuş olan dinamiği değiştirecek gücü yoktu. Anne onu, kendisinin yıgđıđı yastıkların üzerine oturtmuştu ve şimdi komodinin üzerinde onun için bir tabak hazırlıyordu. Sırada, onu kendi eliyle beslemek vardı ki, bu onu çok heyecanlandıran bir şeydi.

Ve ayrıca onu çok sinirlendirdi. Onu beklemesi gerekiyordu-

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanmaya başladı ve adam tüm duyularını onu dinlemeye verebilmek için gözlerini kapattı.

"O şarkı neydi?" diye sordu kabaca.

"Güleceksin."

"Anlat bana."

"Grover Washington Jr."

Elinde tabakla ona döndü. "Sadece ikimiz... eğer denersek başarabiliriz... sadece ikimiz... sen ve ben..."

"Bayıldım," diye mırıldandı adam, kadın yatağın kenarına onun yanına yerleşip bacaklarını kendi altına alırken. "Bunu yeni tema şarkım olarak kabul ediyorum."

Kızarıırken, tepkisini örtbas etmeye çalışıyor gibiydi. "İlk olarak ne istersin?"

"Bana ne vermek istersen."

"Battaniyedeki domuz. Şiddetle tavsiye ederim."

Kadın narin parmaklarıyla bohçalardan birini kaldırırken, adam onun bileğini tuttu. "Hayır, önce sen." Kadın zaten bir tane içtiğini iddia etmeye kalktığında, adam başını salladı. "Bu benim için bir şey. Tabaktan ilk sen çıkmalısın. Ben ikinciyim, senden sonra."

Adam ordövr tabağını nazikçe kızın dudaklarına götürdü ve başıyla onayladığında kız ağzını açıp bir ısırık aldı. Onun çiğnemesini izlerken kanının kıpırdadığını hissetti ve tüm bu duyguları bastırmaya çalıştı.

Şimdilik.

"Sen bitir," dedi kalanını alıp dudaklarına götürürken. Bu lokma, onun domates çorbası ve kızarmış ekmeği dışında tattığı en güzel şeydi. Tabakta böyle oynuyorlardı: Bir ısırık önce kadına, sonra bir ısırık da adama.

Sessizlikte, Kral'ın sadece zaman zaman uyuduğu yatak odasının sessiz durgunluğunda, Darius ve kadını bir anlaşma oluşturdular, enerji iki kişi arasında sıralandığında kelimelere ihtiyaç olmadığının kanıtı İnsanlar.

Her şey tüketildiğinde, Fritz'in komodinin üzerindeki ekranına geri döndü. "Akşam yemeği için biraz yer ayıracağım. Sıradaki tabak senin için, hepsi bu kadar. Tartışma istemiyorum."

Kadının baskınlığı, genellikle uykuda olan yerlerinin karıncalanmasına neden oluyordu ve her ne kadar geri itmeye meyilli olsa da, ona boyun eğmenin kendi ödülleri vardı, değil mi?

Seçimlerinden memnun kaldığında Anne tekrar döndü. "Peki ne zamandır patronun için çalışıyorsun?"

Adam bu soruya nasıl cevap vereceğini düşünürken, neyse ki kadın adamın ağzına üzerinde brie olan bir kraker koydu ve adam da acele etmeden çiğnemeye başladı.

"Sanki yaşadığımdan beri onun altındaymışım gibi geliyor." Biraz güldü. "Yani onun için çalışmak o kadar zor."

"Evet." Darius kaşlarını çatı. "Ama zor bir hayatı oldu. Çok zor, hem de en başından beri. Ailesi... o daha küçük bir çocukken gözlerinin önünde öldürüldü."

Anne'in nefesi kesilirken, ağzından çıkanın ne olduğunu merak etti.

"Oh... Tanrım," dedi. "Bu korkunç bir şey."

"Çok acımasızdı. Ve o zamandan beri hiç iyi olmadı, biliyor musun?"

"Nasıl biri olabilir? Başka bir aile tarafından mı büyütüldü? Yoksa koruyucu aileye mi verildi? Kimin yaptığını buldular mı? Hapse girdiler mi?" Kendini durdurdu. "Çok fazla soru soruyorum, değil mi?"

"Hayır." Kadının boştaki elini yakaladı, onu besleyen, tabağı tutmayan elini. "Asla. Bana her şeyi sorabilirsin."

Endişelendiği şey onun cevaplarıydı.

"Daha sonra patronuna ne oldu?" Gözleri onunkileri tuttu. "Ben sadece... Yani, Caldwell'e gittiğini biliyorum, tabii burada başlamadıysa?"

Bir an için geçmiş, ona odaklanmasının önüne geçerek üzerine üşüştü. "Bazen onun bu gezegende olduğundan bile emin olamıyorum. Dünyaya kızgın, intikam hırsıyla yanıp tutuşuyor, her şeye sinirleniyor - yani, kendisine güvenmesini istemediği insanlar tarafından ihtiyaç duyuluyor, reddettiği bir miras tarafından boğuluyor ve tüm bunların ötesinde, o..."

Bir ölüm makinesi.

Bu kısmı Darius kendine sakladı.

"Asıl sorun," diye mırıldandı kadın ona kendi deyimiyle bir "battaniye içinde domuz" daha yedirirken, "diğer insanları da kendisiyle birlikte aşağıya çekmesi. Her şeyden çok, beni geceleri uyutmayan şey bu. Bazen isterseniz de istemeseniz de size miras kalan bir rolün içindesinizdir. Bu adil değil. Doğru da değildir. Ama hayat adil değil, doğru değil ve evet, istemediğiniz bir piyangoyu kaybettiğiniz zamanlar oluyor. Sorun şu ki..." *Bütün bir tür.* "... tüm aileler size güvendiğinde, geleceğiniz ve seçimleriniz varsayılan olarak onların olur. Davasını küçümsemek istemem ama lanet olsun, yapman gerekeni yapıyorsun. Kendi işine bak çünkü bu hayatta sana biçilen rol bu."

Darius ağzını sıkı sıkıya kapattı. Bunların hiçbirini kimseye ifade etmemişti ve şimdi bastırılmış duygularını dışarı çıkardığına göre

ve çok fazla şey söylemek istemedi.

"Onu sevdiğini söyleyebilirim." Adamın gözleri kızın gözlerine döndüğünde, kız başını salladı. "Ses tonundan belli oluyor."

"Aslında diğer sorun da bu..." Darius derin bir nefes aldı ve avucunu yüzünde gezdirdi. "Son zamanlarda ondan nefret ettiğimi hissediyorum."

Elini bırakıp ona bakarken kendini destekledi. Anne'in vahiy karşısında yargılama göstermemesi dışında. Sadece sabırla onu kabul ediyordu.

Yine de hikayenin tamamını bilmiyordu-

"Bence sevdiğin birinden nefret etmende bir sorun yok." Adamın kaşları havaya kalkarken, kadın omuz silkti. "Daha doğrusu, iki duyguyu da aynı anda taşıyabilirsin. Biri diğerini geçersiz kılmaz çünkü birbirlerine karışmazlar. Bu kalp için yağ ve su gibidir. Uyumsuz ama yine de aynı kaptadır."

Onun yüzünü aradı. "Hissettiklerimden dolayı çok fazla suçluluk duyuyorum... ve bu konuda kimseyle konuşamıyorum."

"Anlıyorum. Kendine itiraf etmek zor bir şey ve insanlar her zaman anlamıyor, özellikle de olaya dışarıdan bakıyorlarsa." Tabağın etrafına birkaç kraker itti. "Babam bir alkolikti. Kötü biri değildi. Annemi ve beni severdi, sadece bazen çok içerdi çünkü... şey, o her partinin hayatıydı ve bazen bunu geri çevirmek mümkün olmuyor." Biraz gülümsedi. "Misafirleri geldiğinde onu izlediğimi hatırlıyorum. Sırf köşeden bakabilmek ve anlattığı hikâyeleri dinleyebilmek için geç saatlere kadar ayakta kalırdım. Yüzlerce kez dinlemiş olsalar bile herkesin tekrar dinlemek istediği bir hikâyesi vardı. Yaşlı köpeğimiz Mike ve Şükran Günü hindisi hakkında."

Darius başparmağını onun avucunun içine sürttü. "İçimden bir ses bunun kuş için iyi bitmeyeceğini söylüyor."

"Ya da köpeği." Anne kıkırdadı. "Zavallı Mike çok kötü ishal olmuştu. Babam o gecedен sonra mutfığa bir köpek kapısı ekledi ve dürüst olmak gerekirse, şu anda hikayenin gerçeklerini anlatırken, bunun sadece ne olduğu değil... anlatma şekli olduğunu fark ediyorum, biliyor musun?"

Açıkça kendi geçmişine daldığında, gözlerinde ve yüzünde özel bir ışık vardı, ancak her ikisinin de solmasını izledi, güneş ışığı karanlık tarafından gölgelendi.

"Annemle babam karlı bir gecede dışarıda yedikleri yemekten eve dönerken bir araba kazası geçirmişler." Nefesi onu terk ederken ürperdi. "On bir yaşındaydım ve yalnız kalmama, geç saatlere kadar uyumama izin verilmişti. Onlar gittiği için çok heyecanlıydım çünkü kendi yemeğimi yapabilecek ve kendimi büyümüş hissedecektim." Uzun bir duraklama oldu. "Polis gece yarısından hemen önce kapıyı çaldı. Televizyonun karşısındaki koltukta uykum gelmişti ama endişelenmemiştim. Babam onları geç saatlere kadar dışarıda tutabilirdi, biliyorsun. Daha önce de olmuştu."

Kadın devam etmeyince Darius gözlerini kapattı. "Polis sana ne söyledi?"

"Babam... iyiymiş ama hastanedeymiş. Annem anında ölmüş. Emniyet kemeri yokmuş." Çıkardığı ses pek çok anlama gelebilirdi, hepsi de üzücüydü. "Aslında o gece bu yüzden arabam yok. Bugüne kadar araba kullanma. Bundan sorumlu olmak istemiyorum..."

Tanrım, diye düşündü. Ve ona kendi eliyle vurdu.

"Anne, dinle, eğer bu çok zorsa, yapmak zorunda değilsin-"

"Sonrasında babam teselli edilemez bir hale geldi." Onun üzerinden konuşurken, kendi içinde derinlere daldığını biliyordu. "Ben mi? Yıkılmışım ama bir ebeveynim kaldığı için de kendimi şanslı hissediyordum. Ama sonra... yaklaşık iki hafta sonra, o sırada sarhoş olduğu için araçla cinayet işlemekle suçlandı." Bir duraklama daha. "Bana olay yerinde alkol testinden geçemediğini hiç söylemedi. Bu konuda hiçbir şey söylemedi. Ve biliyorsunuz, kazanın olduğu gece kendime onun içki içmediğini söylemiştim. Kendime Aralık ayında olduğumuzu, yolların buzlu olduğunu ve bunun onun hatası olmadığını söyledim..."

Darius başını salladı ve küfürlerini kendine sakladı.

"Babam on yıl hapis cezasına çarptırıldı. Duruşma öncesinde kendisine bir savunma anlaşması teklif edildi, ancak suçunu kabul etmeyi reddetti - sanırım bunun bir nedeni de benim. Kendisine sunulanı kabul etseydi on beş yıl ceza alırdı ama suçunu kabul ettiğini duymamı istemedi." Omuz silktili. "Sanırım yıkıcı olmak için kötü bir sarhoş olmak gerektiğini böyle öğrendim. Karısını ve annemi öldürdü, sonra da kendi hayatıyla birlikte benim hayatımı da mahvetti; hem de ne için? Birkaç şaka için mi? Birkaç sırt sıvazlama, göbek kahkahası? Sıkıcı bir duvar işçisi olmayı ve ailemi korumayı haftanın her günü kabul ederdim, çok teşekkür ederim."

Onu çok genç, kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakılmış olarak hayal etti. "Nereye gittin?"

Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Beni anne tarafımdan büyükannem ve büyükbabam büyüttü ve onlar istemese de birkaç kez onu görmeye gitmeye çalıştım. Ziyaretleri reddetti. Yaklaşık üç yıl sonra aşırı dozdan öldü. Kendisiyle yaşayamıyordu."

Birdenbire yeniden Darius'a odaklandı. "İşte bu yüzden diyorum ki... birini hem sevebilir hem de ondan nefret edebilirsiniz."

Uzanarak saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Özür dilemekten başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Ve... evet, tam olarak nasıl hissettiğimi biliyorsun."

Anne tabağı komodinin üzerine koydu. Sonra onun elini iki elinin arasına aldı.

"Bir şey mi biliyorsun?" dedi.

"Ne."

"Ne kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim..." Gözleri onunkilere döndü. "Şimdiye kadar."

Darius yavaşça doğruldu ve sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi bir hisse kapıldı.

"Ben de öyle hissediyorum. Anne... ben de böyle hissediyorum."

Önemli olan biriyle geçirdiğiniz zamanın miktarı değildi. Paylaştığınız anların yankılanmasıydı.

Anne, çok kısa bir süredir tanıdığı bu yabancıнын yüzüne bakarken, sanki sonsuza dek birbirlerinin hayatındaymışlar gibi hissetti. Ayrıca diğer insanlardan ne kadar çok şey sakladığının da farkındaydı. Hikâyesini Darius'la paylaşıırken -sadece gerçekleri değil, duygularını da- kendisi için çok önemli olan ve var olduklarını bile unuttuğu savunmaları indirmişti.

"Anne..."

Adını söyleme biçiminde çok şey vardı ve beyninin mantıklı kısmı ona yavaş gitmesini söylese de, içindeki diğer her şey bu adamda aradığının farkında bile olmadığı şeyi bulduğunu açıklı. Bruce'la olan ilişkisi, eğer buna ilişki bile diyebilirse, bir performanstı.

sanat maskeli bir romantizm. Penny ve destek ekibindeki diğer kadınlar tarafından teşvik edilen Roor, başkaları tarafından belirlenen bir yolu takip etmişti: etrafındakilerin yersiz kıskançlığı, Bruce'un tüm yukarı doğru hareketliliği... kadınların yirmi beş yaşına geldiklerinde evlenmeleri gerektiği ya da son kullanma tarihlerinin tetiklendiği beklentileri.

Ama şu anda kulağında başka kimse yoktu.

Sadece o ve sanki onu da şaşırtan bir şey bulmuş gibi ona bakan bu adam vardı.

"Seni öpmek istiyorum," diye fısıldadı. "Evet," diye mırıldandı.

Darius'un geniş eli onun yanağına dokundu ve sonra çenesinde oyalandı. Ve sonra onu öne çekmesine gerek kalmadı. Kendiliğinden ona doğru ilerledi, ona doğru eğildi, başını yana eğdi.

İlk temas nazikti ve dudakları şok edici ve kışkırtıcı bir şekilde yabancı hissettiriyordu, her şey çok yumuşak ve kadifemsiydi. Ve gözlerinin önünde dört katına çıkmış gibi görünen cüssesine rağmen, hiç de tehdit altında değildi. Aksine, bu elektrikli başlangıç noktasından devam etmek istiyordu. Onun üstüne çıkmasını, ağırlığının kendisini yatağa bastırmasını, bacaklarının onun kalçalarına dolanmasını, vücutlarının artık giyinik olmamasını istiyordu...

Darius geri çekildi. "Böyle iyi mi? Seni zorlamak istemiyorum."

Parmak uçlarıyla onun alt dudağını keşfederken gülümsedi. "Dürüst olmak gerekirse, seninle tanıştığım andan itibaren seni öpmek istedim."

"Hastaneye giderken arabanın arkasında bile mi?"

"Tamam, belki ertesi gece mutfağında, buna ne dersin?"

Kukuletalı gözleri kalın kirpiklerinin altında hışırdadı. "Bana uyar."

Adam bir kez daha öne doğru eğildiğinde, kadın onu yine yarı yolda karşıladı ve ağızları yeniden birleşti. Öpüşmenin verdiği his, sıcaklık, canlı tel yükü tüm dünyayı yok etmişti ve o hafıza kaybını istiyordu. Her şeyden, Bruce'dan, Thurston'dan ve onun çekinden, arka koridordaki Charlie'den, Bayan Martle'den ve güzel resepsiyonistten ve yardımcıdan uzaklaşmak için açlık çekiyordu. Artık onu rahatsız eden morluklar ve ağrılardan, haftada on beş gün çalışıp ev kredisini ödediği halde bir arpa boyu yol alamadığı duygusundan kurtulmak istiyordu.

Hayatı yalnız bir çıkmaz sokaktı ve sonra her şey kötü bir şekilde karıştı.

Ama Darius'u öpmek hayatında gerçekten iyi bir şeyler oluyormuş gibi hissettiriyordu ve bu umut ve heyecan, Bruce'la başından beri dahil olmak üzere her şeyde eksik olan şeydi.

Birbirlerinin ağızlarını öğrenmeye devam ederlerken, Darius'un eli kızın ensesine dolandı ve işler derinleşti, dili kızın içini yaladı. Tanrım, sürdüğü kolonya da neydi öyle? Şimdiye kadar kokladığı en güzel şeydi.

-

Keskin bir sarsıntıyla geri çekildi ve kapıya baktı. Kapı sihirli bir şekilde kendi kendine kapanmış gibiydi.

"Fritz birazdan akşam yemeğini getirecek," dedi kısık bir sesle.

"Ah, pardon-"

Hiç vakit kaybetmeden, sanki zamanları tükeniyormuş gibi dudaklarına yapıştı ve sonra onu göğsüne çekti, ona vermek için sabırsızlandığı bir şeyi talep etti. Keşif sona ermişti. Şimdi seks zamanıydı, cinsel yanma onları sarıyordu.

Ve aniden, sadece dünya yok olmadı. Tüm galaksi yok oldu.

Anne daha da fazlasını isteyerek gerindi ve onu üzerine çağırdı, adamın üst bedeni bir emirle yuvarlandı, adamın ağırlığının bir ipucu nefesinin sıkışmasına neden oldu - ya da belki de bu, çekirdeğini pençeleyen ham ihtiyaçtı. Adamın ona yaslanması, göğüs kaslarının göğüslerine baskı yapması, omuzlarının genişliği, ağzının ısrarı... Her şey kaçınılmazdı, sanki o sokaktaki çarpışma anından şu anki bu kışkırtıcı ana kadar her şey kaderin tek bir ipine bağlıydı ve onları bir araya getiriyordu.

Onları sarmalıyor.

Şimdi geri çekildiğinde, yavaşça ve pişmanlıkla hareket ediyordu. "Bunu bütün gece yapabilirim."

"Ben de."

Gözleri o güne kadar gördüğü en canlı maviydi ve saçlarını narin bir dokunuşla geriye doğru okşarken daha da yoğunlaştı. O kocaman, güçlü

Vücudu beklentiyle kıvrılıyordu ama kendini kontrol altında tutuyor, kadının içinde hissedebileceği her şeyi zincirliyordu.

Onu serbest bırakmak istedi.

"Dinle," dedi sessizce. "En iyi ihtimalle karmaşık, en kötü ihtimalle de düpedüz taciz içeren bir ilişkiden yeni çıktığını biliyorum. Benimse hatırlayabildiğimden çok daha uzun süredir ciddi bir ilişkim olmadı. Sanırım söylemeye çalıştığım şey, senden gerçekten etkilendiğim ve umarım tekrar böyle düşünmeye hazır olduğunda bana bir şans verirsin. Sadece bir ribaund olsam bile, bunu kabul ederim."

Kız tüm bunların iyi şans olduğuna inanmadığı için sadece ona bakabilirken, adam aceleyle ve garip bir şekilde güldü. "Çok mu fazla? Çok mu erken?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Hiç de değil." "Emin misin?"

"Zaten çaresiz görünmeden nasıl ikinci bir buluşma teklif edeceğimi merak ediyordum."

Kıkırdaması göğsünde gümbürdedi. "Açıkçası bu kadar beklediğim için etkilendim, dün gece mutfağınızdaki çorbanın üzerine o konuşmayı bırakacaktım."

Anne onu acil serviste, katlanmış giysilerinin ve tek ayakkabısının yanındaki küçük sandalyede otururken hatırladı; örtünün uzak tarafındaki koşuşturmaca, o zaman bile destansı bir romantizmi olan bir film gibi hissettiren korkunç bir fon oluşturunuyordu. Ve sonra onun mutfağının dışında, küçük verandasında durduğunu hatırladı, elinde kayıp mokasen ayakkabısı, yüzü gölgeli ama şimdi kendisinin de hissettiği bir şeyle dolu... yani bunun özel bir şeyin başlangıcı olduğuna dair kırılğan umutla.

Başka türlü kasvetli görünen bir hayatta.

Bunun nasıl ya da neden olduğu konusunda endişelenmeyecekti bile. Başından beri ona karşı gerçek hisler besleyip beslemediğinden emin değilken, Bruce hakkında bu soruları sormamıştı.

Peki bu kadar doğru hissettirirken neden şimdi sorsun ki?

Elini hafifçe Darius'un yüzüne koyarak onun aç bakışlarında kaybolmasına izin verdi. "Sen bir ribaund değilsin. Aslında, sanki... sen beklediğim kişiymişsin gibi hissediyorum."

Gülümsemesi bir ifadeden çok, ruhundan gelen bir parıltıydı. "Anne-"

İlk başta, adının acil fısıltısını bölen ses o kadar sessizdi ki, ne olduğunu çıkaramadı. Ama Darius başını kapıya doğru çevirdiğinde, ritmik vuruşun taş basamaklardan inen biri olduğunu fark etti. Hızlıca. Ayak sesleri de ağırdı, yani kesinlikle yemek getiren uşak değildi.

Bir şey söyleyemeden meşe paneller kapıyı çalmadan ya da selam vermeden ittirilerek açıldı ve resmi siyah-beyaz üniforması içinde yaşlı uşağı görmemeye hazır olsa da... pervazların arasında duran şeye kesinlikle hazır değildi.

Hırçın görünümlü adam tepeden tırnağa siyah deri giymişti ve ceketinin altında ne olduğunu görmeden silahlı olduğunu biliyordu. *Ciddi anlamda* silahlıydı. Ama onu korkutan, üzerinde taşıdığı silahlar değildi.

Buz gibi solgun gözleri kâbusları andırıyordu, kurnaz ve zalimdi... Darius'u ve onu yatakta birlikte süzerken son derece acımasızdı.

Şakağındaki dövmeleler miydi?

Darius kötü bir ses tonuyla, "Sakın kapıyı çalma," dedi.

Gövdesiyle onu korumak için hareket ederken sesi tamamen farklı bir insan gibi çıkıyordu. Öyle de görünüyordu, kaşları düpedüz saldırgan bir bakışla aşağı doğru çekilmişti.

Anne, adamın kalın pazularına bakmak için yana doğru eğilmek zorunda kaldı.

Diğer adam elle sarılmış gibi görünen bir sigara çıkardı ve parıldayan beyaz dişlerinin arasına koydu. "Buraya gelmek için oymalı bir davetiyeye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum." Altın bir çakmak küçük bir Rame çıkardı ve onu kullanıp üstünü kapattıktan sonra nefes verirken konuşmaya devam etti. "Yine de, sen *suçüstü* yakalanacak *bir* tip değilsin. En azından geçmişte."

Sadece bir eli eldivenliydi. Siyah deri tabii ki. Adam Muhtemelen pamuk ya da yünün fazla kadınsı olduğunu düşünmüştür - belki de zincir zırh onun için fazla kadınsıdır.

"Seninle yukarıda buluşuruz," dedi Darius

sıkıca. "Beni tanıştırmayacak mısın?"

"Hayır, gitmiyorum. Şimdi defol git buradan."

Siyah saçlı adam elindeki sigarayla arkasını işaret etti. "Koridorun karşısında. Bekliyor olacağım."

Odanın kapısı şapırdayan bir sesle kapandığında, Darius gözlerini hafifçe kapadı. Sonra doğrulup oturdu. Ağır meşe panellere bakarken, gözlerinin önünde yaşlanıyor gibiydi, yıllar onlarca yıl olana kadar çoğalıyordu. Yüzyıllar.

Ta ki omuzları düşene ve kaşları yorgunluktan birbirine yaklaşıp durana kadar.

"Çok özür dilerim," dedi uzaktan.

"Kim o?"

"Aynı gece." Başını iki yana salladı. "Aynı lanet gece."

"Ne?"

"V ne zamandır buraya gelmiyor?" Darius sanki bir masöre ihtiyacı varmış gibi ensesini ovuşturdu. "Ve senin burada olduğun tek gece ortaya çıkıyor."

"Onunla mı çalışıyorsun?"

"Bir bakıma." Darius şöyle bir baktı. "Ben gidip ondan kurtulayım." "Tamam, ama yapman gereken bir şey varsa gidebilirim."

"Lütfen. Kal."

Anne kendini yastıklara doğru yeniden konumlandırdı ve başını desteklemek için birini dolgunlaştırdı. "Pekâlâ."

Omuzlarındaki gerginlik azaldı. "Uzun sürmeyecek, söz veriyorum." "Acele etme. Ben burada olacağım."

Darius sanki bir tür anlaşma yapmışlar gibi başını salladı. Ve sonra öyle bir adımla yatak odasından çıktı ki, kadın neredeyse siyah deri giymiş adam için üzülecekti.

Kapı yeniden kapandığında, bacak bacak üstüne attı ve kırmızı-siyah saten yorganıyla yatağa baktı. Ordövlere uzanarak battaniye içinde bir domuz daha yedi.

Ilıktı.

Ve şimdi karton gibi tadı vardı.

Ama bu, yemek ve sıcaklığı ile ilgili olmaktan çok, koridorun karşısında olup bitenlerle ilgiliydi.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Darius yatak odasının kapısına bir rakibine vurur gibi vurdu ve özel odasına girmeden önce kapının ağırlığını yumrukladı.

Masasının başında, Bloodletter'ın oğlu Vishous oturmuş, oymalı sandalyesinde arkasına yaslanmış, çizmelerini kurutma kağıdının üzerine koymuş, Cartier marka kül tablasını karın kaslarının üzerinde dengede tutuyordu.

"Sürpriz, sürpriz," dedi ağabey bir fırt Türk tütününün ardından. "Randevunuzu bölüyorum."

Darius onları birbirine kapatırken "Siktir git," dedi.

Dövmeli şakağındaki kaşları kalktı, elmas gözleri soğuk bir eğlenceyle parlıyordu. "Düzüşmek istediğin kişinin ben olduğumu sanmıyorum. Ama beni bilirsin, her şeye hazırım."

Darius'un dişleri çenesinden aşağı inerken karıncalandı. "Beni zorlama. Hiç havamda değilim."

Vishous'un burun delikleri açıldı ve sonra birdenbire o kadar da kendinden memnun görünmemeye başladı. Şaşkına dönmüştü. "Dur bir dakika. Sen... sen onunla bağ kurdun mu? Gerçekten mi?"

Darius'un omurgasından aşağı bir endişe dalgası fırladı ve kısmi ereksiyonuna indi. "Bunu bir cevapla onurlandırmayacağım." "Vermek zorunda değilsin."

Darius banyosuna doğru yürüdü ve ışığı söndürdü. Kendisine cinayet dışında yapacak bir şey vermek için. "Neden buradasın? Bebeklerden şeker çalmak ve yavru köpekleri tekmelemek yerine."

"Yeni bir sayfa açtım." Vishous elindeki ruloya vurdu. "Artık barış ve sevgi doluyum. Bir hippiyim."

"Artık siyah balmumu yok o zaman?"

Kaşları oynadı. "Demek insanlar yine benim hakkımda konuşuyor."

Yorgunluk Darius'u arkadan yakaladığında, hayal kırıklığı içinde çılgık atacak gibi hissetti ama enerjisi yoktu. "Bak, senin oyunlarınla ya da bu saçma sapan ileri geri konuşmalarınla ilgilenmiyorum-"

"Başka bir kabul töreni daha oldu." Darius

küfretti. "Yine mi? Nerede?"

"Çiftlik evi. Kasabanın yaklaşık on mil dışında." Diğer kardeş nefes aldı ve her zamanki gibi dumanın içinden konuştu. "Bu gece alana girer girmez yeni bir avcının izini sürdüm. Hâlâ siyah saçları ve gözleri vardı. Onu lanet olası yaratıcısına geri bıçaklamadan önce, damarlarındaki siyah yağı nereden aldığını söyledim."

"Kaç kişi dönüştürüldü?"

"Bir düzineden fazla."

"Oh, *kahretsin*." Darius bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Geçen hafta da bir tane vardı."

"Omega iş başında." Vishous sigarasını küçük porselen leğenin içinde söndürdü. "Şimdi bölgeye gidiyorum."

Darius bunun nereye varacağını farkında olarak başını salladı. "Neden? Bu iş çoktan bitti. Omega gitmiş olacak, katılanlar da-"

"Hiç sanmıyorum. *Daha küçük* olanın *göreve* başlamasının üzerinden sadece bir ya da iki saat geçti. Törenden sonra hâlâ iyileşmekte olan başkaları da olabilir." Kardeşin sesi alçaldı. "Ve egzersiz yapmayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun-"

"Yalnız gidemezsin."

"Senden izin istemiordum."

"Bu gece dışarı çıkamam. Sana destek olması için diğerlerinden birini bulmalısın."

Kardeşi kaşlarını kaldırdı. Sonra kapıya doğru başını salladı. "Koridorun karşısındaki küçük arkadaşını nerede buldun bu arada-"

Darius erkeğe bir çene darbesi indirdi. "Ağzından çıkana dikkat et." "Dikkatini dağıtma."

"Dikkat dağıtıcı şeyler mi?" Masasına gitti, avuçlarını masaya koydu ve onlara doğru eğildi. "Bu yarıştan geriye kalanlara tamamen bağlı olmadığımı mı söylüyorsun?"

"Altında bir insan olan ben değilim-"

"Lanet olası Kralımız için ışığı açık tutuyorum. Hepimiz için, bırakın içinde yaşamayı, Kardeşlik'ten kimsenin gitmediği bir ev inşa ettim. Eski Ülke ile Yeni Dünya'daki bu boktan varoluş arasındaki bağ benim. Ve bir gece, *lanet* olası bir gece, özel hayatım olmaya cüret ettiğim için tembellik ettiğimi söyleyecek kadar *küstah* mısınız? Geçen hafta kaç kadın siktin?"

"Dişiler mi? Emin değilim. Ama yedi erkek olduğunu biliyorum. Hayır, iki saat önce oral seks yaptığımı da sayarsan sekiz. Ve o çok bahsettiğin görev yerine randevunu seçme konusuna gelince, bana dırdır etme. Ben sadece senin seçimlerinin bir aynasıyım." Vishous kül tablasını kurutma kağıdının üzerine fırlattı ve oturduğu yerden kalkarak çizmelerini Roor'un üzerine koydu. "Eğer bu gece ölürsem, kendi kendini suçlaman senin sorunun olur, başkasının değil."

Darius gözlerini kapadı ve kendini kaybetmemeye çalıştı. "En son ne zaman biliyor musun... en son ne zaman..." Boğazını temizledi. "Bir *an* huzur bulduğumda. Kendime ayırabileceğim bir an mı? Tek düşündüğüm lanet olası savaş, lanet olası Kralımız ve lanet olası türümüz... Lanet olası bir geceye ihtiyacım var!"

Sesi gittikçe yükselirken, hiçbir şeyi içinde tutma zahmetine girmedi - tüm Kardeşlik içinde, önünde hiçbir duygu ya da zayıflık göstermek istemeyeceğiniz kişi karşısındaki tek savaşçı olmasına rağmen. Vishous en zeki kardeşti, keskinleştirdiği hançerler gibi bilenmiş bir zekâyâ sahip bir savaşçıydı, hiçbir şeye ya da hiç kimseye acımayan bir erkekti. Kendisi de dahil.

Ona bel altınızla ilgili gösterdiğiniz her şey onun alet çantasına girecek ve ileride bir gün kullanılacaktı. Onun yararına.

Ama Darius şu anda bunu umursamıyordu.

"Bu gece her şeyi sikmekten bıktım." Koridorun karşısındaki kadın hariç.
"Ve sana ya da Kardeşliğe verecek hiçbir şeyim kalmadı."

Vishous ayağa kalktı. Ama alaycı bir tavır takınmak yerine sesini alçak tuttu.
"Bu savaş zamanı, D. Hiçbirimiz için barış yok. Yani iş göreve gitmeye geldiğinde, benim gibilerden asla bir çeyreklik alamayacaksın, üzgünüm."

Garip bir şekilde, özür kısmı ilk kez samimi görünüyordu.

Darius yüksek sesle, "Bu hiç bitmeyecek mi?" diye merak etti. "Evet."

"Şu aptal *Dhestroyer* kehaneti yüzünden mi? Yüce Tanrım, o eski masal folklordan başka bir şey değil." Kapalı oda kapısına baktı. "Ama yine de bu gece seninle gelmeyeceğim."

Vishous'un amansız bakışları odağını değiştirmeyince Darius gözlerini devirdi. "Ne? Söyle gitsin. Yine de bu boktan konuşma onun hakkında olmasa iyi olur."

Bir süre sonra ağabey masanın etrafında dolaşmaya başladı. "Buraya indüksiyon sahasını kontrol etmeye gittiğimde elimi tutman için gelmedim."

Ani bir korku hissi Darius'un üzerine bir tank gibi çökerken, yüzünü hiçbir şey belli etmeyen bir maske içinde tutmaya çalıştı. "Neden geldin o zaman?"

Yine de... biliyordu. Vishous'un ünü sadece sivri dilli olması ve alışılmadık nitelikteki cinsel konularda değildi. Ayrıca ikinci görüşü ve geleceğe dair öngörülerini hakkında da çok konuşuluyordu.

Onlar sadece ölümden ibaretti.

Darius boğuk bir sesle, "Peki, devam et," dedi. "Bana ne gördüğünü anlat."

"Bazen insanlar bilmek istemez."

"O zaman neden bana bir seçenek sunuyorsun?"

"Çünkü bazen bilmek isterler."

Darius, zamirlerin değişmesinin nedeninin kardeşinin kendisinden uzaklaşması olduğunu hissetti.

"Peki ne olacak, D. Ne yapmak istiyorsun?"

Bunu takip eden sessizlikte, Darius'un aklından geçen tek düşünce... Anne'in kendisi için ne seçeceğini merak etmesiydi. Ona neyi seçmesini önereceğini.

"Bunu bir düşün." Vishous onun yanından geçti. "Bana haber ver-" "Haber vermek istiyorum."

Kardeş yavaşça döndü. Ve o elmas gözler etraflarında dönerken, uhrevi bir ışıkla parlıyor gibiydiler.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Vishous ciddi bir sesle, "Seni güneşin altında, Rames'in etrafını sardığını gördüm. *Tıkla...*"

"Klik?"

"Güneş senin için gelmeden önceki ses buydu. *Klik.*" Vishous kaşlarını çattı ve dövme şakağını ovuşturdu. "Mekanik bir ses gibiydi. Ve sonra... güneş."

"Yani bir pencere mi açtım? Bir kapı mı?" Darius başını salladı. "İmkânsız. İntihara meyilli değilim. Gündüz vakti bunu asla yapmam."

"Gündüz vakti değildi."

"Elbette öyleydi. Güneş çıktığında." Biraz daha düşününce rahatlayarak nefes verdi. "Tanrım, ödümü kopardın. Güneşin doğuşundan batışına kadar daha dikkatli olacağım. Teşekkür ederim."

Vızıltılı bir duygu dalgasına kapılarak Vishous'u sert bir kucaklaşma için kendine çekti.

Sonra kardeşini geri getirdi.

"Ve lütfen o çiftlik evine yalnız gitme," dedi erkeğe. "Omega orada olabilir."

"Gitmek için bir neden olmadığını, çünkü o ve onun davetlilerinin gitmiş olacağını söylediniz."

"Yalan söyledim. Tohrment'in nerede yaşadığını biliyorsun. Git ve onu bul - tek başına kemerine bir ya da iki avcı daha eklemeye çalışarak kendini öldürtmektense hayatta kalıp savaşman daha iyi." Vishous ağzını açtığında Darius araya girdi. "Hayır, ben ciddiyim. Çok riskli bir şey yapma, sana ihtiyacımız var."

"Her zaman benden hoşlanmadığını düşünmüştüm," diye kuru bir yanıt geldi.

"Tabii ki senden hoşlanmıyorum." Darius eğildi ve ağzının kenarından konuştu. "Haber Rash, kimse senden hoşlanmıyor."

V sert bir bakış fırlattı. "İltifat etmeyi bırak, yüzümü kızartıyorsun."

"Ama çok işe yarıyorsun. Rhage kadar dekoratif değilsin ama çok işe yarıyorsun." Darius kardeşinin pazılarına vurdu. "Şimdi git 1. Tohr. İyi eğlenceler ama dikkatli olun ve önceden haber vermeden bir daha buraya gelmeyin."

Darius kapıyı açtığında Vishous kabaca, "Yağmur yağıyordu. Güneşten önce... yağmur vardı. Ve sana söylüyorum, geceydi."

Darius aralarındaki mesafeyi aşarak kardeşine baktı. "O zaman imgelemin bir kez olsun yanılmış. Gökyüzündeki o büyük parlayan 1reball sadece gündüzleri ortaya çıkıyor. Ama ben dikkatli olacağım, sen de öyle. Tohr'a benden selam söyle. O çok değerli bir erkek."

Zaman yavaşladıkça, Anne kendini yastıkların üzerinde doğrulmaya ve sinirle geviş getirmeyi bırakmaya zorlamak zorunda kaldı. Ayaklarını yatağın kenarından sarkıtarak yatak başlığına baktı. Ne tür bir antika ahşaptan yapıldığından emin değildi ama oymalar o kadar derine iniyordu ki, parmaklarını kabartma deseninin içine sokabilirdi.

Bir süre inceledikten sonra, bunun bereketli meyve ağaçlarından oluşan bir bahçenin tasviri olduğuna karar verdi.

Yatağa şöyle bir baktı. Burası bir bebek yapma tapınağı falan mıydı?

Zıplayınca Roor'a epey bir mesafe vardı ve homurdanarak mücevher tonlarındaki halıya indi. Ağrıyan kalçasını ve bacağını gevşetmek için siyah kayaya oyulmuş kancalara asılı yağlıboya tablolarla doğru yürüdü. Göl manzaraları ona Adirondacks'ı hatırlatıyordu; kristal berraklığındaki su havzalarından yükselen yeşil dağlar, eğer varsa insanlarla kıyaslandığında çok küçük kalıyordu. Altın çerçeveler içinde duran sanat eserlerinin birer başyapıt olduğu belliydi.

"John Frederick Kensett, George Gölü, on sekiz altmış dokuz," diye yüksek sesle okudu. Kim olduğuna dair bir ipucu yoktu ama ışıklı yer konusunda haklıydı.

Bir sonrakine doğru ilerlerken yaldızlı isim levhasında "Thomas Cole" yazıyordu. Bir Albert Bierstadt vardı. Bir Thomas Davies.

Kendini bir müzede gibi hissetti-

Durdu ve ayaklı bir masanın üzerinde duran üç vazo kümesine odaklandı. Odadaki tüm nesneler arasında bu üçlüden en az biri antika dekora uymuyordu. Kapaklı kap ucuz ve yüzme havuzu mavisiydi. Birlikte durduğu diğer ikisi de eski olabilirdi ama onlarda da aynı çirkinlik vardı.

Bir mutfak mağazasında bulabileceğiniz gibi görünen bir tanesini aldı-
"Bunun için üzgünüm-"

Darius yatak odasına yeniden girdiğinde, dönmeye başladı ve bu sırada vazoya olan hakimiyetini kaybetti. Hemen geri çekilmeye çalıştıysa da yerçekimi işini yaptı ve şans eseri vazo İran halısına değil, güzel halıyı çevreleyen çıplak kaya Roor'a düştü. Paramparça oluşu muhteşemdi, porselen parçalandı, kırıklar etrafa saçıldı.

"Hayır!" Kız yere düşerken Darius havladı. "Dokunma ona!"

"Çok üzgünüm-oh, Tanrım." Anne geri çekildi ve burnunu tıkadı. "Bu *koku* da ne?"

Darius onu geri çekti ve vücudunu onunla kırık vazo arasına koydu. "Kahretsin."

Anne kaşlarını çattı. Çömlek parçalarının üzerine siyah ve parlak bir madde sızıyordu ve hepsi bu kadar da değildi. Orada başka bir şey daha vardı, onu dehşete düşüren bir şey-

"Bu bir kalp mi?" diye nefes aldı.

Midesi yuvarlanırken Darius'un yüzüne baktı. Yüz hatları bir maskeye dönüşmüştü ama gözleri pişmanlık çukurlarıydı.

Onu geri çekerek ağzını açtı. Sonra kapattı. Sonra tekrar Roor'un üzerindeki dağınıklığa baktı. "Burada kal. O şeyin yanına gitme."

Yatak odasından çıktı ve bağırarak merdivenlerden yukarı çıktı. Bir duraksama oldu ve sonra taş basamakları ikişer ikişer çıkarken çıkardığı gürültülü ses azaldı.

Anne siyah döküntülere tekrar baktı.

Vücudundaki her hücre uyarıyla titremeye başladı ve daha da uzaklaştı. Yine de yağlı madde garip bir şekilde hipnotize ediciydi, gri taşın üzerinde birikme şekli neredeyse duyusaldı... sanki canlıydı, sanki onu baştan çıkarıyordu-

Darius onu tekrar odanın ortasına doğru çekerken Anne'in nefesi kesildi. O kadar yaklaştığını fark etmemişti.

"Dinle, benim..." diye başladı.

Bir duraklama oldu. Ve sonra onu odadan dışarı, merdivenlerin dibindeki küçük koridora doğru itti. Bu sırada gözleri

ucuz mavi vazonun kalıntılarına, bir kalbe benzeyen şeye ve kana benzeyen sızıntıya kilitlendi.

Kapı kapandı ve onun görüş alanını kapattı.

"Dinle," diye yeniden başladı. "Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama bir şey çıktı. Ve ben gidemem, gitmek zorundayım. Bundan nefret ediyorum ama kardeşimle, daha doğrusu arkadaşım ile gitmezsem, o tehlikeye girecek ve kendimi bunun benim sorunum olmadığına ikna etmeye çalışsam da, başka kimsenin bunu kendi sorunu olarak görmeyeceğinden endişeleniyorum."

Anne, Darius'un sözlerine odaklanmaya çalıştı ama gözlerini her kırışığında, parlak siyah yağın taş Roor'un düzensiz hatlarında dalgalandığını gördü. Sanki ona ulaşmaya çalışıyormuş gibi-

"Anne?"

Yüzü görüş alanını ele geçirdi, kendisinininkine o kadar yakındı ki her şeyi kuşatıyordu.

"Anne."

Sarsılarak kendine geldi. "Çok özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum."

Ağzı sert bir çizgiye dönüşürken başını salladı. "Gidip arkadaşına yardım etmeliyim. Aksi takdirde, kendi başına gerçekten aptalca bir şey yapacak."

"Oh." Başını salladı. "Elbette. Tabii

ki." "Fritz'e seni eve bırakmasını

söyleyebilirim." "Kahya."

"Evet, sizi götürebilir-"

"Hayır, başka bir taksi çağırırım." Adam küfredince, kadın onun elini tuttu ve programa devam etti. "Sorun değil. Ve anlıyorum-"

"Ya da burada kalabilirsin." Kız daha cevap veremedi adam söze girdi: "Bu evde güvendesin. Fritz arkadaşlığı sever ve ben dönene kadar biraz bekleyebilir misin? Bu gecenin bitmesini gerçekten istemiyorum, ama özellikle de bu şekilde, benim aceleyle dışarı çıkmamı. Yani burada kalabilirsin. Aslında, lütfen burada kal. Kesinlikle gerekenden daha uzun süre burada olmayacağım."

Anne kendine hayır, teşekkür ederim, hayır, taksi çağıracağım, hayır, beklemeyeceğim, hayır... demesini söyledi.

"Pekala."

Darius'un yüz ifadesi hafifledi, stresin yerini bir gülümseme aldı. "Bu harika -Bu sadece... teşekkür ederim."

Varlığının onun için bu kadar önemli olduğu fikri ona kendini önemli hissettiriyordu. Ve sonra dudakları onunkilerin üzerindeydi, sıcak bir fırça gibi.

"Elimden geldiğince hızlı olacağım." Tekrar kırık vazoya baktı. "Ama bu odada kalamazsın. Ben üstümü değiştirirken ve Fritz burayı temizlerken yukarı çıkabilir misin?"

"Tamam, yapacağım."

Biraz gülümsedi ve arkasını döndü-

Güçlü kollar onu güçlü bir bedene yasladı ve Darius onun ağırlığını kolayca taşıyarak dengesini sağladı.

"Dakikaları sayıyor olacağım," diye mırıldandı. Sonra da onu ölesiye öptü.

Nihayet onu tekrar ayağa kaldırdığında, ikisi de ağır ağır nefes alıyordu.

"Eve gider gitmez, ben..." Sesi kesildi ve gözleri Baştan ayağa onu taradı, yoğunluğu onu çıplak hissettirdi. İyi anlamda. "Biliyor musun, bu cümleyi burada kessem iyi olacak."

Anne hemen hemen merdivenlerin dibine kadar kükredi. Omzunun üzerinden bakınca, açık kapı aralığında siluet halinde duran adamı gördü ve onun kendisine bakışını asla unutamayacaktı: Adam ona kendini çok güzel hissettirmişti, hem de derinden bir şekilde.

Cızırtılı bir an için, örneğin Sophia Loren ya da Elizabeth Taylor'ın ağzından çıkabilecek çekici bir şey söylemek istedi.

Onun yerine yine gülümsedi ve mahzenden dışarı çıkmaya başladı. Belki gizem yeterince seksi olabilirdi. Sonra tekrar... ona nasıl baktığını düşünürsek? Belki de bu haliyle bile yeterliydi.

Anne bir ayağını diğerinin önüne atmaya devam ederken, fenerlerin yanından geçerken ve bir yabancının evinde, adamın patronunun uşağıyla birlikte kalmanın son derece tuhaf olduğunu hissederken...

... ne ona misafirperverliğini sunan vampir ne de daveti kabul eden kendisi, kalma kararı sayesinde hayatının kurtulduğunu biliyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Darius, bir hurda metal topunun tüm göz çekiciliğine sahip bir çalı yığınının içinde yeniden şekillenirken, Vishous'tan fikir değişikliği hakkında tek bir kelime bile duymak istemiyordu. Şu anda çirkinlikle canilik arasında gidip gelen bir ruh hali içindeydi ve bu iş için yararlı olsa da, iyi bir gecede yangın çıkaran bir sarkaçtı, V gibilerle bir indüksiyon sahnesinde çalışıyorsanız gerçek bir keyifti.

Özellikle de uşağınız *daha* az pisliği temizlerken birlikte olmayı tercih ettiğiniz bir kadını evde bıraktıktan sonra.

Neyse ki, kardeşi yanında cisimlendiğinde, V U dönüşleri ve Bakire Kâtip'in kutsamasıyla ilgili konu dışı bir konuşmayla ilgileniyor gibi görünmüyordu. Evet, Anne önemliydi -gerçekten de çok önemliydi- ama odanın zeminindeki o *daha az* kanın görüntüsü Darius'u önceliklerine geri döndüren şey olmuştu.

Ve tabii ki V'nin gidip Tohr'u almasına imkân yoktu. İyi ki Anne kalmaya istekliydi.

"Yüz metre bu tarafta," dedi V, iki silahını avucuna alıp çalılıkların ve ağaçların arasından ilerlemeye başlarken.

Gereksiz yönlendirmelerinden bahset. Darius esen rüzgârdaki bebek pudrasının kokusunu şimdiden alabiliyordu, kokusu içini ürpertiyordu, bu konuda fazla yardıma ihtiyacı olduğundan değil. Savaşmaya hazır olmanın ötesindeydi ve birkaç kaçak bulmaları için dua ediyordu.

-Ve silah arkadaşının aksine, elinde silah değil hançer vardı. Avına yakından ve kişisel olarak yaklaşmak istiyordu.

Belki dişlerini de kullanırdı.

Sessizce ilerlerken gölgelere bürünmüşlerdi, yoğun bulut örtüsü onların lehine çalışıyor ve ay ışığını engelliyordu. Yaklaşık bir buçuk metre ileride orman inceldi ve bir açıklığın ortasında iki katlı köhne bir yapı kendini gösterdi. Yıkık dökük bir bacası, çok sayıda kırık penceresi ve boyası yer yer kumlanmış gibi görünen dış cephe kaplamasıyla yapı sol tarafta sıralanmıştı.

Yani sadece kozmetik olarak harap değildi, temelinde de sorunlar vardı.

Türler arasındaki paralellikleri düşünmemeye çalışan Darius adımlarını hızlandırdı, siperlerinden kurtulduklarında ikisinin de kolay hedef olduğunun farkındaydı. Yaklaştıkça *azınlıkların* kokusu burnuna daha da yüksek geliyordu, ta ki ön lobundan hapşırmamak için bir şeyleri ovma zorunda kalana kadar. Ve sonra çiftlik evinin arka tarafına kadar geldiler. Hiç konuşmadan, Vishous'la el işaretleriyle anlaştılar; biri sağa, diğeri sola gidiyordu.

Darius Rank'ın etrafında dönerek pencerelerin kırık cam çerçevelerini izledi, işitme duyusu içerideki en ufak bir hareketi bile algılayabilecek kadar güçlenmişti. Etrafındaki. Üstünde.

Uzak köşeye geldiğinde sırtını eskimiş dış cephe kaplamasına dayadı. Pusu olmadığından emin olmak için yeterince bekledi.

Henüz.

Sonra dışarı atladı.

Çiftlik evinin ön cephesinde bir zamanlar üstü kapalı bir sundurma vardı; şimdi ise yerde sadece bir yığın asma çırası ve saçaklardan sarkan çökmüş bir çatı parçası vardı. Ancak meşhur karşılama paspasının parçalanması insanların içeri girmesini engellememişti. Aşırı büyümüş dairesel araba yolu, kim bilir kaç aracın lastikleri tarafından parçalanmıştı; derin oluklar, karışık otlar ve lekeli toprak lekeleri arasında oyulmuştu.

En azından yola çıkarken, insanlar Dodge'dan siktir olup gitmek için acele ediyorlardı.

Yine de Omega yeni askerlerini el sıkışarak ve meyve sepetiyle karşılamazdı.

Sola doğru bir hareket Darius'un başını döndürdü. Ama bu sadece Vishous'un karşı taraftan serbestçe adım atmasıydı.

V iki parmak kaldırdı, sonra kaşının üzerine vurdu. Darius başını salladığında, erkek ikinci Roor'u yakalamak için buharlaştı.

Çömelen Darius, verandanın çıkıntısından geriye kalanların altına eğildi ve çürümüş ikişer dörder, çerçeve kirişleri ve Rooring uzunluklarından oluşan salatada gezinmek için elinden geleni yaptı. Birkaç kez botları bastığı yeri parçaladı ve kasıklarına neredeyse iki kez şaplak atılıyordu.

Gizlice yaklaşmak buraya kadarmış. Biraz daha gürültü çıkarsa yanında bir bando getirebilirdi ve geriye dönüp baktığında, yan taraftaki pencerelerden birinden buharlaşmalıydı. Sonunda bataklığın içinden geçtiğinde, ön kapıyı mütevazı fuayenin zemininde, sanki düşmüş ya da menteşelerine tekme atılmış gibi yatarken buldu. Ve Tanrım, bebek pudrası, taze kan ve yeni ölüm kokusu o kadar yoğun ki, ciğerlerinde bir sis varmış gibi hissediyordu, sanki havayı göremeyecekmiş gibi.

Yine de gözleri sadece bir kez çalışıyordu... böylece çeşitli odalara yerleştirilmiş tüm alçıpan kovalarını net bir şekilde görebildi. Kovalar insan kanıyla doluydu ama bok da her yerdeydi, Roors'un üzerine sıçramış, duvarları beneklemişti... hatta tavanda bile lekeler vardı.

Birinci Roor'da ilerlerken kapı pervazlarının, köşelerin ve merdivenlerin arkasına saklandı, botları oluşan su birikintilerinde izler bırakıyordu ve her şey kırmızı değildi. Omega'nın siyah, yağlı özü de her yerdeydi. Yine de, insanları ruhsuz vampir katillerine dönüştürürken hiç kimse şeytanı kötü ve temiz olmakla suçlamamıştı.

Eskiden kiler olan yere geldiğinde, kırklı yıllardan kalma aletlerin hâlâ bulunduğu mutfığa baktı.

Gıcırıyor!

Darius etrafında döndü ve dönüşünün ortasında hançerini gölgelerin arasında arkasına gizlenmiş olan iri yarı bir şekle fırlattı.

Tokat!

Bir çift avucun birbirine vurduğunu duyduğu anda kim olduğunu anladı. *Lanet* olsun. Bir filoyla karşılaşmayı tercih ederdi-

Bir 1gure tam görüş alanına çıktı ve Darius'un hançeri, siyah bıçağın delip geçeceği göğüs kafesinin hemen önündeki ellerin arasında kaldı. Savaş zamanı salon numarasının ardındaki yaralı vampir, olması gerekenden en az bir buçuk kilo daha zayıftı ama iri gövdesi yine de güçlüydü ve havada bir soğukluk olmasına rağmen palto ya da ceket giymiyordu. Buna bağılı olarak, cephaneliğı tam teşhir halindeydi, kemerli ve kayışlı silahlar gizlenmek yerine serbestçe görülebiliyordu.

"Zsadist."

İkisi Kara Hançer Kardeşliğı'nden olmaları nedeniyle kardeş olsalar da, ona bakan boş, köpekbalığını andıran siyah gözlerde hiçbir tanıma kırıntısı yoktu.

Yine de, dikeylik ve canlandırma bir yana, erkek aslında canlı değildi. Ve yıllardır da olmamıştı.

Darius, fazla zayıf yüzünü boydan boya kat eden ve ağzını bozan S şeklindeki yara izine odaklandı. Sonra boynunu demir bir tasma gibi işaretleyen dövmele köle bandına baktı.

"Sen olduğunu açıklamalıydın. Seni öldürebilirdim-"

Erkek öne doğru ilerlerken, Darius kalan bıçağını sağ elinden sol, baskın tutuşuna kaydırđı. Her ihtimale karşı. Ama kardeş sadece bir buçuk metre ötede durdu ve sevgili Bakire Kâtip, o dipsiz çukur gözleri tehditle parlıyordu: Tüm Kardeşlik içinde Zsadist en tehlikelisiydi; aç olduğu, bir şeyi koruduğu ya da bir iş yaptığı için değil, bir anlık kıskırtma ya da dürtüyle öldürme yeteneğine sahipti.

Çünkü hoşuna gitti.

Dostlar ve düşmanlar söz konusu olduğunda çizgiyi nereye çektiğinden kimse tam olarak emin değildi-

Merdivenlerdeki ayak sesleri Vishous'un inişini haber veriyordu ve basamakların dibinde durdu ve silahlarını kılıflarına geri koymadı. Orada öylece durdu, bakışları onlara destek olması gereken ama başka bir düşman da olabilecek bir şeye kilitlenmişti.

"İkizin nerede?" diye sordu Darius Zsadist'e. "Tam burada," diye kaba bir cevap geldi.

Phury ön girişten evin içine adımını attığında her zamanki gibi bitkin ve yorgun görünüyordu. Ayrıca her zamanki gibi sarı gözleri sadece kanlı kardeşine odaklanmıştı. Yine de Zsadist'in sağ sol belli olmazdı ve bazı şeyler isterseniz de istemeseniz de sorumluluk gerektirirdi. Onlar için gücünüz olsun ya da olmasın.

Yıllarca kanlı bir köle olarak kullanıldıktan sonra, yaralı erkeğin ne vicdanı ne de ahlakı kalmıştı; Sahibesi ve muhafızları tarafından tecavüze uğrayıp dövüldükten sonra bunlara benzer hiçbir şeyi kalmamıştı. Kurtarılması Phury'nin bir bacağını kaybetmesine, Zsadist'in de tuzlu okyanusa düşüp ömür boyu sakat kalmasına neden olmuştu. Yani ikisi de kader tarafından mahvedilmişti.

Bu üzücü bir durumdu. Ve ölümcül bir durum.

Bunun üzerine Zsadist'in avuç içleri dikeyden yataya doğru döndü. Sonra en üsttekini kaldırdı ve Darius'un siyah hançerini sahibine geri verdi
-O da hemen silahı aldı.

Boş bakışları Vishous'a kaydı.

Ve sonra, tek kelime etmeden, tıpkı bir hayalet gibi, maddesizleşti.

Darius bir nefes verdi. "Tanrım."

"Gitmem gerek," diye mırıldandı Phury. "Burayı nasıl öğrendiğinden emin değilim."

"Burada her şeyin icabına bakacağız." Darius V'ye baktı, o da başıyla onayladı. "Sen sadece ikizine göz kulak ol."

"Keşke bu mümkün olsaydı."

Kardeşi de maddesizleşirken, Vishous bir kova insan pisliğinin etrafından dolanarak öne çıktı. Ve bir tane daha. Ve bir üçüncüsünün.

Silahlarından birini bir kenara bırakarak bir el sarması sigara yaktı. "Z'ye karşı desteğe ihtiyacımız olacağını düşünmemiştim."

"Bu gece de yeni bir avcı yakalamış olmalı." "Bahse girerim sorgu biraz karışık geçmiştir."

"Seninkinin olmadığını mı söylüyorsun?" "Touché."

Darius atılmış giysilerin yanına giderken iki hançeri de elinde tutuyordu. Ceketleri ve gömlekleri karıştırırken hiçbir kimlik bulamadı ama yine de yığının üzerinde oyalandı. Kafasının arkasında bir şeyler çınılıyordu, bir tür içgüdü ya da hatırlatma. Belki de bu sadece endokrin sisteminden fıskıran adrenalin kalıntısıydı.

"Bu konuda bir şeyler yapmamız gerekecek," dedi Vishous mutfağın kemerinden.

"Hâlâ kehanete inanıyorsun. Değil mi?" "Ben Omega'dan bahsetmiyorum."

Ayağa kalkan Darius tümevarım sahasına şöyle bir baktı ve tüm kötülüklerin kaynağı gibi basit bir konuda tartışabilmeyi diledi. "Kardeşliğin bir üyesini öldüremezsin. Bu Eski Kanunlara aykırıdır."

"Burası Yeni Dünya. Hem kim kontrol ediyor ki?"

"Yapamazsın. Zsadist bile olsa."

O elmas gözler kısıldı, 1ghter'ın şakağındaki dövmeli uyarı çarpıtıldı. "İçimizden birinin delirip bize zarar verip vermeyeceği konusunda endişelenmenin senin ve benim için verimli olduğunu mu düşünüyorsun? Kendimizi bir kardeşe karşı savunmak zorunda kalmamalıyız."

"Onu öldürürsen, Phury'yi de öldürmüş olursun. İki kişi kaybederiz."

"Hayır, ölümcül bir dikkat dağıtıcı olan bir tehditten kurtuluyoruz ve sonrasında ikizi kendini imha ederse, bu daha büyük bir iyilik için ikincil zarar olur. Ayrıca, sanki Phury o sosyopatı korumaktan başka bir şey yapıyor mu?"

"Daha büyük bir iyilik yoktur." Darius kovalardan birini tekmeledi, kırmızı kan kenarlardan yukarı doğru akıyordu. "Bunların hiçbirisi için."

Sorun da buydu, değil mi? "İkinci Roor temiz mi?" diye sordu.

"Evet." Vishous o Türk dumanından bir nefes verdi. "Omega onlarla şiltelerden birinin üzerinde eğlendi ve oyunlar oynadı. Sanki bir snul filminden bir sahne gibi görünüyor."

Etrafına bakınan Darius, hayatta hiçbir yere varamadığını hissediyordu. "Kanıtlardan kurtulma zamanı," diye mırıldandı.

"Üzerimde hiç bomba yok."

"İhtiyacımız olanı getireceğim," dedi maddeleşirken.

Darius yeniden oluştuğunda, kendi mülkünün arka tarafında, müstakil garajın yanındaydı. Tamamen bedenlenir bedenlenmez, almaya geldiği şey için yola çıkmaya niyetlendi. Ama sonra arka kapıya baktı.

İleriye doğru çekildi, Rame'ye tutulmuş bir pervane gibiydi.

Pencerelerden mutfağı görebiliyordu ve bu yüzden tuzağa düşmüştü: Fritz ve Anne rahat yemek masasında karşılıklı oturuyorlardı, tabaklar bir tarafa, iskambil kâğıtları önlerinde havaya kaldırılmıştı.

Kaşlarını çatarak ilk düşündüğü şey... nasıl olmuştu da o geleneksel *köpeği* kendisiyle birlikte yemek yemeye ikna etmişti? Ve şimdi de yaşlı erkeğe okey öğretiyor gibi mi görünüyordu?

Anne ani bir kahkaha atarak başını arkaya attı ve Fritz, boğumlu bir çenesini çekiliş yığınınna doğrultarak mahcup bir şekilde gülümsedi. Anne başını salladığında, Fritz bir kart aldı ve onu yelpazesinin neresine koyacağını düşünürken, Anne dalgın dalgın kadehinden bir yudum aldı. Sonra adam bir şey söyledi ve kadın onaylayarak alkışladı.

Fritz mutlulukla koşarken, yüzünde Darius'un uşağın yüzünde daha önce gördüğünü hatırlayamadığı türden bir sevinç vardı.

Darius'un eli bilinçli bir işaret olmaksızın uzandı ve eski antika camın üzerine koydu.

Temas kurduğu anda uşak, sanki efendisinin varlığını hissetmiş gibi başını çevirdi ve Darius başını sertçe salladı. Fritz başını hafifçe sallayarak kart oyununa konsantre olmaya devam etti.

Gitmeliyim... Darius kendi kendine söyledi.

Yine de Anne'e bakarken kıpırdayamıyor gibiydi - özellikle de hayatında eksik olan şeyin o olduğunu fark ettiğinde. O, onun en büyük iyiliği, en yüce göreviydi. Kralı tarafından terk edilmiş ve ırk için daha büyük amacı tarafından reddedilmişken, bu insan dişiye hizmet edebileceğini biliyordu. Evet, onunla ilgilenebilirdi.

Onunla ilgilenecekti.

Serin bahar havasında kara baharatların kokusunu alırken, Vishous'un haklı olduğunu ve bağın onu kilitlediğini biliyordu ama bu aslında yeni bir haber değildi Rash. şu anki fark, prangaları umursamamasıydı. Hem de hiç.

Pencereden uzaklaşarak Kâtip Bakire'nin nasıl çalıştığına, pek de önemsemediği ya da hakkında fazla düşünmediği o kutsal dışının yine de ona devam etmesi için gerekenleri sağlamayı nasıl başardığına hayret etti.

Anne ile olan bu kader onu ayakta tutacaktı. Evet, öyle olacaktı.

Bu not üzerine, ona geri dönebilmek için acele etmeye başladı.

Yan kapıdan garaja girerken, kaderi ve mutfak masasındaki insan dışıyı düşünmekten dikkati öylesine dağılmıştı ki, harap olmuş yepyeni BMW'sinin görüntüsü neredeyse hiç dikkatini çekmedi; ancak o zaman çelik ve deri merminin onu Anne'le şu anki rotasına soktuğunu fark etti.

Yaptığı fedakârlığa teşekkür etmek için durdu ve elini buruşuk kapüşonun üzerine koydu.

Sonra garajın arkasına gitti ve iki benzin tankı aldı.

Bu uzun sürmeyecekti ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

Gözlerini kapatarak çiftlik evinin yan sırasına geri döndü. Tırmıklara ve çukurlara benzeyen geniş alana bakarken, gün boyunca buraya gelen insanların neye imza attıkları hakkında bir fikirleri olup olmadığını merak etti. Genellikle, başlarındaki *Fore-lesser* onları kandırır, her türlü sahte vaatte bulunurdu... sadece kandırılmış kitleleri Omega'ya yiyecek gibi sunmak için: Kardeşlik ne zaman bir avcıyı sorguya çekse, on kişiden dokuzu nasıl kazıklandıklarını, yalan söylediklerini, işkence gördüklerini ve nihayetinde vampirleri öldürmeye zorlandıklarını ağlayarak anlatırdı. Ancak o ve kardeşleri masumları gömmek zorunda kaldıklarında bu tür bir sözel ishal mazeret olamazdı. Ailelerinin izini sürmek. Trajik haberleri paylaşarak hayatları mahvetmek.

O ölüm ve keder döngüsüne her girdiğinizde sizin de küçük bir parçanız ölürken değil, çünkü türü koruyan kişi olmanız gerekiyordu ve belli ki siz ve diğer savaşçılarınız bu işi boktan bir şekilde yapıyordunuz.

Yeniden odaklandığında, bu kez ön kapının etrafındaki karmaşayla savaşmak üzere değildi. Darius bir pencere parçasının içinden geçerek buharlaştı ve bir de ne görsün. Vishous onu bıraktığı yerdeydi, merdivenlerin dibinde sigara içiyordu, elmas gözleri kayda değer bir ilgisizlikle saygısızlığın etrafında dönüyordu.

Sanki otobüs bekliyormuş gibi. Ya da belki bir pizza.

Darius tenekelerden birini fırlattığında, kardeşi kırmızı sapı kolayca yakaladı; sonra sigarasının izmaritini shitkicker'ının sırtına koydu ve ikinci Roor'a yöneldi. Her iki katı da ıslatması uzun sürmedi, benzin dumanının tatlı çiçeği *daha az* kanın kokusuyla karıştı. Burun kokteyli hem tanıdık hem de berbattı ve Darius elinden geldiğince çabuk kendini dışarı attı.

Ön verandanın yanındaki büyümüş, yıpranmış çimenlerin üzerinde yeniden şekillenirken, Vishous'un yanında belirmesi için sadece bir iki saniye beklemesi gerekti. Hâkim rüzgâr arkalarından esiyor ve kokuyu doğudaki tarım arazilerine taşıyordu, bu yüzden hızlı hareket etmeleri gerekiyordu. İnsanların meraklı olduğu bilinirdi.

Har-har.

Vishous tek kelime bile konuşmadan dudaklarının arasına yeni bir sigara koydu, yaktı ve elle sarılmış sigarasından uzun bir nefes çekti. Sonra izmariti havaya fırlattı, küçük meşale esintiye kapıldı ve salonun açık pencerelerinden birine doğru uç uca taşındı.

Yanma anıydı, 1reball odada kalan sağlam pencereleri patlattı ve evin alt katının kenarlarını yaladı, parlaklığı çevredeki manzarayı öğle vakti kadar parlak bir şekilde aydınlattı-

Sanki biri ona kendi mezarına giden bir yol haritası çizmiş ve varış noktasının ne olacağını sormuş gibi, Darius'un içinden soğuk bir uyarı fırladı:

İkinci bir güneş, gündüz değil.

"Lanet olsun!" diye bağırdı. "Hareket etmeliyiz! İkinci Roor patlayacak!"

Kardeşinin ceketine tutunarak erkeği çekiştirdi. "Kaç, bizi öldürecek! Bu senin görüşün!"

V tartışmaya başladı, ama sonra kafasında bir şey açıkça tıklandı. Güçlü bir hamleyle ikisi de geri çekilmek için hamle yaptı ama ileriye doğru ivme uzun sürmedi. Darius'un botu bir tür sincap deliğine kilitlendi ve ağırlığı öne doğru savrulurken, çiftlik evine oksijen emilirken büyük bir vınlama sesi araziye yayıldı-

Tam göğsünün üzerine sertçe indiği sırada, Vishous onu belinden yakalayıp yerden kaldırdı ve Darius'un botu serbest kaldığında, diğer kardeş cehennemden çıkmış bir yarasa gibi koşmaya başladı.

Ta ki aniden, artık kaçmasına gerek kalmayana kadar.

İkinci patlama o kadar büyüktü ki ikisini de havaya uçurdu, Rhage'in lanetinden daha ölümcül bir ejderhanın sıcak nefesi onları Doğru'ya götürdü. Yerde sürüklenen Darius, vücudunun altında hareket eden çalı çırpı otlarını ve ardından araba yolundaki lastik oyuklarının onu yemek için hızla yükseldiğini hissetti.

Bir patinajla yere indi, toprağın tadını aldı ve başıboş bir taşla gözüne yumruk yedi-

Tanrım, alevlerin sıcaklığı o kadar büyüktü ki, bu mesafeden bile hissedebiliyordu-

"İre'desin!" Vishous onu itti. "Yuvarlan! Yuvarlan!" Oh.

Demek kızarmanın kaynağı oydu.

Emirleri yerine getirmek için mücadele ederken, dönüşün çoğunda Vishous'a güvenmek zorunda kaldı, itilirken görüşü gökyüzünden yeryüzüne, gökyüzünden yeryüzüne, gökyüzünden yeryüzüne gitti, hala üzerinde olan bonİre ile dönüyordu-

Sonunda bir kolunu dışarı attı ve her şeyi durdurdu. Son bir çeyrek dönüş yaparak yan tarafına yerleşti ve tam da çiftlik evine bakıyordu.

Billowing siyah ve gri duman donuk gece gökyüzüne doğru kıvrıldı, turuncu ve sarı Rames cehennemin üzerinde birleşen bulutların altlarını gıdıkladı. Ve lanet olsun, sadece bunlara bakmanın bile sırtını daha sıcak hissettirdiğine yemin edebilirdi.

"Buradan gitmeliyiz," dedi Vishous. "İnsanlar gelecek, özellikle de bu olay ormana yayılırsa."

"Tamam."

Ancak Darius doğrulmaya çalıştığında, sanki biri omuzlarını ve omurgasını acıdan bir pelerinle örtmüş gibi hissetti; üst gövdesinin hatları acı için bir akort çatalı gibiydi.

Bir kez daha yan tarafına yığılırken "Kahretsin," diye nefes aldı. "Cisimsizleşebileceğimi sanmıyorum."

Vishous'un yüzü kendi yüzünün önünde belirdi. "Emin misin?"

Darius gözlerini kapadı ve acı dalgaları arasında konsantre olmaya çalıştı. Kendini yok olmaya, bedenselliğini kaybetmeye, bileşen moleküllerinin dağılmasından başka bir şey olmamaya zorladı...

Göz kapaklarını açtı. "Ben... boku yedim." V küfrederken sadece başını sallayabildi. Ama sonra ekledi, "En azından ben hayattayım, yani hayalin gerçekleşmedi, değil mi?"

Rames yüzünde huzursuz gölgeler yaratırken Vishous, "Şimdilik hayatta," diye sözünü kesti. "İngelemimde yağmur vardı. Sadece patlama kısmı buradaydı. Burası... senin bittiğin yer değil."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sen kazandın! Evet, sen kazandın!"

Anne mutfak masasına uzanıp kâğıtları toplarken, cin rummy öğrencisi yaşlı yüzünde güneş doğmuş gibi bakıyordu. O da gülümsemek zorunda kaldı. Böylesine büyük ve resmi bir evde küçük bir oyun oynamak, biraz yemek atıştırmak ve birinin uşağıyla gülüp eğlenmek için bir yer olduğu fikri?

Bir BMW'nin ona çarpmasından ve gerçek, dürüst bir bağ kurduğu bir adamla tanışmasından daha imkansız olmadığını düşündü.

"Oh, galip geldiğim için çok heyecanlıyım!" Fritz aniden endişeli göründü. "Bu kabalık değil mi, hanımefendi?"

"Kazanmak ve bundan mutlu olmak mı? Bu hiç de kaba değil. Amaç da bu zaten!" "Ve eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, öğretmenlik yeteneğimle azımsanmayacak kadar gurur duyuyorum-"

Arka kapı açıldı ve siyahlar giymiş kocaman bir adam içeri girdi; ama bu, görmeyi beklediği kişi değildi, onu kollarında tuttuğu en değerli şeymiş gibi öpen mavi gözlü adam değildi.

Bu diğerk adamdı. Soğuk, soluk gözleri, şakağındaki dövmleri ve simsiyah saçları olan adam.

Kâhya hemen sandalyesinden kalktı, tüm neşesi ve keyfi kaçmıştı. "Minibüsü çağırıyor muyum, efendim?"

"Evet. *Şimdi*."

Fritz arka dolaba yöneldiğinde Anne yavaşça ayağa kalktı. "Neler oluyor? Darius iyi mi?"

Diğerk koruma ona değil, sanki onun için önemli bir şey değilmış gibi ona baktı; bu yüzden cevap verdiğinde şaşırdı. "Onu eve getireceğiz."

"Yaşıyor mu?" diye mırıldandı.

"İyileşecek. Sadece yapamaz-" Uşak elinde anahtarlarla geri döndüğünde adam durdu.

"Ben de seninle geliyorum." Öne atlarken bir sandalyeyi devirdi. "Yardım etmem gerek-"

Siyah deri giysili adam ona bir ön parmak salladı. "Sen burada kalıyorsun. Savaş alanına girmene izin vereceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın. Beni öldürür ve bunu yapmakta da haklı olur-"

"Geliyorum-"

Ve bu şekilde yüzüne bir silah dayanmış oldu. Nefes nefese kalmış ve bir namlunun kara deliğine baktığına inanamazken adam homurdandı, "Burada kalıyorsun. Fikrini medeni bir şekilde değiştirecek zamanım yok. Eğer onu canlı görmek istiyorsan, kışını kaldırıp masaya oturacak ve bekleyeceksin. Bu konuda seninle tartışmayacağım."

Bir anda kapıdan çıktı.

Uşak durakladı ve boğazını temizledi, sanki az önce kızın amına sokulan Smith & Wesson ünlem işareti için kibarca bir mazeret bildirmek ister gibiydi. Ama sonra bu dürtüsünden vazgeçer gibi oldu.

"Erkeğinizi eve getireceğim hanımefendi," dedi. "Size söz veriyorum. Ama efendimiz haklı. Burası sizin için daha güvenli. Lütfen burada kalın."

Sonra o da gitti ve kapıyı arkasından kapattı.

Kalbi boğazına düğümlenen Anne koşarak gidip pencereden baktı. Birkaç saniye içinde, müstakil garajın bölmelerinden biri açılmaya başladı ve ardından siyah bir kutu

Minibüs, direksiyonda kim varsa gaza basmış gibi garaj yolunda hızla ilerledi. Farları yanıyordu ve yanından geçip giderken gösterge panelinin ışığında sadece Fritz'i görebiliyordu. Belki de silahlı olan diğeri arkadaydı.

Hızla hareket ederek, ayağı takılarak evin içinde kırmızı arka lambaları takip etti, mutfığa doğru koştu, bağlantı odasından geçerek yemek odasına atladı. Büyük ve parlak masanın uzak tarafındaki pencereler ön bahçeye bakıyordu ve onlara doğru koştu, yolda tepeden aşağı kaybolurken minibüse sadece bir göz attı.

Pencerenin pervazına yaslanarak sokağa baktı. Çok fazla trafik yoktu, sadece bir araba daha geçiyordu... şimdi bir saniye. Ve sonra hiçbir şey.

Kalbinin çarpması dışında. *Güm, güm, güm.*

Tekrar resmi masaya baktı. Diğer uçta iki güzel yer sofrası düzenlenmişti; porselenler, kristaller ve som gümüş Ratware'ler kraliyet kitaplarından fırlamış gibiydi. Hatta taze çardaklar, uyumlu şamdanlar, gümüş tuzluk ve biberlik bile vardı...

Bu, yerine getirilemeyecek güzel bir akşamın vaadiydi. Çünkü

Darius bir şekilde incinmiş olmalıydı. Cidden.

Endişe onu tüketmekle tehdit ederken, zaman yavaşladı ama onu öperken olduğu gibi değil. Bu dakikaların sürünmesi zevk alınacak bir şey değildi, iki insanın cinsel bir yükü keşfettiği büyülü anlarda bulunan sonsuzluğun bir fırçası değildi. Bu bir işkenceydi. Sanki hayatının geri kalanını burada, kötü haberleri bekleyerek geçirecekmiş gibi hissediyordu.

Ne halt olmuştu-

Savaş.

Panik halindeyken bu kelime beyinde patladı ve beraberinde "Ield of" önsözünü getirdi.

Deri giyen adam bu terimi kullanmıştı. Ama korumalar neden savaş alanına giriyordu? Bu, aktif savaş bölgelerindeki askerler içindi. Caldwell, New York'un neresi savaş bölgesi olabilirdi ki?

Belki de yanlış anlamıştı.

Malikanenin sessizliği üzerine çökerken, tavsiye almak için arayabileceği kimse yoktu ve sadece şimdi değil, yarın, ertesi gün, bir sonraki gün de

Geleceğe. Ne ailesi ne de gerçek arkadaşları vardı.

Penny'nin hukuk bürosunda çalışması bir seçenek miydi? Charlie işle ilgili Bruce sorununda yardımcı olmuştu ama özel hayatıyla ilgili olarak ona gidecek değildi.

Üçüncü bir araba geçti, farlarının parıltısı yolu taçlandıran ağaçların altını aydınlatıyordu. Sedanın bir Mercedes olduğunu hayal etti. Ya da belki Darius'un patronununki gibi başka bir BMW. Belki daha da havalıydı, egzotik bir ismi ve astronomik bir fiyat etiketi olan bir şey-

Kötü yaralandıysa onu buraya geri getirmemeliydiler. Darius'un hastaneye götürülmesi gerekiyordu, özellikle de daha önce bayıldığı düşünülürse...

Yalnız olmadığını ne zaman fark ettiğini tam olarak kestirmek zordu. Farkındalık o kadar kademeliydi ki, sanki biri odanın sıcaklığını derece derece artırmıştı, sıcaklık yavaşça, fark edilmeden yükseliyordu. Ancak sonunda, fark edilmeyen şey kolayca anlaşılır hale geldi ve Anne eğildiği yerden doğruldu. Başını çevirdi. Yirmi beş metre uzunluğundaki masadan, pırıl pırıl gümüş aksesuarlarıyla büfelere, oymalı mermer hatlarıyla ocağa kadar iyi aydınlatılmış yemek odasını aradı.

"Alo?" dedi.

Kaşlarını çatarak sokağı tekrar kontrol etti... ama hayır, varlık hissi oradan gelmiyordu.

Evde biri vardı.

"Merhaba."

Kalbi yeniden gümbürdemeye başladığında kulakları alarmla çınladı. İçeri girdiği andan itibaren bu malikâne ona lüks ve zarif gelmişti... ama birdenbire, tehditleri gizleyen gizli mekânlardan oluşan bir labirent gibi görünmeye başlamıştı.

Pencereden çıkıp antredeki kemerli kapıdan geçti- Anne nefesini tuttu ve elini boğazına götürdü.

Yolun karşısında, şöminenin üzerinde bir hanımefendinin portresi ve Roral ipek kanepeleriyle şeftali rengi salonda, bir...

...İran halısının *üzerinde* geziniyordu.

Tepeden tırnağa siyah cüppeler içinde, yüzü tamamen kapalı olan bu kişinin ayakları yoktu. En azından Anne'in görebildiği kadarıyla. Onun yerine

gece yarısı kumaşının eteklerinin altından dökülen parlak beyaz bir enerji kaynağına dayanıyor gibiydi.

Anne'in dehşete düşmesi gerekirdi. Ama olmadı.

Bir şekilde korkmak imkânsızdı. Her ne kadar tuhaf olsa da... her neyse... öyleydi.

"Merhaba..." diye fısıldadı.

Sanki çağrılmış gibi, ayakları kendi iradesiyle hareket ederek onu fuayeden güzel Rower kokulu odaya taşıdı, istemsiz gezintisi bayanlar salonunun oymalı kemerlerinin hemen içinde durdu.

Selamlar, dedi kafasının içinde bir kadın sesi.

"Benim adım Anne," diye mırıldandı sebepsiz yere.

Evet, öyle, 1gure onayladı.

"Nesin sen-"

Soru yok. Hiçbir şekilde soru kabul etmiyorum.

"Özür dilerim." Anne boğazını temizledi. "Ben..."

Bir şey soramazsa ne diyeceğini bilemiyordu. O yüzden sadece çenesini kapattı. Belli ki bu bir rüyaydı - belki de bütün gece bir rüyaydı? Her iki durumda da, bilincinin derinliklerinde, *önünde* duran - havada asılı duran - 1gücün temel bir gizem olduğunu biliyordu, tanrısal ve güçlü bir şeydi, tanımına veya varlığına kelimeler koymaya çalışmak için hiçbir neden olmayacak kadar açıklama gerektirmeyen bir şeydi.

Bir *inanç krizi geçirdi*, 1gure telepatik olarak duyurdu. *Kalbinde ve ruhunda. Ve o benim için önemli. Hepsini bir arada tutuyor; bir zamanlar bir bütün olan parçaları birbirine bağlayan yapıştırıcı o.*

"Darius," diye nefes aldı Anne.

Aklımdaki siz değildiniz, özellikle de onun için seçeceğim bir çözüm değildiniz. Ama ben bile zaman zaman babam Yaratıcı tarafından belirlenen Kader'in kaprislerini kabul etmek zorundayım. 1gure öne çıktı, ona doğru süzülüyordu. Ve sen olayların gidişatını nasıl etkileyeceksen, ben de senin gidişatını öyle etkileyeceğim.

Cübbenin kolu kalktı ve parlayan bir el ortaya çıktı.

Anne sıçradı ve kendine baktı. Karnında garip bir his kıvrılırken, avuçlarıyla karnının alt kısmını kapattı.

Onu zaten seviyorsun, diye mırıldandı kadın sesi. Kendini bundan vazgeçirmeye çalışma. Ve vücudun gelecek için hazır.

"Sen ne-"

Soru sormak yok, çocuğum. Sana tekrar hatırlatmayacağım.

Uzun bir sessizlik anı oldu... ve sonra Anne her şeyi anladığına dair ani bir inanç duydu, zihninde ve kalbinde bir tür evrensel farkındalık açıldı. Yine de kafası tamamen karışmıştı.

Kendini bundan caydırma. Kaderinin üzerindesin çocuğum ve geleceğin Kraliçesini karnında taşıyacaksın.

"Oh, Tanrım," diye mırıldandı Anne.

Türün kaderi sizden doğacak ve sonra sizi Solgunluğa buyur edeceğim. Vasiyetim böyle ilan edecek, böyle olacak.

İgure yavaş yavaş gelmesine rağmen, bir çırpıda gitti, varlığı gözlerinin önünde kayboldu.

Anne şaşkınlıkla gözlerini kırıştıtırırken bir gong sesi duydu ve arkasını döndü. Duvardaki büyükbabanın saati çalıyordu ve ne bildirdiğini anlayamıyordu. Saat dokuz muydu? Ama bu mümkün değildi. O ve uşak akşam yediyi biraz geçe kâğıt oynamaya başlamışlardı ve diğer adam gelip Darius'un yaralandığını söylediğinde saat yedi kırk bir ya da sekiz civarındaydı.

Daha sonra evin önüne doğru yürüyüp minibüsün gidişini izlemiş ve dakikalar sonra yalnız olmadığını fark etmişti.

Sanki o... şey... varlığıyla dünyanın zamanını emmiş gibiydi. "Aklımı kaybediyorum-"

Evin arka tarafında bir kapı açıldı ve sesler duydu. "Anne?" hayatında duyduğu en tatlı sesle gelmişti.

Bir anlığına, hayal dünyası ve gerçeklik çarpıştı ve tıpkı geçirdiği kaza gibi, bir şeyler yaralandı - özellikle de bunun herhangi bir parçasının mantıklı olduğuna dair hissi. Ve sonra neyin mantıklı olup olmadığını umursamadı.

"Darius!" diye seslendi ve dönüp ona doğru koşmaya başladı.

Darius'un istediği gibi bir kavuşma değildi bu. Vishous'la birlikte evin arka kapısından geçebilmek için yan döndüklerinde, içeri kendi gücüyle, dimdik yürüyerek girmiş olmayı diledi.

Vishous gibi kardeşinin üzerine örtülmesinin aksine, yaşayan ve nefes alan bir koltuk değneğiydi. Ve sigara içen. Ve küfreden.

"Darius!" diye seslendi ilerideki bir yerden.

"Anne, ben-" Tüm üçüncü dereceleri sesini yükseltmesini protesto ederken nefesi kesildi. Biraz daha zayıf bir sesle, "Buradayım," diye bitirdi.

Kadının ayak sesleri hızlı ve hızlıydı, evin önünden ona doğru koşuyordu ve sonra oradaydı, onu görünce durdu, solgun yüzü dehşete kapılmıştı, gözleri daha da büyümüşü.

Yapabildiği tek şey Vishous'un omuzlarına doladığı kolunu bırakmak ve ellerini uzatmaktı - ve bildiği bir sonraki şey, onun üzerindeydi, onu yakaladı ve iyi olup olmadığını, ona nasıl yardım edebileceğini ve bir doktora ihtiyacı olup olmadığını sordu.

Daha önce hiç karşılaşmadığı bir selamlamaydı, çok içten, nazik ve... sevgi doluydu.

Ancak sırtındaki yanıklara temas ettiğinde, adam bir tıslamayla sarsıldı.

Serbest kalan Anne ellerini ağzının üzerinde kavuşturdu ve ellerinin arasından konuştu. "Bir doktora ihtiyacın var-"

"Hayır, o kadar da kötü değil-"

"Şifacı geliyor," diye araya girdi Vishous.

Darius kardeşine ters ters baktı. "Hayır, Havers değil-"

Vishous telefonun yanına gidip ahizeyi kaldırırken boşdaki eliyle havlama işaretleri yaptı.

"Vishous, doktora ihtiyacım yok." Çevirirken duraklayan ve ona geri dönen orta 1nger kaba ve gereksizdi. "Affedersiniz ama ben-"

Anne onun önüne geçti. "Hadi seni oturtalım." "Ben 1ne-"

Ne yazık ki o noktada dengesi bozuldu ve sıralanırken önündeki şeye tutundu. O da kızdı. Kadın homurdanırken, adamın gecenin ikinci baygınlığında Roor'a çarpmasını engellemeyi başardı, vücudu adamın ağırlığına karşı destek oldu ve sonra onu buzdolabının önünde yüz üstü yığılana kadar aşağı indirdi.

İyi değildi. Faceup boku iyi değildi.

Acıdan hırıldayarak yuvarlandı ve kadının sırtını gördüğü anı tam olarak biliyordu.

"Aman *Tanrım!*"

Cennette yapılmış bir eşleşme değiller miydi? Kadın çürüklerle kaplıydı ve adam da 1re hasarlıydı. Voila! Gerçek aşk.

Elini uzattı, avucunun içine aldı ve onu kendine doğru çekti. Gözleri buluştuğunda, "Sadece benimle kal. Hissettiğinden daha kötü görünüyor ve sabaha kadar geçecek. Bir hafta önce beslendim."

Yüzünde şaşkınlık okunuyordu ama gözleri yaşıyordu ve bilincini kaybetmemek için konsantre olması gerekiyordu. Bu yüzden onu neyin rahatsız ettiğini tahmin edemiyordu.

Vishous alıcının poposunu avuçlarken, "Konuş onunla," diye emretti. "Sadece... Tanrı aşkına, sadece şu aptalla konuş-hey, evet. Şifacının Darius'a gelmesini istiyorum. Hemen şimdi."

Anne ağzını açtı. Sonra kapattı. Ve o sessizlikte Darius belli belirsiz bir şeyi ele verdiğinin, paylaşmaması gereken bir şeyi paylaştığının farkındaydı. Ama ne söylediğini hatırlayamadı ve sonra bu endişeyi bir kenara bıraktı: Bildiği bir sonraki şey, Anne'in onunla birlikte uzandığı ve başını kolunun kıvrımına koyduğuydu. Gözlerinin içine bakarak yüzünü okşadı.

"Merhaba," dedi.

"Merhaba." Acıya rağmen gülümsedi. "Biliyor musun, bu şekilde buluşmayı gerçekten bırakmalıyız. Bir felaketin ortasında yani."

Parmak uçları adamın çenesinde hafifçe gezindi. Saçlarında. "Daha fazla katılamazdım. Ama burada olduğuma memnunum."

"Ben de öyle." Sesini alçalttı. "İşlerin böyle sonuçlanacağını düşünmemiştim."

"Benzin gibi kokuyorsun."

"Özür dilerim-"

"Hayır, hayır, özür dileme-" Başını kaldırdı ve kaşlarını çattı. Sonra doğrulup oturdu. "Oh. Oh..."

Darius onun dikkatinin yönünü takip ettiğinde, sadece başını *sallayabildi* ve işlerin nasıl daha karmaşık hale gelebileceğini merak etti: Havers, Darius'un

tür şifacı, mutfağa aceleyle girmişti. Siyah tıbbi ıvır zıvır çantasıyla, alametifarikası olan kaplumbağa kabuğu gözlükleri ve papyonuyla, kürsü arayan bir üniversite profesörüne benziyordu, tüm o ihtişamı ve yetkinliğiyle; yine de Darius ondan hiç hoşlanmamıştı. Belki de erkeğin kız kardeşiyle çiftleşmesi gereken ama onu sahiplenmeyi reddeden Wrath'la aralarındaki husumetten kaynaklanıyordu.

Ya da belki başka bir şeydi. Adamın aristokrat bir pislik olması gibi.

Darius kendini bir tür fiziksel muayeneye hazırlarken, "Ben 1ne," diye açıkladı.

Kahretsin, gecenin böyle geçmesini hiç istememişti.

Birden şifacının kendisine ya da yaralarına değil Anne'e baktığını fark etti. Ancak Darius agresifleşmeden Vishous devreye girerek "evet o bir insan ama bu-" sorununu çözdü.

"Seni ilgilendirmez," diye tersledi ağabey. "Şimdi ben seni zorlamadan önce onu tedavi et."

Ne karmaşa, diye düşündü Darius.

Havers arkasına diz çöküp artık sırtı olan barbeküyü incelerken ve tüm o çiğ eti temizlemeye başlarken aklına gelen son şey buydu. Evet, acıdan kusmamaya çalışmakla meşgul olduğu için düşünmeye pek vakti olmadı.

İsteyeceği son şey Anne gibilerin önünde bir korkak gibi görünmekti.

Onun koruyan olması gerekiyordu... korunan değil.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Anne her şey boyunca orada kaldı, Darius'la birlikte mutfaktaki Roor'un üzerine uzandı ve o acımasız debridman işleminden geçerken ellerini tuttu. Solmuş benzin, yanmış Reş ve şimdi de büzücü kokusu asla unutamayacağı bir şeydi. Aslında bu deneyim o kadar özeldi ki, tuhaf hayaletin ve doktorun ona tuhaf bakışının üzerinde durmadı ve ilk buluşmalarda bunun hiçbir ölçekte, hiçbir yerde olmadığını fark etti.

Ya da durun, acil servise yaptığı yolculuk teknik olarak ilk buluşmaları mıydı? Kim takip ediyordu ki zaten.

Yine de Darius çok güçlüydü. Tüm ağrı kesici ilaçları reddetti ve acı çektiği her halinden belliyken dişlerini sıktı.

Ve şimdi... "Şifacı" malzemelerini topluyor ve Darius'la konuşuyordu, Anne ne söylendiğini anlayamıyordu-

Kaşlarını çattı ve ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. Yine o dil... Darius'un acil serviste doktorla konuştuğu, yatakta ona bakarken mırıldandığı dil.

Bir kez daha oturur pozisyona geçerek Darius'un elini tutmaya devam etti ve içinde bir şey olup olmadığını anlamak için kelimeleri anlamaya çalıştı.

anlayabiliyordu ve işte o zaman doktorun onun varlığını hiçbir şekilde kabul etmediğini fark etti.

Doktorların yatak başı tavırları berbattı, değil mi?

Neyse ki adam kısa bir süre sonra oradan ayrıldı. Olayın ardından geriye kalan herkes Darius'a bakakaldı.

Buz gibi gözleri olan koruma, bir sigara daha yakarken, "Tüm bu bandajlarla sanki biri seni kapitone etmiş gibi görünüyorsun," dedi.

Oldukça fazla sayıda sigara içmişti, bu da dış görünüşü bir yana, Darius'un talip olmasından etkilenmemiş olduğunu gösteriyordu. İyi haber, sigara içmenin uşağa bir iş vermiş olmasıydı ve yaşlı beyefendi buna minnettar görünüyordu. Fritz, avuçlarında kül tablasıyla adamın dirseğinin dibinde durmuş ve bu şey için bir standdan başka bir şey olmamıştı. Yine de ikisi için de işe yaramıştı, asker ve uşak, sanki birbirlerini bir asırdır tanıyorlarmış gibi yan yanaydılar.

"Teşekkürler Laura Ashley," diye mırıldandı Darius arkadaşına. "Şimdi bize yardım et ki onu ayağa kaldırabileyim."

Eldivenli el uzatıldı ve Darius Roor'dan çekildi.

İşte o zaman Anne onun gömleğini ya da ceketini giymediğini iyice fark etti.

Güzel... *Tanrım*. Vücudu olimpik atletlerin geliştirdiği türden kaslarla doluydu; güçlü omuzlarından göğüs kaslarına ve kaburgalı karnına kadar her şey erkek güzelliğinin ve gücünün bir göstergesiydi.

"Anne?" Darius avucunu ona doğru uzatırken mırıldandı. Kadın başka tarafa baktı. Arkasına baktı.

Sonra adamın uzattığı şeyi kavradı ve yavaşça mutfak kürsüsüne doğru çekildi. Adam ona bir şey sordu, belki de "İyi misin?" gibi bir şey ve kadın soruyu tam olarak takip edememiş olsa da evet diye mırıldandı. Sonra deri giysili adama döndü.

Darius o lehçede bir şeyler söyledi ve sonra bir duraklama oldu. Bir an için iki adam kucaklaşacakmış gibi göründü ama sonra bunun yerine tokalaşmaya başladılar.

Diğer koruma başını ona doğru eğerek, "Ona iyi bak," dedi.

Sonrası malum. Kapıdan çıkıp gitti. Ama o ne bekliyordu ki? Bir veda gezisi *-Aşk Gemisi'*nde olduğu gibi herkesin arka sahanlıkta durduğu ve ayrılırken mendil salladığı bir veda mı?

Darius kendini tezgâha yaslarken bitkin bir ifadeyle, "Gerçekten yatmak istiyorum," dedi.

"O zaman seni yukarı çıkaralım," diye teklif etti. "Ben eve gitmeden önce." Bir tereddüt oldu. Sonra başını salladı.

"Pekâlâ."

Uşak aniden hışlanmış gibi göründü ama Darius sadece başını salladı. "Bence bu harika olur." Kolunu uzattı. "Buraya gel de sana yaslanayım."

Kutsal... dumanlar.

Kız kendini adama yaslayıp yürümeye başladıklarında, adam çok daha uzun ve geniş olmasına rağmen vücutları bir şekilde yapboz parçasına dönüşmüştü. Ve vay canına. Kolonyası. İlerlerken, daha önceki korkunç kokuya dair hiçbir koku alamıyordu. Belki de tıraş losyonu daha çok doktorun kullandığı bitkisel bir yıkamaydı?

Her ne ise, onunla sarhoş oluyormuş gibi hissediyordu.

Yemek odasından geçerlerken, "Benden hiç hoşlanmadı," diye mırıldandı.

"Kim?"

"Doktor."

Darius ona baktı. "Onun için endişelenme. O bir budala." "Sanırım bu bir iltifat değil."

"Hayır, en ufak bir şey yok."

Antreye varıp merdivenlere yöneldiklerinde kadının adımları duraksadı ve adam da onunla birlikte durdu. Başını çevirerek salona baktı ve ensesindeki tüyler diken diken oldu.

"İyi misin?" dedi. "Bunun çok fazla olduğunu biliyorum."

Ona ne olduğunu anlat, diye düşündü. "Hayır, öyle değil. Ben..."

Çok garip olması dışında. Mekânın önündeki boşluğa odaklandığında, orada ne gördüğünden tam olarak emin değildi. Hatırladığı kadarıyla bir tür

Siyahlı gizemli 1gure, bulanık ve belirsiz bir damıtmaydı ve daha net bir şekilde hatırlamaya çalıştıkça her şey daha da bulanıklaştı.

Öyle bir noktaya gelmişti ki, sanki anıları parçalanıyordu.

"Anne?"

Ağzını açtı ama ne söyleyeceğinden emin değildi. Bir şey görüp görmediğinden bile emin değildi. Belki de gerçeğe eklenmiş bir rüyaydı... ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı?

"Ah... bir şey yok," dedi uzanıp şakağındaki yara bandına dokunurken.

Yakın zamanda bir kafa travması geçirdiğini kendine hatırlatmak muhtemelen iyi bir fikirdi.

"Hadi seni yukarı çıkaralım," dedi.

Halı kaplı basamaklara ulaştıklarında, Darius'un çıplak gövdesi ciddi bir dikkat dağıtıcı haline geldi ve nedense bacaklarını her uzattığında daha da güçleniyor gibiydi... öyle ki, ikinci kattaki koridora vardıklarında, ona neredeyse hiç güvenmiyordu. Ama kimse bu kadar hızlı iyileşemezdi. Hiç kimse.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Fark etmez. Herhangi bir misafir süitini seçeceğiz." "Yani senin odan başka bir yerde mi?"

"Evet, ama burası iyi."

Geldikleri ilk kapıyı açtı ve koridorun ışığı karanlığı delip geçerken, resmi dekoru görünce şaşırmadı - ve sonra odanın hemen içindeki bir düğmeye bastı ve antikalar, ipek duvar kâğıtları ve balo elbiselerini andıran pencere giydirmeleri bir kez daha gözünün önüne geldi.

Odası neredeydi? Belki de onu oraya götürmek istememişti... ama neden? "Bana bu gece neler olduğunu anlatabilir misin?" diye sordu içeri girdiklerinde,

Birbiri ardına.

Bir duraklama oldu. "Bu uzun bir hikaye."

"Yapamazsan anlarım." Hayır, anlamadı. "Başka kimse yaralandı mı?" "Hayır." İfadesi uzaklaştı. "Başka kimse yaralanmadı."

Derin bir nefes aldığında, sanki ayakları yerden kesilecekmiş gibi gerildiğini fark etti ve bu iyi bir şey değildi. "Hakkında bir şeyler okumayacağım."

Yarın gazetede her ne yazdıysa, öyleyim." "Hayır, değilsin."

"Bilmem gerek..." Kollarını göğsünde kavuşturarak uzaklara baktı ve yatak odasına dair hiçbir şey göremedi. "Hepinizin dahil olduğu şey yasadışı mı? Mahremiyetinizi korumanız benim için sorun değil ama uyuşturucu ya da benzeri bir şeyse, bunu yapamam."
-"

"Öyle değil, söz veriyorum." Elini kalbinin üzerine koydu. "Hiçbir yasayı ihlal etmiyoruz ve bizim ya da patronumuzun hayatına yönelik yakın bir tehdit olmadıkça kimseye zarar vermiyoruz. Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama senin için bir film repliği kullanmak zorundayım."

"Hangisi? *The Godfather*'dan olmasa iyi olur. Şu anda silahlar ya da cannoli hakkında bir şey duymak istemiyorum."

"Biz mafya değiliz." Başını salladı. "Ve işin özü... ne kadar az şey bilersen o kadar güvende olursun. Ciddiyim Anne, bunun işin sivil tarafıyla bir ilgisi yok."

Kaşları kalktı. "Yani hükümetten misin? Patronun tam olarak kim?"

"Sana söyleyemem, üzgünüm. Sadece... bana güvenmek zorundasın."

Caldwell'de gizli operasyonlar mı? Onu bir aşağı bir yukarı süzerken düşündü.

"Gerçekten bilmen gereken tek şey," dedi yumuşak bir sesle, "seni asla incitmeyeceğim."

Asla."

Anne yanıklarının neye benzediğini düşündü. "Güvende misin?"

"Hayır, ama iyi silahlanmış ve iyi eğitilmiş biriyim ve aptalca risklere girmem."

Birdenbire kendini kaybetti, elini ağzına götürdü ve gözyaşlarını kırıştırdı. "Biliyor musunuz? Bir sonraki hayatta cansız bir nesne olarak geri döneceğim. Bu insan olayı benim için çok yoğun."

"Anne-"

"Hayır, artık böyle bir şey hakkında konuşmak istemiyorum. Hayatımın çok uzun zamandır drama için aydınlatıldığını hissediyorum."

Boğazını temizleyerek, gizleyemediği bir çaresizlikle karmaşık, mücevher tonlarındaki halıya baktı ve sonra kendini bu durumdan kurtarmak için elinden geleni yaptı. Etrafta dolaşmak biraz yardımcı oldu ve bu teoriye dayanarak gidip bir maraton koşması gerektiğine karar verdi.

Her çekmecesinde Rowers'ın kakma deseni olan bir şifonyerin önünde durdu, uzandı ve en üst seviyedeki taslağı izledi. "En azından patronun dekor konusunda berbat bir zevke sahip," dedi kabaca. "Buradaki her şey eski bir Katharine Hepburn filminin sahne dekoru gibi."

"Evet, güzel bir evi var."

Amaçsızca banyoya bakmaya gitti -tamam, vay canına. Bu kadar çok mermeri en son ne zaman görmüştü... aslında hiçbir zaman.

Onunla yüzleşmek için döndüğünde, gözlerindeki özlem gizlenemezdi ve kadın bir uçurumun kenarında sallanıyordu. Sonra adamın acı çekiyor olması gerektiğini fark etti, sırtı bu halde orada duruyordu.

"Herhalde bir duş almak isterdin, değil mi?" diye mırıldandı, adamın göğsünü kaplayan kir, ter ve duman lekelerine bakarak.

Nefesinin altından bir şeyler fısıldadı, "İstediğim duş bu değil" gibi bir şeydi.

Ama sonra, daha yüksek sesle, "Evet, keşke temizlenebilsem" dedi.

"Sargıların yüzünden buna izin verilmediğinden eminim ama seni yatakta yıkasam nasıl olur? Bilirsin, el havlusuyla? O kadar iyi olmaz ama-"

Tekrar onun yüzüne bakarken ne söylediğini unuttu.

Keskin bir açlık -sıcak su, yiyecek ya da içecek için değil- artık ona tanıdık gelen özellikleri garip ve heyecan verici çizgilerle çiziyordu. Ve bu onun için bir şeyi tetikledi, zihninin arkasında bir şeyi... ulaşamayacağı bir şeyi.

Anne kaşlarını çatarken, kendi burnunu temizlemek ister gibi yüzünü ovuşturdu. "Kusura bakma. Çok fazla geliyorsa bunu benim için yapmak zorunda değilsin."

Başını sallayarak konuşmaya başladı ve aklından geçenleri hemen unuttu. O yokken aşağıda bir şey olmuştu, önemli ve şok edici bir şey... ve bu sis ona geri döndüğünde, çok uzakmış gibi görünen bir mesafeden ellerinin karnının alt kısmına gidişini izledi, sanki değerli bir şeyi kucaklıyorlarmış gibi.

"Anne?"

Cevap vermek için ağzını açtığında, gördüklerini ve söylenenleri ona anlatması gerektiğini bilerek hafıza kaybına karşı savaştı. Hafızasının derinliklerine uzanarak, her neyse onu ön plana çıkarmaya çalıştı ve

Neredeyse orada, neredeyse avucunun içindeydi. Evde yalnızken salonda olmuştu. Biri gelmişti ve...

"İyi misin Anne?"

Başını iki yana salladı. Sonra kendini düzeltti. "Yani, evet, ben İne'yim. Özür dilerim. Neyim var bilmiyorum."

Darius küfretti. "Eğer gitmek istiyorsan, seni suçlamıyorum."

Hayır, diye düşündü. Gitmek istemiyordu. Bruce ona yabancılara güvenme konusunda bir ders vermiş olsa da... önünde duran bu adamla kalmalıydı. Aslında, şu anda burada onunla olmak... önemliydi.

Ayrıca, Darius bu gece neredeyse ölüyordu ve o da iki gece önce neredeyse ölüyordu. Hayat çok kırılıyordu ve bu da insanın zaman kaybetmek istememesine neden oluyordu.

"Seni yatağa götürelim," diye karşı çıktı boğuk bir sesle. "Ben her şeyle ilgileneceğim."

Sırtının artık onu çok fazla rahatsız etmemesi komikti. Tamamen iyileştiği için de değil.

Ağrı kesici olarak ihtiyacı olan tek şeyin Anne'in ellerinin çıplak teninde olma ihtimali olduğu ortaya çıktı.

Darius kral boy yatağa yüzüstü uzandığında, bu bir mucizeydi. Neredeyse mutfakta bayılmasına neden olan acıdan hiçbir şey hissetmiyordu ve bu, gövdesinin tüm ağırlığının yatağa gömülmesine izin verdikten sonra bile böyleydi.

Ama bunu yapmak istediğinden emin miydi?

Yana doğru eğilerek açık kapıdan banyoya baktı. Arzuladığı kadın lavabonun başındaydı, ılıklaşana kadar su akıtıyor, havlu ve sabun alıyor, bir şekilde bir kâse buluyordu. Zaman zaman aynaya bakıyor ve yüzünde gördükleri karşısında kendi kışını tekmelemek istiyordu. Kendi yatağına kıvrılıp on iki saat boyunca uyumaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgun görünüyordu. Yine de kararlıydı ve belki de bu onun karakterini iyi yansıtmıyordu, ama ona gerçekten dokunacağı fikri?

Onun gündemine karşı çıkma konusunda ciddi bir isteksizliği vardı.

Ve bu not üzerine -ciddi anlamda cinsel bir şey olmayacak olsa bile, hiç olmayacak, sıcak bir el havlusunu çıplak göğsünde gezdirirken olmayacak, hayır, *hayır*, hayır- zihniyle kapıyı koridora doğru kapattı. Sonra tepedeki ışığı söndürdü ve karşıdaki işlemeli masanın üzerindeki lambayı kaldırdı. Gece birkaç derece daha soğuk olsaydı, zihinsel bir işaretle 1replace'i de yakacaktı.

Ama bu akşam Rames'ten bıkmıştı ve dahası... Anne'den sakladığı şeyden nefret ediyordu. Gerçekten nefret ediyordu.

Elini tekrar yüzünde gezdirerek Vishous'un imgelemine düşündü. Kardeşi kehanetleriyle kesinlikle ürkütücüydü ama neyse ki, en azından bu gece söz konusu olduğunda, yanılmıştı. Darius ölmemişti. Neredeyse ama nihayetinde hayır.

Yine de ikisi de kesinlikle güneşi görmüştü. İkinci Roor 1reworks seti bir buçuk patlamaydı.

Demek Vishous yanılmıştı. Elbette yağmur yağmıyordu ama... belki de imgelem amacına hizmet etmişti. Kardeşinin gördükleri sayesinde V, Darius'un botu o çukura sıkıştıktan sonra onu yakalayıp taşıyarak kurtarıcı şeyi yapmaya hazır hale gelmişti - ki Darius'un oraya ilk etapta diğer 1ghter'ın hayatta kalmasını sağlamak için gittiği düşünöldüğünde bu biraz ironikti.

Yine de bunun kaderin birbirine bağılı doğası, herkesin bireysel seçimleri ve eğer-şu-şu-şu'larının, ayrı zaman çizelgelerindeki katılımcılara sadece rastgele hissettirecek şekilde çarpışması olduğunu düşündü. Kader, eğer Yaratıcı'nın ana planına inanıyorsanız, olayların toplamının hiç de kaotik olmamasını sağlıyordu. Aksine, herkesin bilardo topları tam olarak bir üçgene yerleştirilmişti ve ıstakanın vuruşu, hangi ceplerin hangi topları alacağını bilen birinci sınıf bir oyuncu tarafından yapılıyordu.

Her şey kaçınılmazdı. Özgür irade bile-

"Orada porselen bir kase buldum." Anne banyodan çıktı. "İçi balmumu meyveleriyle doluydu - umarım Fritz içini boşaltmama kızmaz. Tanrım, bu sabunun kokusunu alıyor musun? Bahçe gibi, ambalajında Fransızca yazılar vardı. Bu evde her şey çok süslü."

Anne yatağa doğru gelirken hızlı hızlı konuşuyordu ve Anne'in gergin mi yoksa onun çatısı altında keşfettiği her şeyden gerçekten büyülenmiş mi olduğuna karar veremiyordu.

Patronunun çatısı.

Sikeyim.

Leğeni komodinin üzerine bırakırken derin bir nefes aldı ve Fritz'in eve kokusuz sabun stoklamış olmasını diledi: Kızın parfümü sevmesine sevinmiş olsa da, kokusunu yakalayabilmek için tüm Rowers'ları ayıklaması gerekiyordu.

"Sırt üstü yatıyorsun," dedi onaylamayarak.

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"O doktor bir mucize yarattı."

Yatağa oturduğunda, gözleri çıplak göğsüne gitti ve göğüs kaslarında oyalanırken düşündü... evet, aniden çok, çok daha iyi hissediyordu.

"Patronunuzun güzel havluları var." Küçük bir tane alıp ılık suya daldırdı, sonra da sıktı. "Bunlar çok yumuşak."

Kadın el bezini adamın kolunun üst kısmına koyduğunda, adam gözlerini kapattı ve erotik ürpertiye kendine saklamaya çalıştı.

"Özür dilerim, canını mı yakıyorum?"

Kadın bezi çıkarmak üzereyken bileğini yakaladı.

"Hayır, lütfen. Durma."

Kelimeler ağzından çıkarken, bir şey ona bunları daha çok söyleyeceğini söylüyordu. Eğer ona izin verirse.

"Tamam," diye fısıldadı.

Anne kaseye gidip gelirken inanılmaz derecede nazikti, küçük havluyu pazılarının üzerinde okşarken sıcaktı, durulamak için sabunlu suya döndüğünde teni soğuyordu. Kadın adamın boğazının dibine kadar ilerlediğinde, adam kendini geriye doğru eğilmiş ve damarını ona uzatırken buldu; kadının bu içgüdüsel harekete karşılık vermemesi, üzerinde durmayı reddettiği gerçeği hatırlatıyordu.

Göğüs kaslarıyla uğraşmaya başladığında ciğerleri gerçekten yanıyordu ve s'mores demişken, sırtını tamamen unutmuştu. Sonra tekrar, o

onun yüzüne takıntılıydı. Gözlerine, dudaklarına, boynuna odaklandı, kısmen yumuşak ışıktaki şimdiye kadar gördüğü en güzel şey olduğu için... çoğunlukla elini Reş'inin üzerinde görmek onu uçuruma sürükleyeceği için ve zaten aptal sapıyla bir tartışma içinde olduğu için.

Ne kadar tahrik olduğunu bilmesini istemiyordu ama belden aşağısını saklamak giderek zorlaşıyordu. İyi haber mi? Kalçalarının ortasındaki temel kalınlaşma yoğunlaştıkça, en azından yatağın örtüsüne ya da Roor'a su damlatmamak için kendini fazla kaptırmış görünüyordu.

Ya da belki de meşguliyeti kasıtlıydı. Bilemiyordu.

Anne diğer koluna doğru uzanırken, elini hızlıca sallayarak yorganın sarkan kısmını leğen kemiğinin üzerine çekti -evet, pazılarına, ön koluna ulaşmasına yardım etmek için ona doğru hareket edebilirdi... ama o zaman Anne'in göğsüne yaslanma hissini kaçırmıyordu-

Bilinçli bir düşünce olmadan bileğini tekrar yakaladı. Bu onu durdurmak için değildi.

Tam tersine.

Gözleri onunkilerle buluştuğunda, çizgiyi aştığının farkındaydı ama elinde değildi. Ve ona, konuşmadan, aralarındaki havada karıncalanan soruyu sordu.

Cevap olarak, bakışları adamın ağzına kaydı... ve ona aynı şekilde, sessizce cevap verdi. Yoğun bir şekilde.

Ve bu bir *evetti*.

"Zaman kaybetmek istemiyorum," dedi kısık sesle. "Ve ufuksuz olmaktan bıktım."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum. Araftan çıkmak istiyorum...

Yaşamak istiyorum." "Evet," diye fısıldadı. "*Evet*."

Elini kızın ensesine götüren Darius onu kendine çekti ve birbirlerine yaklaştıklarında onu orada tuttu. Fikrini değiştirmek isterse diye. Değiştirmede. Mesafeyi bitiren oydu ve dudaklarının bir kez daha buluşması dünyadaki en doğal şeydi.

Yine de aralarındaki bağı bitiren oydu.

Kadın kaseye dönerken hayal kırıklığını kendine sakladı-

Anne küçük havluyla geri geldi, yorganı üzerine itti ve bezi karnının üzerine yerleştirdi. Altılı karnı yeniden sıkılaşırken, vücutunun aşağısına baktı. Elinin uzak tarafında, gerçekten çıkması gereken kargo pantolonunun Ry'sinin arkasında, çünkü kirliydi ve benzin, ev 1re ve *daha az* kan taşıyordu... ereksiyonu çok açıktı.

Kadın da bunu gördü, adamın karnına vurduğı darbeler durdu.

Yine de ona ne yaptığını bilmek zorundaydı.

Bir şey söylemek için ağızını açtığında, kadın elindeki havluyu tam beline geçirdiğinde sesi hemen kesildi. Ve geri gitti. Ve ileri.

Kalçalarında, siki konilerini yumrukluyordu.

Başka bir şey söylemeden kâseye geri döndü ve bu kez havlu bezi orada bıraktı. Ona döndüğünde gözleri onunkilere kilitlendi.

"Sanırım ulaşabildiğim her şeyi yıkadım."

"Mm-hm," dedi. Çünkü sesine güvenmiyordu. "O zaman ben... pantolonunun icabına bakarım."

Darius gözlerini kapadı ve yastıklara doğru eğildi. "Oh... Tanrım... evet."

Göz kapaklarını kapalı tuttu çünkü onun düğmeyi ve fermuarı açışını görmeyi başarması imkânsızdı - her yere boşalmadan olmazdı. Ve haliyle, sadece çekirtme ve çekme hissi bile kontrol için mücadele etmesi için yeterliydi: Her değişimde ereksiyonu sürtünmeye başlıyordu ve zihni, Ry'nin alt tarafı değil de onun eli üzerinde olana kadar bu hissi yorumladı ve karıştırdı.

Darius serin bir telaş ve daralmanın lezzetli bir şekilde serbest bırakıldığını hissederken inledi.

Anne'in nefesi şimdiye kadar duyduğu en seksi şeydi. "Sana dokunmak istiyorum-" "Lütfen," diye inledi kalçalarını yuvarlarken.

Gözleri açıldığında, ne gördükleri ne de kadının yaptıkları karşısında gözlerini kapatabildi: Elleri ereksiyonunu kavrayarak çevreliyordu ve 1ngers'ının shaftının üzerinde, başının altında, onu tuttuğu görüntüsü...

Darius dudağını ısırđı, sonra dişlerinin aşağıya düştüğünü fark etti. Bunu hemen saklayarak Anne'e odaklandı. Ve odaklanılacak ne güzel bir şeydi. Yavaşça okşamaya başladı ve bir şehvet dalgasıyla onu kendine çekti, böylece ağızını alabilecekti. Diliyle içine girerken, onun çekirdeğı olduğunu hayal etti.

yalıyordu ve bundan sonra fazla düşünmedi. Her şey onun kendisine yaptıklarıyla ilgiliydi, uyarılmışlığını aşağı yukarı hareket ettirmesi, kaygan öpüşmesi, göğsüne yaslanırken göğüslerinin göğüs kaslarına karşı yumuşaklığı.

Ama o zaman onu durdurmak zorundaydı. Onun yetenekli elini kendi eliyle kapatarak inledi. "Boşalacağım."

"İyi-"

Ne yaptığını anlayamadan vücudu kendi kendine hareket etti, bir hamlede yuvarlandı ve onu ağırlığıyla sıkıştırmak için yanına aldı. Kızın gözlerinin içine bakarken, elini aralarından çekerken can havliyle nefes alıyordu. Bunun onu istemediği için olmadığından emin olmak için homurdanarak onu daha sert öptü ve kollarını ona doladı

-Ama kalçalarını geride tuttu ve sonunda kızın ağzını gevşettiğinde sesi bir törpüden başka bir şey değildi.

"Ben senin içine girene kadar olmaz." Kızın gözleri parlarken, adam başını salladı. "Aceleye gerek yok. Beklemeye fazlasıyla hazırım. Ama senin içine girene kadar boşalmayacağım."

Bir an için ısrarcı görünmüş olabileceğini düşündü.

Ama sonra alt dudağını ısırdı, gözlerini kapadı... ve sanki onun üzerine doğru düzgün çıktığını, içine girdiğini, onu içine aldığını hayal ediyormuş gibi ona doğru eğildi.

"Evet," diye inledi. "Darius. İçimde..."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Anne mutfağa inip uşağa acele ile düz arasındaki farkı öğretirken, kendini gecenin nasıl biteceğini merak ederken bulmuştu.

Darius'un o yanıklarla eve dönmesi hiç de öyle olmamıştı elbette ama bunun ötesinde, Darius'un yarıdan fazlası çıplak ve Darius'un seks dışında bir şey düşünemeyecek kadar ona aç olduğunu görünce pek de şaşırmamıştı. Yine de bu durma ve nedeni beklenmedikti-

Onu zaten seviyorsun. Kendini bundan vazgeçirmeye çalışma.

Gizemli ses onun içinde bir yerden geliyordu ve bir an için ne olduğunu, neden duyduğunu anlayamadı. Yine de kelimeler tanıdıktı, sanki hayatı boyunca ona söylenmiş gibiydiler.

Bunlar aynı zamanda gerçektir ve onu harekete geçirdi.

Ona aşıktı. Ve bunu burada bitirmek istemiyordu.

Farkındalıkları arttıkça, vardığı sonuçlarla hemen pazarlığa girişti: Çok erken, Bruce'dan sonra çok erken, çok fazla...

Bunların hiçbirisi ikna edici değildi. Peki ya Darius onun içine girmeden önce orgazm olmak istemiyorsa? Bunun da bir çözümü vardı.

"Aman Tanrım." Darius başını kadının çıplak göğüslerinin arasına indirdi. "Hayır. Sadece

Hayır. Bu gece bize bunu yapıyor
olamaz." "Kim o?"

"Yemeyi asla bırakmayan bela." Darius yorganı yatağın diğer tarafına çekti ve ayağa kalkıp pantolonunu yukarı çekerken onu da yorgana sardı. "Yara bandı aramasına şaşırdım ama sanırım ketçabı her şeyin üzerine sürebilirsin. Gidip ondan kurtulayım-"

"Annnnve ben de açım," diye gürleyen bir ses geldi. "Dariuuuusssss, Da-da-dariuuuuss-"

Bir dizi F-sözcük kullanarak, ismi normalde çok lne olan bir şarkıyı katletmek için kullanılan adam, birinin bir hatchback'i deadlift yapmak için kullanacağı tüm güçle kendini fermuarladı. Kapıya doğru ilerlerken, güçlü sırtının bandajlarla kaplı olması, gecenin nereye gittiğinin acımasız bir hatırlatıcısıydı.

Belli ki sürprizlerle dolu roller-coaster yolculuğu devam ediyordu.

Omzunun üzerinden ona baktı. "Yemin ederim, burası genelde tımarhane gibi olmaz."

"Sorun yok."

"Bana bir dakika verin." Elini kaldırdı. "Ve hayır, bu evden bir daha ayrılmayacağım. Bir kere yaralıyım. Başka bir şey için mi? Sen ve Fritz dışında kimse benim etrafımda olmak istemeyecek. Güven bana."

Darius giderken başını sallıyordu, o şarkının sesi bir şeyleri sarsarak açarken yükseliyor, sonra onu içine kapatırken tekrar kısılıyordu.

Yaklaşık bir buçuk saniye dayandı.

Başka kimlerin ziyarete geldiğini bilmeliydi. Ve uygun isimle bir akapella.

Anne çabalayarak sütyenini tekrar yerine taktı ve bağladı. Tişörtünü tekrar giymek için kendini zorladıktan sonra yataktan fırladı ve kapıya yöneldi. Koridorda, merdivenlere doğru giderken saçlarını tarayarak bir düzene soktu.

Anne korkulukların üzerinden görebildiği anda durdu.

Antrede, açık ön kapının hemen içinde Darius, Anne'in daha önce hiç görmediği bir adamla birlikte duruyordu. Adam o kadar

Yakışıklıydı, neredeyse ona odaklanamıyordu, sarı saçları gür ve güzel yüzünden geriye doğru savrulmuştu, gözleri turkuaz rengindeydi, vücudu o kadar yontulmuştu ki, tamamen giyinik olsa bile hem çıplak hem de seksapeli dolu görünüyordu-

Gözleri ona kilitlendi. Ve ona doğru gönderilen gülümseme dünyayı aydınlatabilirdi.

Ama komikti, gerçekten gördüğü tek kişi Darius'tu.

"Merhaba!" dedi adam ona el sallarken. "Ne var ne yok? Nasılsın?"

Onun yanında Darius başını ellerinin arasına aldı. Ama sarışın adam o kadar misafirperver, onu gördüğü için o kadar mantıksız bir şekilde mutluydu ki, ondan hoşlanmamak elde değildi. Büyük, güzel bir golden retriever gibiydi.

Anne, Darius'un sağ kolunun kanla lekelenmiş olduğunu fark ettiğinde merdivenleri yarılamıştı. Ve Darius'un yanında durduğu sırada, yan tarafında bir yara daha olduğunu fark etti.

"İyi misin?" diye sordu doktor çantalı Harvard profesörünü geri getirmek zorunda kalıp kalmayacaklarını merak ederken.

Adam elleriyle bir "pşşş" hareketi yaptı. "Yağmur gibi. Önemli bir şey değil, sadece delikleri tıkamamız ve bir sandviç yememiz gerekiyor." Darius'a baktı. "Ekmeğin ve biraz söğüş etin var, değil mi-oh, hey! Fritz! Açlıktan ölüyorum, yapabilir misin-"

"Oh, evet, efendim!" dedi uşak yemek odasından aynı coşkuyla. "Hemen! Kuzu ve dana etim ve kızarmış patatesim var-"

Sarışın adam ona doğru eğildi ve kaşlarını salladı. "Aslında sandviç konusunda yalan söyledim. Tabii ki bütün bir yemek arıyorum. Büyük sürpriz, biliyorum." Daha yüksek sesle, "Fritz, tatlın da var mı?" diye seslendi.

"Fırında Alaska," diye neşeli bir cevap geldi.

"Ammmmmmmmmmmmmmmmen." Adam başını eğdi ve Avuçlarını dua ediyormuş gibi birleştirdi. Sonra gülümsedi ve ona göz kırptı. "O uşağa güvenebileceğimi biliyordum." Bir kez daha ses tonunu yükselterek, "Geliyorum Fritz, belki hem biftek hem de kuzu eti yeriz? *Boeuf* ve turf? Möö ve çiğneme? Gerçi bence bu mööö ve mööö, ama yeterince komik değil... Hey, geviş getirme ile neyin kafiyeli olduğunu bilen var mı? Ben buldum! Et ve melemek!"

Ryning barış işaretiyle, yaralarına rağmen sekerek yaşlı adamın peşinden

gitti.

"Thud," dedi Darius nefesinin altında. "Gümbürtü geniş getirmekle kafiyeli ve kafamın hayal kırıklığından camdan içeri girerken çıkardığı ses."

"Teknik olarak bu bir kaza olurdu."

"Mükemmel bir nokta. Ve sen sormadan önce..." Darius ön kapıyı kapatmaya başladı. "Evet, o da benimle çalışıyor-"

Ağır panel, güçlü bir el tarafından pervazıyla buluşmadan hemen önce yakalandı. "Hey, telefonunu kullanabilir miyim?"

Erkek sesini duyunca Darius'un yorgunluktan başı öne düştü. Sonra da her kimse içeri girmesine izin vermek için bir adım geri çekildi. "Bu gece palyaço arabasında başka kimse var mı?"

Daha sonra gelen adamın dik duruşundan kısa saçlarına ve yorgun, lacivert gözlerine kadar her yerinde profesyonel asker havası vardı. Diğerleri gibi o da siyah giyinmişti ve gecenin sıcaklığından çok altında ne tür silahlar olduğunu bildiği bol bir ceket giymişti.

Kısa bir süre durup ona baktı, bakışları yargılayıcı bir şekilde aşağı yukarı hareket ediyordu ama düşmanca bir şekilde değil; daha çok, vücudunu tanımlaması gerekirse diye özelliklerini katalogluyor gibiydi. Bakışları o kadar yoğunlu ki, kız onun soy ağacını gözden geçirdiğini hissetti.

Bunu yaptıktan sonra alnına dokundu ve sanki resmi bir şapka takıyormuş gibi başını eğdi. "Hanımefendi." Sonra tekrar Darius'a baktı. "Telefonunuzu kullanabilir miyim? İyi olduğumu bilmesi için Wellsie'yi aramak istiyorum."

"Evet," diye mırıldandı Darius. "Nerede olduğunu biliyorsun." "Arabam garaj yolunuzu kapatıyor."

"Şu anda endişelendiğim son şey bu. Ve bilginiz olsun, bu gece bu evden ayrılmıyorum."

"Bakıyorum da sırtın bronzlaşmış."

"Güneş kremimi unutmuşum, ne diyebilirim ki."

Asker mutfağa doğru yürürken Darius dışarı eğilip giriş yolunu iki kez kontrol etti. Sanki başka bir dalganın gelip gelmediğini merak ediyordu.

Kapıyı kapatırken derin bir nefes aldı.

O daha konuşmadan, kız uzandı ve elini tuttu. "Merhaba."

Gözleri onunkilere kaydı ve biraz gülümsedi. "Merhaba."

Gözleriyle onun yüzünü izledi. Sonra başparmağıyla ağzını okşadı. "Dinle, sabah işe gitmem gerekiyor."

"Biliyorum. Seni eve bırakabilir miyim?"

"Taksiye binebilirim-" Tartışmayı kesmek için onun avucunu sıktı. "Burada çok şey yaşıyorsun ve yaralısın ve ben... Ben taksiye bineceğim."

Kaşlarını çattı. "O zaman seni Fritz'in götürmesini istiyorum, tamam mı? Aksi takdirde kendimi iyi hissetmeyeceğim."

"Tamam. Anlaştık."

Birbirlerinin gözlerinin içine bakarken uzun bir an yaşandı. Sonra kadın daha da çok gülümsedi ve adam da gülümsedi çünkü ikisi de bu işin burada bitmeyeceğini biliyordu. Bu sadece bir duraklamaydı, işleri yavaşlatan bir hız tümseğiydi.

"Yarın gece," dedi usulca.

"Evet," diye fısıldadı.

Adam yemek odasına, evin arkasından gelen seslere doğru bakarken, kadın adamın onu öpmek istediğini anladı ve adam bir kez daha ona baktığında, kadın adamın bedenine girdi. Sırtındaki bandajlara dokunmamaya dikkat ederek ellerini kalçalarına koydu ve başını eğdi.

Darius nazik bir okşayışla onun yüzünü kucakladı, başparmakları yanaklarını okşadı. "Yarına kadar nasıl dayanacağım bilmiyorum."

"Ben de."

"Sana geleceğim. Akşam karanlığında evinde olacağım, kapını çalacağım. Ve kimse beni orada bulamayacak." "Bekliyor olacağım."

Öpüşme ölçülü başladı ama bu uzun sürmedi. Bildiği bir sonraki şey, onun sırtını büktüğü ve Ingers'ını ipeksi saçlarına soktuğu ve onun muhteşem kolonyasının koklayabildiği tek şey olduğuydu - tıpkı hissedebildiği tek şeyin o olduğu gibi.

Anne bunun sonsuza dek sürmesini istedi. Gerçekten istiyordu.

Ne yazık ki elde ettiği sonsuzluk, kalbinde istediği sonsuzluk değildi.

Kapalı kasa kamyonet geri geri giderken Darius garaj yolunda yürüdü, gözleri ön yolcu koltuğunda oturan Anne'e dikilmişti. Lekeli kargo pantolonunun ceplerine sıkı 1'ler sokarak, onları takip etme dürtüsüne karşı koymak için sahip olduğu tüm gücü kullandı... evine gidip güvenli olup olmadığını kontrol etmek için... gün ışığının onu çıtır çıtır kızartmasına aldırmadan uyurken nöbet tutmak için.

Sadece iyi olduğundan emin olmak için- "Vay anasını, kötü olmuşsun."

Alaycı kadın sesini duyunca, etrafında dönerken yüzündeki buruşukluğu çoğunlukla kendine sakladı. Wellsie, Hharm'ın oğlu Tohrment'in sevgili *shellanı*, çimlerin üzerinde yan tarafta duruyordu ve kızıl saçlı açıkça eğleniyordu - aynı zamanda ona bokunu söylemeye hazırdı. Bu alışılmadık bir durum değildi. Dişi her zaman açık sözlü bir vampir olmuştu, dili kimsenin aptallığını yüzüne vurmaktan kaçınmazdı. Aynı zamanda herhangi bir vampir kadar sadık, bir o kadar cesur ve bir yaz gecesi kadar sıcaktı.

Kara Hançer Kardeş çevrelerinde, bir eş için standart çıtasını o belirliyordu ve muhtemelen başka hiç kimsenin sırtına bir dişinin adının kazınmamış olmasının sebebiydi.

Darius hızlı bir telaşla kendisini Kâtip Bakire'nin önünde diz çökerken, kardeşlerinin kara hançerlerini kullanarak onu Anne adıyla işaretlediklerini, açık yaraların üzerine tuzlu su dökerek onları kalıcı olarak Reş'ine mühürlediklerini hayal etti...

"Alo?" Wellsie elini yüzünün önünde sallayarak konuştu. "Hâlâ orada mısın, yoksa aşk beynini mi kaydattı Marklon'un oğlu Darius?"

"Biliyor musun," diye mırıldandı, "senden başka biri olsaydı, bunu inkar ederdim." "Beyninin haşlanmış olduğunu ya da aşk kısmını."

"İkisi de."

Eğilerek selam verdi. "Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum."

"Yalan söylesem anlamayacaktıysın gibi."

"Hemen." İkisi de dönüp garaj yolunda ilerlerken, Wellsie dostça bir tavırla kolunu onunkine doladı. "Tohr onun bir insan olduğunu söylüyor."

"Onunla sadece bir anlığına karşılaştı."

"Birinin bizden biri olmadığını anlamak için parmak izi analizi yapmaya gerek yok." Onu durdurdu ve elini omzuna koydu. "Bu arada bu Tohr ya da

benim eleştirim değil."

"Evet, siz öyle değilsiniz."

"Sadece senin de bizim kadar mutlu olmanı istiyoruz."

"Tohr bunca yıldan sonra nihayet kendi pisliğini temizlemeye başladı mı?"

Kadın mutfak penceresinden baktı ve gözlerini *cehennem zebanisine* dikti. "Bunun üzerinde çalışıyoruz. Geçen gün bir koçbaşına takıldım ve ayak parmağımı çarptım. Onun için pek iyi gitmedi."

"En azından horlamıyor."

"Çünkü bunu yaptığında yüzüne bir yastık koyuyorum." "Ve insanlar çiftleşmeden sonra romantizm olmadığını söylüyor."

Wellsie bir kahkaha atıp arka kapıya yöneldiğinde Darius da onunla birlikte içeri girmeye niyetlendi ama ayakları komutu dinlemedi. Orada öylece durup evine baktı.

Genelde boş olan masa iskambil kâğıtlarıyla, Fritz'in koyduğu yiyeceklerle, Rhage'in kolunu sardığı sargı bezleriyle ve şimdi de Tohr'un eğilip kardeşine bir şeyler söylerken dirsekleriyle doluydu.

"Birlikten kuvvet doğar," dediğini kendi de duydu.

"Hayır, daha da iyi bir şey var." Wellsie ona tekrar baktı. "Orada *aile* sayıları. Belki yine de olur, Darius. Asla bilemezsin."

Wellsie onun dağın tepesinde inşa ettiği malikaneye gitmiş, mobilya düzenini, halıları ve tabloları, bilardo masalarını görmek için odaları dolaşmıştı... mutfakları ve çamaşırhaneleri, bodrum katını ve garajı da. İkisi birlikte tüm planı gözden geçirmişlerdi ve bu onun gösterdiği için değildi.

Kardeşliğin aynı çatı altında birleşmesi için duyduğu özlemi belki onun anlayacağını düşünmüştü. Ne de olsa o ve Tohr da aynı şeyi istedikleri için birbirlerinin evine yerleşmişlerdi: Düzgün bir yuva. Teselli, sığınma ve güvenlik yeri. Sevilen ve diğerlerinden daha değerli olanların asla uzakta olmadığı bir yer.

Cehennemliklerini de gemiye alacağını ummuştı. Tohr kardeşler arasında en stratejik olanıydı; bir savaşçı topluluğu içinde organizasyonun, disiplinin ve yapının erdemlerini ve gerekliliklerini takdir eden kişiydi. Aynı zamanda içlerinde en akıllı başında olanıydı. Şüphesiz, eğer birlikte yaşamının değerini gördüyse, diğerlerinin de bunu kabul etmesini sağlayabilirdi.

Yine de bundan bir sonuç çıkmadı. Muhtemelen Tohr da durumun ne kadar umutsuz olduğunu farkındaydı.

"Olacak, D," diye mırıldandı. "Sadece inancını koruman gerekiyor."

Darius masanın etrafındaki erkeklere baktı ve zihninden diğerlerini ekledi.

Gazap. Vishous. Phury. Zsadist'te düzenlemek zordu, o yüzden bunu dışarıda bıraktı. Sonra hepsini sevdikleri *shellanlarla*, ayaklarında ve kollarında gençlerle hayal etmeye çalıştı. Belki bir kedi ya da köpek de ekleyebilirdi.

Belki bir kedi ve bir köpek.

"Bunun sadece bir fantezi olduğunu düşünmeye başlıyorum," dedi kabaca.

"Bütün rüyalar böyle başlar. Çiftleşmemin görücü usulü olacağını hep biliyordum ama bir şekilde bir aşk eşim olacağını hayal ediyordum..." Wellsie omuz silktilti. "Ve şimdi buradayım, dilediğim gerçekliği yaşıyorum ve ne kadar tatlı değil mi? Önümüzdeki on beş ya da altı yüzyılı Tohr'un yanında geçireceğim, çocuk sahibi olacağım ve onları büyüteceğim - ve sonra birlikte Fade'e gideceğiz ve gelecekte çok uzak bir zamanda sonsuza dek bir bulutun üzerinde oturacağız. Bu harika olacak."

Darius güldü ve ona kapıyı açmaya giderken başını hayıflanarak salladı. "Sen ve Tohr her zaman birlikte oldunuz. Hepimizin içinde, siz gerçekten bunu başarıyorsunuz."

"Peki nasıl yandın?" Havayı kokladı ve burnunun kenarına dokundu. "Kokusunu alabiliyorum."

"Vishous ve ben küçük bir barbekü yaptık."

"Eğlenceli, eğlenceli. Sana cips ve bira ikram ettiler mi?"

"Evet, diğer herkesi de davet ederdim" -konuyu açtı- "ama onları bulmak zor."

"Dediğim gibi, sadece inancını koru," diye mırıldandı dişi onun yanından geçerken. "Ve hey, eğer o insanla işler yolunda giderse, ödünç alabileceği bir çiftleşme elbisem var."

Dişi mutfığa girer girmez Tohr başını kaldırdı ve gözleri eşine kilitlendi. Erkekteki değişim hemen fark edildi. Tohrment her zaman sakindi... Wellsie'yi gördüğü zamanlar hariç... Ve bu değişim hiç de belli belirsiz değildi: Sevinç onu dönüştürmüş, gözlerini sıcaklıkla parlatmış, omurgasını bir amaç uğruna dikleştirmiş ve zayıf, sert yüzünü bir telaşla yumuşatmıştı.

Ve işte o anda Darius kendi hislerinin ne olduğundan emin oldu.

Anne'i severdi.

Ona bağlanmıştı.

Tohr'un eşinin varlığına verdiği tepkiyi görmek aynada kendine bakmak gibiydi: Kadınının yanındayken de aynı şeyi yapıyordu.

Ne de olsa, özellikleri farklı olsa da mutluluk evrenseldi. Tanrım, akşama kadar bekleyemedi. Gerçekten bekleyemezdi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Ertesi sabah Anne, Beckett, Thurston, Rohmer & Fields'ın gökdeleninin geniş merdivenlerini çıkarken sanki bir ya da iki yıldır işe gitmemiş gibi hissediyordu. Dış cephenin art deco unsurlarından döner kapılara ve takım elbiseli kadın ve erkeklerle dolu lobiye kadar her şey bir filmdeki Rashback gibi hissettiriyordu.

Bir gecede hayatını yeniden düzenlemişti. Ve şimdi sanki bu işçi kız olayı onun gerçek varlığından ziyade bir anıdan ibaretti.

Asansörde yukarı çıkarken Darius'la birlikte olduğu sahneleri yeniden canlandırdı ve kızarıırken gözlerini Farelerine dikti. Etrafındaki erkekler beyzbol skorlarından, eşleri ve çocuklarıyla hafta sonu kaçamaklarından ve hisse senedi fiyatlarından bahsediyordu. Hepsi yabancı bir dildi ve bunun nedeni Yankees'e ilgi duymaması, karısı ya da çocukları olmaması değildi. Ayrıca hisse senetlerinde parası da yoktu.

Fiziksel olarak oradaydı ama zihinsel olarak değil.

Ve takım elbiselerin arasından sıyrılıp 1rm'nin alt köşküne ulaşmak için mücadele ederken kendi kendine gülümsedi.

Sersemlemiş bir halde, ayaklarının kas hafızasına güvenerek masasına gitti ve işte buradaydı, tanıdık sandalye, tanıdık bitki... giriş ve çıkış kutuları

önceki akşam bırakmıştı. Dokuzdan on bire çalıştığı sektörün unsurlarının üzerinde durarak elini vestiyere koydu ve isim levhasına baktı.

ANNE WURSTER

Harfler, yatay bir tutucuya monte edilmiş sahte ahşap bir sürgünün içine delinmişti. Ve nedense, sanki bir başkasının adının ve soyadının yazılı olduğu bir "Merhaba, Benim Adım" çıkartması gibiydiler.

Orada sersemlemiş bir halde dururken, etrafından fısıltı sesleri yükseliyordu. Ve telefonlar çaldı. Ve biri yanından geçip geri döndü.

"Duydun mu?"

Anne Penny'ye baktı. Gözlerini kırıştırdı. Odaklanmaya çalıştı. Bugün kızın üzerinde parlak sarı bir elbise vardı; saçındaki pirinç tonlarını oldukça kötü bir şekilde ortaya çıkaran bir hatmi Peep tonuydu bu.

"Özür dilerim, ne?" Anne ağzından kaçırıldı.

"Charlie hakkında." Kadın dikkat çekmemeye çalışıyormuş gibi eğildi ama sesini kısımadı. "Dün gece öldü."

İnançsızlığın verdiği bir sarsıntıyla Anne başını salladı.

"Kim öldü?" "Charlie Byrnes. Küçük ortak. Onu tanıyorsun, değil mi?" "Öldü mü?"

Penny heyecandan bir derece uzak bir şekilde başını salladı, küpe olarak taktığı sarı plastik diskler sallanıyordu. "Haberlerde vardı. Öldürülmüş. Evinde. Korkunçtu. Onu bulmuşlar çünkü alt kattaki sıçanın tavanından kan gelmiş ve apartman görevlisi çağırılmış. Birçok kez bıçaklanmıştı."

Anne bir elini ağzına götürdü. Ve sonra diğerini ekledi. "Oh, *Tanrım*."

"Berbat bir şey." Daha fazla kafa sallama, daha fazla sallanmaya yol açtı. "Ortaklar saat 10'da hepimizi bir araya getirecek. Ne söyleyeceklerini bilmiyorum. Yani, söylenecek başka ne var ki?"

Bir baş dönmesi dalgası onu ele geçirdiğinde, Anne el yordamıyla etrafı kolaçan etti ve sandalyesine oturdu

Poposu koltuğa değdiği anda bir şeylerin ters gittiğini hissetti ve yana doğru eğildi. Kalçasının altına uzanarak, sekize on bir ebadında bir zarf çıkardı.

Penny hâlâ konuşuyordu ve Anne ön yüzünde ne olduğunu görmek için şeyi ters çevirdi. İsim ya da etiket yoktu. Ama arkadaki Rap sadece küçük metal raptiye şeyiyle sabitlenmemiş, aynı zamanda bantla da kapatılmıştı.

"Anne?"

Başını kaldırıp eşine baktı. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Toplantı için saat 10'da bizimle gelmek ister misin? Bütün kızlarla birlikte gidiyoruz. Oditoryumda olacak."

"Tamam. Tabii, evet."

"Bu büyük bir şok, değil mi?"

Bununla birlikte Penny, yeni gelmiş olan başka bir iş arkadaşına odaklandı, sanki haberi vermek söz konusu olduğunda ulaşması gereken bir kota varmış gibi, peruklu Walter Cronkite ve o iğrenç sarı kıyafet.

Anne zarfa bakarak bandı test etti. O kadar sıkı yapıştırılmıştı ve o kadar çok bant vardı ki, bir tırnağı Rap'in içine sokmanın imkânı yoktu. Makas kullanmak zorunda kaldı ve üstünü keserken dikkatli davrandı. Makası bir kenara bırakıp içeri baktı.

Sonra fotoğrafları çıkardı.

Yaklaşık bir düzine renkli fotoğraf vardı, hepsi de uzaktan çekilmişti ama öznenin kim olduğu belliydi. Bruce. Bu Bruce'du... ve şehir merkezinin pis bir yerinde, görünüşü ona tuhaf gelen biriyle buluşuyordu. Diğer adam otuzlu yaşlarının başında görünüyordu ama yine de saçları buz beyazıydı. Teni de öyle. O kadar solgundu ki, sanki bir hayalet gibiydi.

Görüntü dizisi, yaklaşmadan selamlaşmaya ve konuşmaya kadar gizli bir toplantının ilerleyişini gösteriyordu. Ve her birine sırayla bakarken, söylenmiş olabilecekleri seslendirdi. Soluk benizli adam ikna eden, kandıran kişi gibi görünüyordu, ta ki sonunda kızgın görünene kadar.

Ancak bir tür anlaşma sağlandı. Son görüntüde... ikisi sanki bir anlaşmaya varmışlar gibi el sıkışmışlardır. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Bruce'un yüzünde sanki iyi pazarlık yapmış ve galip gelmiş gibi gizli bir gülümseme var.

Fotoğraf yığınını ters çevirerek karıştırdı ve ortadaki fotoğraflardan birinin arkasına yazılmış bir not buldu.

Market ve 17. Cadde. Bilinmeyen şahıs (R). CPD'den Roth ile temasa geçildi.

El yazısını tanıdı. Charlie Byrnes'ündü. Bunu Bruce'u avukat yardımcısı olarak işe aldığıında doldurduğu evraklardan biliyordu.

Belli ki fotoğraflar Charlie'nin tüm yalanları incelemek için tuttuğu özel dedektif tarafından çekilmişti. Ama tam olarak neyi gösteriyorlardı? Charlie'nin dün gece saat altıda onunla konuşmak istediği şey de bu olmalıydı. Randevusu için erken gelmemiş olsaydı, daha fazla bilgi edinebilirdi.

Şimdi, adam ölmüştü.

"Oh, Charlie..." diye fısıldadı.

Fotoğrafları bir kez daha gözden geçirirken merak etti... ona tam olarak ne söylemek istemişti?

Peki neden polise gitmişti?

İş günü bitiminde Anne ceketini giydi, çantasını aldı ve içinde fotoğrafların olduğu zarfı kolunun altına sıkıştırdı. Binadan dışarı adımını attığında, ilkbahar akşamı onu nazıkçe kucakladı ve derin bir nefes aldı

-Sadece keskin nehir çamurundan bir viyol almak için.

Otobüs durağına gitmek yerine, açık hava otoparklarına ve diğer toplu taşıma istasyonlarına yönelen diğer yayaların akıntısına karşı adım atarak batıya ve güneye doğru yürüdü.

Caldwell Polis Departmanı'nın merkezi yaklaşık on blok ötedeydi ve merdivenlerden çıkarken bir tür kimlik çıkarması gerektiğini hissetti. Binaya girdikten sonra resepsiyon masasındaki üniformalı görevliye doğru ilerledi. Giriş yaptıktan sonra kendisine verilen talimatları izleyerek asansörle bir kat yukarı çıktı ve sola döndü.

Cinayet masasının odaları koridorun sonundaydı ve kapıya yaklaştığında kapıyı vurmak için birinciye kaldırdı.

Kapı sivil giyimli bir adam tarafından açıldı ve adamın yüzündeki tanıma ifadesi şaşırtıcıydı. "Oh, merhaba. Tim Sulley'i görmeye geldiniz, değil mi? Hukuk departmanından arayan kadın."

"Ah, evet. Evet, benim. Benim adım-"

"Anne Wurster. Evet, bana söyledi. Tim! Bir ziyaretçin var."

"Teşekkürler Bud," diye cevap geldi.

Anne içeri girdi ve kabinlerle dolu açık bir alanı kontrol etti. Çoğunda dedektif yoktu ama tüm masalar evrak ve telefonlarla doluydu ve Anne kendini evinde gibi hissetti. Elbette yüzeysel anlamda. Şehir merkezinde, polis departmanının cinayet masasında olduğu gerçeği hiç de tanıdık ve güven verici değildi.

Ayağa kalkıp ona doğru yürüyen adam kırk yaşlarındaydı, yani ondan daha yaşlıydı ama yüzünde hâlâ biraz gençlik vardı. Yaylı tuzlu biberli saçları ve tiyatro makyajı yapmış gibi görünmesine neden olan güneş yanığıyla, rahat bir gülümsemesi ve doğrudan bakan gözleri vardı.

"Tim Sulley, hanımefendi." Spor ceketini giymeyi bitirdi. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Tokalaştıklarında, elini tutuşu bir metre ve kısaydı.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." Ne yani, bu bir kokteyl partisi miydi? diye düşündü. "Yani, teşekkürler-oh, sadece, işte fotoğraflar. Ne dediğimi bilmiyorum."

"Bu tarafa gel." Hafifçe dirseğini tuttu ve onu yönlendirmeye başladı. "Ve dinle, sen şüpheli falan değilsin. Bizi görüşme odasına götürmemin tek nedeni masamın dağınık olması."

"Endişelenmiyorum."

Onları içeri aldığı dokuza on ikilik kutunun duvarlarında yumurta kolisi dolguları vardı ve söylediği gibi, iki uyumsuz sandalye ile çıplak bir masa. Her şey biraz kirliydi, ses sisteminden parçalar eksikti, kısa tüylü halı lekeliydi. Dedektif oturduğunda o da aynısını yaptı.

"Evet, işte fotoğraflar," dedi zarfı yontulmuş masanın üzerinde kaydırırken.

"Charles Byrnes sizinle görüşmek istediğini söyledi mi?" Dedektif görüntüleri çıkardı ve incelemeye başladı. "Dün gece mi?"

"İşten sonra saat altıda." Öne doğru eğildi ve resimlerden birine dokundu. "Bu Bruce McDonaldson. Benim... şey, birkaç ay çıktık ve Charlie'nin onunla evlendiği gece, ondan ayrıldığımda beni boğmaya çalıştı."

Dedektif ona sertçe baktı. "Bana ne olduğunu anlat."

Onun sakin teşvikiyle, tüm hikayesini olabildiğince tarafsız bir şekilde anlattı, profesyonel görünmeye çalıştı... belki de? Ne bilebilirdi ki, daha önce bir cinayet soruşturmasının parçası olarak hiç ifade vermemişti. O her şeyi sözlü olarak anlatırken, Dedektif Sulley görüntüleri iki kez gözden geçirdi. Sonra onları bir kenara itti ve arkasına yaslandı.

"Yani Bruce'un dün gece Charlie'nin dairesine gittiğini mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum," dedi. "Charlie ondan gerçekten nefret eden tek kişiydi. Bruce bana kızdığında bunu bana söyledi. Tabii ki patronum, İK'nın başındaki kişi de onlarla birlikteydi ama görünüşe göre Charlie ona oyunun bittiğini, yalanların ortaya çıktığını ve gitmesi gerektiğini söyleyen kişiydi. Charlie'ye inanılmaz derecede kızgındı."

Dedektif bir süre ona baktı. Sonra gözleri onun şakağına gitti ve kendi şakağını işaret etti. "Peki başın nasıl?"

Anne hâlâ orada olduğunu unuttuğu yara bandına dokundu. "Çok daha iyi." Darius'u ve araba kazasını olayların dışında tutmuştu.

Sulley, Bruce'un evinin önündeki yolda lastik izlerinin fotoğraflarını çeken diğer dedektifi çağırır.

O yapmadı.

Kadın sessiz kalınca dedektif öne doğru oturdu. "Bruce McDonaldson'ı size saldırdığı için tutuklamak istiyorum. Tek ihtiyacım olan bir ifade imzalamanız ve hemen şimdi ona bir arama emri göndereceğim."

"Tabii ki. Onu parmaklıklar ardına göndermek için ne gerekiyorsa yapacağım." "Bu fotoğrafları saklamamızın bir sakıncası var mı?"

"Hiç de değil. Lütfen yap." Dedektif görüntüleri tekrar zarfın içine yerleştirirken kaşlarını çatı. "Size bir şey sorabilir miyim?"

"Kesinlikle," dedi Sulley. "Ve buradan ayrıldıktan sonra başka bir şey olursa diye kartımın sende olduğundan emin olacağım."

"Bruce'un Charlie Byrnes'ı öldürdüğünü mü düşünüyorsun?" Gözlerini indirdi. "Çünkü eğer öldürdüyse, bu benim hatamdı."

"Pardon?"

Gözyaşları gözlerine hücum etti ve onları sildi. "Dediğim gibi, Bruce'un maaş çekinin haczedildiğini öğrendiğimde... Charlie'ye gittim çünkü Bruce onun avukat yardımcısıydı. Kafam karışmıştı, üzülmüştüm. Muhtemelen bunu

ama Charlie her zaman çok cana yakın görünüyordu. Belki de ona gitmemiş olsaydım..."

Dedektif Sulley onun koluna güven verici bir el koydu. "Bu senin hatan değil. Bu konuda bana güven. McDonaldson'ın yaptıklarından sen sorumlu *değilsin*."

"Yani Bruce onu öldürdü mü?"

"Bilmiyorum. Ama şu anda kesinlikle şüpheli bir kişi." Dedektifin sesi hem acımasız hem de emin bir hal aldı. "Ve size söz veriyorum, eğer cinayet işlemişse, onu hapse attıracağım. Buna inanın ve güvenin."

Anne derin bir nefes aldı. "Charlie'nin gittiğine inanamıyorum."

"Evde güvende misiniz?" diye sordu dedektif. "Yani, evde-"

Anne başını salladı. Sonra yüzünün bir şey göstermediğinden emin olmak için yere baktı. "Ben... yalnız değilim."

Anymore, öyleydi. Ve Darius için Tanrı'ya şükürler olsun.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Anne nihayet eve vardığında ön kapıdan içeri girdi ve kapıyı kapatırken sürgüyü atıp atmadığını iki kez kontrol ettiğini fark etti. Evet, atmıştı ama lanet olsun, keşke barikat kurabilseydi. Birinci Roor'un loş odalarında ilerlerken her zamankinden daha fazla ışık yaktı ve mutfığa girdiğinde sürgüye doğru yürüdü ve kilitli olup olmadığını kontrol etti. Kilitliydi ve Roor'un aşağısındaki çubuk ray üzerinde yerinde duruyordu.

Dışarıda ışık gökyüzünden çekiliyordu ve kendini hem gecedен korkarken... hem de yaklaşmasıyla heyecanlanırken buldu.

Bu onun ruh hali için garip bir durumdu. Ama Bruce henüz gözaltında değildi ve yapabileceği tek şey Dedektif Sulley'nin ona verdiği söze, yani adamın evine gider gitmez tutuklanacağına güvenmekti. Umarım her şey yolunda giderdi.

Ve bu arada, Darius'u görmeye hazırdı.

Üst katta, yatak odasında, iş kıyafetlerini hızla değiştirdi ve duş aldı. Bacaklarını ve yüzünü nemlendirdikten sonra saçlarına fön çekti. Conair'i bıraktığında saçları Ryaway'vari görünüyordu, bu yüzden kabaran saçlarına biraz saç spreyi sıktı ve avuçlarını saçlarının üzerinde gezdirerek saçlarını düzeltti.

Giysiler... Kolayca çıkarılabilecek bir şeyler giymesi gerekiyordu.

Sekize çeyrek kala mutfığa geri döndü ve karanlık cam sürgüden içeri sızarken endişesi yeniden ön plana çıktı. Bruce'un Charlie Byrnes'e akla hayale gelmeyecek bir şey yapmış olduğu fikri-

Tak tak. Tak. Tak.

Anne küçük masasından kalkarken, oturduğunun farkında olmadığı bir düşünceye kapıldı. Kalbi çarparak sürgülü cam kapıya baktı ve sığ arka verandasında bir şey göremeyince oturma odasına doğru baktı-

"Anne?" diye aşağıdan bir ses geldi. "Benim."

Ön kapıya doğru o kadar hızlı koştu ki koridordaki halının üzerinde kaydı ve büyük bir gürültüyle panellere çarptı. Elleri sürgünün etrafından dolanırken zorlanıyordu ama çok geçmeden kapıyı açmıştı.

Ve işte kapısının önünde duruyordu.

Darius'u görmeyeli sanki bir ömür geçmiş gibiydi; belki Charlie'den, belki Bruce'dan... belki de gün boyu onu özlemiş olmasından... Sebep her ne olursa olsun, adamın üzerine atladı. Ve ne biliyorsunuz, adam da sanki onunla aynı türden bir kavuşmanın sancılarını çekiyormuş gibi onu yakaladı.

Darius onu ayağa kaldırarak eşikten geçti ve onu öperken kapıyı tekmeleyerek kapattı. Ve onu öptü. Ve onu biraz daha öptü.

Sonunda dudaklarını ayırdığında ikisi de zor nefes alıyordu. "Yatak odan nerede?"

"Üst katta," diye inledi.

Güçlü bir hamleyle onu kollarına aldı ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi taşıyarak basamakları ikişer ikişer çıktı. Kadının sadece iki yatak odası olduğunu ve ikincisini yatak odası ve dikiş istasyonu olarak kullandığını göz önünde bulundurarak doğru sola saptı ve doğrudan kadının özel alanına girdi.

Gecenin ikinci kapısını tekmeleyerek kapattı ve onu yatağının üzerine yatırdı. "Anne, sana ihtiyacım var-"

"Buraya gel-"

Ağızları bir kez daha birleştigi anda, vücutları da aynı şeyi yaptı; kadının göğüsleri adamın göğsüne yaslandı, kalçaları birbirine sürtündü, adamın ereksiyonu kıyafetlerinin arasından kadının alt karnına baskı yaptı.

Sonunda ayağa kalktığında, kız onun bir şeyleri frenlediğinden endişelendi, ama bunun sadece deri ceketini çıkarmak için olduğu ortaya çıktı. Ve ağır kıvrımları fırlattığında, sanki içinde ağırlıklar varmış gibi bir gümbürtüyle yere düştü.

-Ama sonra Roor'unun ne tür bir silahla vurulduğunu merak etmedi çünkü Roor gömleğini çıkarıyordu.

O da aynı şeyi kendi kazağıyla yaptı ve yumuşak kazağı başının üzerine çekti. "Anne..." dedi adam çıplak göğüslerine bakarken.

Evet, aptal bir sütyenle vakit kaybetmesine imkân yoktu.

Göz kapaklarını indirerek kirpiklerinin arasından ona baktı. "Neden uğraşayım ki diye düşündüm, biliyor musun?"

"Buna amin derim."

Bir saniye sonra onun üzerindeydi, ağzıyla onu tahrik ediyor, meme uçlarını emiyor, omzundan kalçasına kadar okşuyordu. Karşılığında kadın ona doğru eğildi ve bacaklarını açtı-

Anne, adamın ellerinden birinin uyluğunun iç kısmına doğru ilerlediğini ve cinsel organını kavradığını hissettiğinde adını haykırdı. Bacaklarını birbirine kenetleyerek avucuna sürtünürken, içten dışa eriyormuş gibi hissediyor, kanı sıcak ve umutsuzca akıyordu. Kendi kendine bu tutkunun onun doğru adam olduğunun kanıtı olduğunu söyledi, İnihayet- ve sonra tamamen soyunmaktan başka bir şey düşünmedi.

"Bu çok mu hızlı oldu?" diye homurdandı adam, kot pantolonunun düğmesini açmaya çalışırken. "Hayır." Kadın adamın omuzlarını çekti. Sırtından yakaladı. "Hayır-"

Zihninin derinliklerinde, dikkat etmesi gerektiğini bildiği bir şey kayıtlıydı. Ama sonra adam Levi'larını çıkarmaya başladığında bu düşünce kayboldu. Anne'in farkına vardığı bir sonraki şey, ikisinin de çıplak olduğu ve adamın onun üzerinde yattığı, ereksiyonunun kalın ve sert olduğu, yana doğru yattığı oldu. Saçlarını geriye doğru düzeltirken, gözleri yüzünde geziniyordu.

"Anne?"

"Evet," dedi, "sana şimdi ihtiyacım var."

"Ama seni olduğundan daha fazla zedelemek istemiyorum. Hâlâ iyileşiyorsun."

"Şu anda senden başka bir şey hissedebileceğimi mi sanıyorsun? Gerçekten mi?"

Gözlerini saygıyla kapattı. Ve sonra eli vücutlarının arasına girdi. Sıcak, keskin olmayan bir fırça kadının göbeğini bir aşağı bir yukarı okşadı.

Kendini *durdurma*, dedi içinden bir ses, kendisine ait olmayan bir ses.

Hayır, diye düşündü, bunu yapmayacaktı-

Adamın kalçalarını kavrayarak kalçalarını içine çekti ve o kadar yumuşak, o kadar derin bir giriş oldu ki, ikisi de haykırdı ve bu birleşme o kadar doğru, o kadar mükemmeldi ki, gözleri yaşardı. Ve bu, adam hareket etmeye başlamadan önceydi.

Pompalama ilk başta yavaştı. Sabitti. İçeri ve dışarı, ilerleme ve geri çekilme onu dolu hissettiriyor, ama aynı zamanda daha sert, daha hızlı istediği için hayal kırıklığına uğruyordu. Onun için de bir merak vardı - tüm bunların nasıl bu kadar kaçınılmaz görüldüğüne, sanki her zaman sahip olduğu bir amacı yerine getiriyormuş gibi.

Her zaman bildiği bir aşk.

Kollarını adamın omuzlarına dolayarak kulağına, "Daha sert. Her şeyini hissetmeliyim-"

Darius lanet okudu ve bir tereddüt yaşandı. Sonra içindeki bir şeyi serbest bırakır gibi oldu, vücudu bir pistonla dönüştü, tutkusu ikisini de ele geçirdi, ta ki kızın tek yapabildiği hayata tutunmak olana kadar. Tavana bakarken, yatak gıcırıyor ve yatak başlığı duvara çarparken başı yastığın üzerinde ileri geri sallanıyordu. O bir hayvandı, vahşiydi... Onu ele geçiriyor, kendine ait kılıyor, ona hükmediyordu-

Orgazm onu içine çekti, ritmik darbeler seksinden dışarı yayılırken vücudu stil haline geldi. Ve karşılık olarak aniden durdu.

"Oh, lanet olsun, seni hissedebiliyorum," diye nefes nefese kaldı. "Oh, Tanrım... Anne, geldiğini hissedebiliyorum..."

Darius kendi kendine bunun çok hızlı, çok sert, çok vahşi ve dengesiz olduğunu söyledi. Ama Anne sonuna kadar onunla birlikteydi, tırnakları iyileşmiş sırtını çiziyor, inlemeleri fanteziye dönüşüyor, uyarılmışlığının kokusu odayı sarıyor ve kanına işliyordu-

Ve sonra onun ereksiyonunu sağan, onu serbest bırakmaya çalışan seksinin hissi vardı.

Yine de bırakma dürtüsüyle savaştı, dişlerini gıcırdatana, görüşü dalgalanana ve bilincini kaybedeceğini düşünene kadar tüm gücüyle savaştı.

Ama önce onu daha çok memnun etmesi gerekiyordu ve etti de.

Sonunda, son anda, tam kendisi de orgazm olacakken, kızıdan çekildi, avuçlarını kızın kalçalarına vurdu ve vücudundan aşağıya daldı.

Dudaklarını onun cinsel organına yapıştırdı, onu emdi, yuttu, diliyle içine girdi... Göbeğini de ağzı kadar derinden öptü. Vücudu anında başka bir orgazmı sarsıldı ve bir başkasıyla ve hala devam etti, bir yandan diğer yana kıvranana, yataktaki yastıkları itene, bacaklarını tekmeleyene, kollarını fırlatana kadar onu yemeye devam etti.

Ve sonra daha fazla bekleyemedi.

Kadının yanından kalkarak yüzünün alt yarısını sildi, sonra avucunun içini yaladı, kadından bir lokma bile koparmak istemiyordu.

"Anne..." dedi gırtlaktan gelen bir sesle. "Bana bak."

Göz kapakları kalktı ve puslu gözleri odaklanmaya çalıştı.

Kemiksiz bacaklarını yukarı kaldırarak, şişmiş, parlayan Resh'in görüntüsünün tadını çıkarmak için bir an durdu. Sonra uyarılmışlığını avuçladı ve boştaki elini şiltenin üzerine koydu.

Kendisi de parlayana kadar başıyla onun cinsel organını okşadı. Sonra derin derin gözlerinin içine baktı. Ve içine daldı.

Herhangi bir komut vermeden önce kalçaları pompalamaya başladı ve orgazm olmadan önce sadece dört vuruş yaptı.

Tam içine boşalmaya başlamıştı ki, tekrar geri çekildi.

Ve onu kendine ait olarak işaretledi.

Orgazmdan sonra orgazm, iç uyluklarını ve seksini özüyle kanlandırı ve üzerinde bıraktığı şeyden damladığında, çekirdeğine geri kayd ve onu 11l'ye başladı. Onun altında, kollarını başının üzerine uzatt ve karyolanın demir direklerine tutundu, siyah saçları birbirine karıştı, yanakları acele etti, ağzı en iyi şekilde şişti. Adam ona doğru gitmeye devam ederken

Göğüsleri adamın itişlerinin ritmine ayak uyduruyor, emdiği pembe uçlar onu hipnotize ediyordu. Ve kaburgaları pompalandı. Ve dudakları daha da açıldı.

Tüm zaman boyunca onu izledi. Adam onu gerçekten önemli olan her yönden kendine ait kılarken.

Hayatının en iyi cinsel deneyimiydi. Çok az şey biliyordu... bu onun sonuncusu olacaktı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bu şimdiye kadar yediğim en inanılmaz fıstık ezmeli ve jöleli sandviç."

Darius bu açıklamayı yaparken Anne de ona katılma eğilimindeydi.

İkisi de yatağına uzanmış, yorganın altında çırlçıplak yatıyorlardı. Çalışma masasının üzerindeki çalar saat, saatin gece yarısını dokuz dakika geçtiğini gösteriyordu ama bu doğru olamaz, diye düşündü.

Gerçekten dört saat boyunca aralıksız sevişmişler miydi?

Anne kendi PB&J'sini ısırdı ve güldü. "Biliyor musun, bir erkeğin kalbine giden en iyi yolun midesinden geçtiğini söylerler. Ama sen kalite eşiğinin gerçekten düşük olduğunu kanıtlıyorsun."

"Tam tersine. Yeteneklerinizi küçümsüyorsunuz."

"O zaman Wonder Bread'e bir teşekkür mektubu göndermem gerekecek. Julia Child'ın da domates konsantresi konservesine bir bardak su ekleme şekline dikkat etmesi gerekiyor." Süt bardağına uzanırken, içinde bir sızı, birbirlerinin bedenlerini ne kadar çok keşfettiklerini lezzetli bir şekilde hatırlattı. "Şahsen, egzersizin her şeyi değiştirdiğini düşünüyorum."

Çünkü gerçekten de ne egzersizdi ama.

"Yaptığımız şey aerobikten çok daha fazlasıydı," diye mırıldandı ona bakarken.

Anne kendini iyi hissederek koştu. Serbest bıraktığı tüm vahşiliğe rağmen, gözlerindeki ışık nazikti. Sevgi doluydu. Ve nedense seksin en güzel yanı da buydu.

Tamam, lne. Tüm orgazmlardan sonra ikinci en iyisiydi.

"Benim için de öyle," dedi usulca. "Bir antrenmandan daha fazlası, yani."

Sandviçlerini sessizce bitirdiler ve kız kendi sandviçinin son lokmasını ağzına atarken, ışıkları söndürse kalbindeki parıltının okumaya yetecek kadar aydınlık olacağından emindi.

"Söyle bana," dedi yastıklara daha da gömülürken, "günün nasıl geçti?"

"Şey." Boğazını temizledi. Bardağından bir yudum daha aldı. "Biraz daha süt?" "Hayır, bir tane daha." Kaşlarını çatı. "Peki bugün ne oldu Anne?"

"Oh... Ben..."

Darius onun elini tuttu. "Konuş benimle."

Bu anı gerçekten bozmak istemiyordu. Ama doğrudan gözleri ve avucunu tutuş şekli arasında, sanki sadece kelimelerle doldurması gereken bir boşluk açmıştı.

Ağzı hareket etmeye başladığında ne söylediğinden emin değildi, en azından tam olarak. Ama Charlie'yle ilgili hikâye ortaya çıktı ve ardından CPD'nin cinayet masasına yaptığı yolculuk. Bruce'la ilgili korkularını da paylaştı. Ve fotoğraflarla ilgili sorularını.

"Keşke ben de seninle gelebilseydim," dedi uzaktan.

"Aslında ben de." Paylaştıkları sütü bitirdi. "Ben sadece... Charlie iyi bir adamdı. Yani, onu iş dışında tanıdığımdan değil, ama Bruce olayından önce bile bana ya da İK'daki herhangi birine ya da sekreterlerden herhangi birine asla daha az muamele etmedi. Her zaman saygılıydı. Dedektif bana kendimi kötü hissetmememi söylese de kendimi suçlamadan edemiyorum. Charlie'ye gidip beni etkileyen tüm yalanları anlatmamış olsaydım, dedektifi işe almayacak ve diğer her şeyi öğrenmeyecekti. Bruce'a kızmazdı ve sonra belki... ama sanırım böyle düşünmek aptalca."

Darius'un ağzı inceldi. "Yani onu Bruce'un öldürdüğüne mi inanıyorlar?"

"Şu anda bunu araştırıyorlar, kesinlikle. Tim Sulley de boş durmuyordu."

Bir duraklama oldu. "Anne, biliyorum bu... söyle bana, Bruce'un peşine düşeceğinden mi endişeleniyorsun?"

Soruyu geçiştirmek istedi. Paranoyak görünmemek için. Nasıl cevap vereceğini düşünürkenki sessizliği yeterli bir cevap gibi görünüyordu.

"Burada güvenliğinden endişe ediyorsan," dedi, "gelip benimle kalmalısın."

Bir an için o sıcacık mutfağı hayal etti, normalde resmi olan evin içinde bir sığınak gibi... Sonra da çok titiz olan Fritz'i hatırladı... ve kaba olmalarına rağmen onu korkutmayan o insanları.

"Keşke
yapabilsem."

"Neden
yapamıyorsun?"

"Burası patronunun evi, değil mi?"

"Umurunda olmaz. Güven
bana."

"Davetiniz için minnettarım, gerçekten." Mütevazı yatak odasına göz gezdirdi. "Ama burası benim evim. Burada yaşıyorum... Evimi öylece terk etmek istemiyorum."

"Burayı kalıcı olarak boşaltmanızı önermiyorum." Onun elini sıktı. "Sadece bir süre benimle kalabilirsin. İşler yoluna girene ve o piçin uzun süre hapiste kalacağından emin olana kadar."

Gülümseyerek fısıldadı, "Aslında, sanırım endişeliyim... seninle bir hafta bile yaşasam, geri dönmek istemeyeceğimden."

"Güzel. Çünkü eminim ben de senin gitmeni asla istemezdim."

Kadın şaşkınlıkla adama baktığında, adam da ona baktı ve sonra gözleri bir tür karanlık duyguyla karardı.

Birdenbire korktu. Bruce'dan değil ama. İfadesindeki değişikliğin ne anlama geldiğinden korkmuştu. Bir şey onu üzüyordu ve bu derin bir üzüntüydü.

"Sorun ne?" dedi yumuşak bir sesle.

Darius göz kapaklarını kapattı ve kendini destekliyor gibiydi. "Dinle, bu iş daha ileri gitmeden önce sana kendimle ilgili bir şey söylemem gerekiyor. Aslında pek çok şey-"

Sessiz gümbürtü o kadar muazzamdı ki, tüm duyuları ani bir endişeyle tekdüze hale gelmemiş olsaydı, sesi duymayabilirdi. Ama Darius baını kapalı yatak odasının kapısına doğru çevirdiğinde, bunu hayal etmediğinden emin oldu.

İkinci bir çarpma sesi kalbinin çarpmasına neden oldu. "Evde biri var," diye fısıldadı.

Ve o zaman fark etti ki-

"Tanrım, kapıyı kilitlemedim!" Yatağa doğru gitti. "Sen geldikten sonra n kapıyı kilitlemedim-"

Darius onun bileğini yakaladı ve geri çekti. "Sen burada kal. Bu odadan ayrılma, anlıyor musun? Ne duyarsan duy, burada kal-"

"Ne yapacaksın?" Sanki

sormak zorundaymış gibi?

Yataktan fırlayan Darius pantolonunu geri çekti ve ceketine uzandı.

Bir tabanca çıkarırken, "Merak etmeyin, tamamen yasalım" diye mırıldandı.

"Polisi aramalıyız."

"Ne olduğunu bulmam için bana bir dakika verin." Kapıya doğru gitti. "Burada kal."

Anne onun gidişini izlerken, tüm iğdleri ona telefonu açmasını söylüyordu. Şehir merkezindeki CPD'yi ara. Yerel erifi. Kahretsin, dedektif(ler)i ara -ya birini ya da ikisini. Gonzalez ya da Sulley. İkisinin de kartları ondaydı.

Bunun yerine olduğu yerde, yatağında donmuş bir halde, elinde sıkıca tuttuğu boş bir bardak sütle kaldı.

Tanrı'ya yakardığı duanın hiçbir anlamı yoktu, yalvarışları çok sayıda farklı paniği kapsayan kelimelerin bir araya getirilmesinden oluşıyordu. Korkudan kesinlikle başı dönüyordu.

Çok ama çok kötü bir şeyin olmak üzere olduğu hissinin yanı sıra.

Darius Anne'in yatak odasından dışarı adımını atar atmaz kokuyu aldı: bebek pudrası ve ölüm kokusu bir arada. Bir an için beyni, düşmanın onun evinde olduğu gerçeğini işlemeyi reddetti. Bir şekilde, bir şekilde, içeride lanet olası bir *daha azı* vardı, her ne kadar onu demateryalize ederken nasıl izleyebilecekleri hakkında hiçbir fikri olmasa da-

Aşağıda, merdivenlerin dibinden bir gölge geçti, oturma odasında hareket eden birinin attığı karanlık desen görüş alanının hemen dışındaydı.

Darius gözlerini sertçe kapattı. Lanet olsun, evinin arka tarafındaki açık bir pencereden hayalet gibi kaçmıştı. Bazı avcılar yerini tespit etmiş olsalar bile, nereye gittiğini bilemezlerdi-

Gıcırtı

.

Tıkla.

Aniden, işler biraz daha karardı.

Gıcırtı. Klik. Gıcırtı.

Avcı odaları dolaşıyor ve ışıkları teker teker söndürüyordu; sanki lambaların ve düğmelerin yerini biliyormuş gibi hiç tereddüt etmiyordu. Sonra yumuşak ama Darius'un duyabileceği kadar uzaklardan gelen bir ses duyuldu:

"Anne, oh, Annnnnne. Mutfakta ortalığı dağıtmışsın." Darius'un ensesinde bir uyarı belirdi. *Anne mi?*

O avcı onun adını nereden biliyordu?

Bilincinin hemen altında bir şey kaynıyordu, hatırlaması gerektiğini bildiği bir şey.

"Sana hep söyledim... açık kavanozların kapağı düzgünce kapatılmalı ve kaldırılmalıdır. Fıstık ezmesi ve jöle, dışarıda bırakılmış bir somun ekmek? Tsk. Tsk..."

Vücudundaki tüm koruyucu dürtüleri harekete geçiren Darius kendini odakladı ve 1. Roor'a kadar maddesizleşti. Ve yeniden şekillendiği anda, mutfakta hızlı bir değişim oldu, gölgeli bir 1gure onunla yüzleşmek için döndü-

Bu da *ne*, diye düşündü Darius adamı hemen tanıyınca.

Ve ne biliyorsunuz, Bruce McDonaldson da aynı tepkiyi verdi, adam iki kere çekti.

Ama o artık bir erkek değildi, değil mi?

"Sen bir vampir misin?" dedi yeni *kiracı* şaşkınlıkla. "Ve bu evde ne halt ediyorsun-"

Darius silahını düşmanına doğrulttu. "Yanlış takımı seçtin, pislik."

İşte o zaman her şey aklına geldi. Hızlı bir hafıza sıçramasıyla, o çiftlik evindeki indüksiyon alanında olduğunu hatırladı... ve geride bırakılan bazı kıyafetleri gözden geçirdi. Bir takım elbise ceketi ve birkaç

Bir tür içgüdü hemen ortaya çıkmıştı ama o anda ne olduğunu anlayamamıştı. Şimdi her şey anlam kazanmıştı.

Paltosunda Bruce'un kokusunu almıştı. Kayda geçen buydu. Ancak beyni tüm bunların sonuçlarını değerlendirmeyi reddetmişti çünkü Anne'in eski sevgilisinin Omega'nın yeni üyelerinden biri olma ihtimali neydi ki?

Yine de adam ona kaderinde daha büyük şeyler olduğunu söylemişti. Ancak bu genellikle daha iyi bir iş bulmak anlamına gelirdi, metafiziksel bir kötülük kaynağı tarafından tamamen ölümsüz bir şekilde yeniden bağlanmak değil.

Lanet olsun, diye düşündü Darius avcı başka bir odaya girip son lambayı yakarken.

Karanlığın içinden gelen bir kıkırdama durgun havayı dalgalandırdı. "Ona ne olduğunu söyledin mi, vampir?"

Adam -daha az- konuşmaya devam ederken, Darius en yakın pencereden dışarı baktı. Komşular yakındaydı. Tetiği çekerse polislerin çağırılması uzun sürmeyecekti. Aradığı türden bir fıstık galerisi değildi, özellikle de temizlenmesi gereken pis kokulu, siyah yağ pisliği olmak üzereyken.

"Sana bir soru sordum vampir," dedi bedensiz ses. "Kendin hakkında ne söyledin, hmm?"

Darius silahı sırtının alt kısmındaki bel kemerine soktu. Sonra gözlerini kapatıp konsantre oldu, avcuyu kokusundan ve konuşmanın kaynağından tespit etmeye çalıştı...

Bulunduğu yere kilitlenerek, sığ bir çalışma odasına girdi. Ama *daha küçük* olan hızlıydı, karanlık olmasına rağmen bir köşede kayboldu. Ama lanet Bruce evi ezbere biliyordu, değil mi?

"Onu öldüreceğimi biliyorsun, değil mi?" diye söylendi. "O kaltakla görülecek bir hesabım var."

Avcı yeniden hareketleniyordu ve Darius onun merdivenlere gitmemesi için dua etti. Ama gittiği yer orası olmalıydı. Anne'in odasında olduğunu bilmeliydi-

"Dilini kedi mi yuttu, vampir?"

Son bir şans, diye düşündü Darius gözlerini tekrar kapatırken. Sadece bir fırsatı daha vardı-

Altıncı bir his onu yönlendirdi, vücudu kayboldu ve başladıkları yere, mutfağa geri döndü... şimdi yaşayan ölülerin hemen arkasında yeniden şekillendi. Anne'in sevişmeden sonra sandviç yapmak için çıkardığı ekmeğin yanında.

Kaybedecek zaman yok.

Daha *küçük* olan oturma odasına odaklandığında, Darius kolunu fırlattı, dirseğinin kıvrımıyla boğazını kavradı ve daha iyi bir kaldıraç için kendi bileğine kilitlenerek onu geri boğdu. Eski Bruce McDonaldson'ın tokatlayıp tekmelediği, avcının adamın olduğundan çok daha güçlü olduğu ama henüz Omega'nın dönüşümünün ona verdiği gücü tam olarak kullanamadığı öfkeli bir savaştı bu. Bu birkaç gün içinde gerçekleşecekti.

O kadar uzun "yaşadığını" varsayarsak. Ki yaşamayacaktı.

Dolaplara, buzdolabına, masaya çarpan eşyalar takırdadı, düştü ve kırıldı ve sonra açık Jif kavanozu Roor'un üzerine düştüğünde Darius fıstık ezmesi kokusu aldı. Ardından tavalara çarpmışlar gibi çınlamalar oldu, muşamba üzerinde de bir dağılma oldu-

Darius, bir çift dişin kolunu delmesiyle bağırdı ve karşılık olarak, *daha küçük* olanı döndürdü ve yüzüstü duvara itti. Bir resim düştü ve parçalandı.

O dairede olanların tekrarı. Tanrım, burası Anne'in eviydi.

Yukarıda kal, diye dua etti. *Olduğun yerde kal, tatlım-*

Tepedeki ışıklar yandı. Parıltı ikisini de kör ederken, küfretti. Anne odanın hemen içinde duruyordu, belinde pembe bir bornoz vardı... silahını kaldırmış ve onlara doğru doğrultmuştu.

"Bruce," dedi titreyen bir sesle. "Tartışmayı bırak, polisi arayacağım."

O kıkırdama geri döndü. En azından Darius tekrar boğulma noktasına gelene kadar.

"Onu öldürme, Darius!" diye emretti. "Telefona gidiyorum-" "*Hayır-*"

Darius emri verdiğinde, odanın içine doğru bir adım daha attı.

"Anne, yukarı çık-"

"Onu olduğu yerde tut-"

Bu sırada avcı hâlâ kıkırdamaya devam ediyordu ve sonra Darius'un nefesini kesen bir acı patlaması geldi. Anne çılgık atıp gözden kaybolurken, Darius şok içinde sendeleyerek geri çekildi. Tutunmaya, pozisyonunu korumaya çalıştı ama bir şeyler yolunda gitmiyordu ve bu onu altüst ediyordu

-

O anda her şey çok hızlı gelişti; avcı onun silahına davrandı, adam silahının kontrolünü elinde tutmaya çalışırken ikisi de etrafta do-si-do yapıyordu; aynı zamanda midesi bulanıyor ve vücudu olması gerektiği gibi davranmıyordu.

"Silahını indir, Bruce! Yoksa ateş ederim!"

Darius onun sesine doğru bakarken dengesi bozuldu ve elini tezgâha doğru uzattı. İşte o anda pantolonunun paçasından akan kanı gördü. Bunun gibi çok önemli bir yaranın böyle bir-

Sikeyim.

Küçük bir Resh yarası değildi ve uyluğu da değildi. Kan karnından geliyordu: Anne'in fıstık ezmesi ve jöleyi sürmek için kullandığı biftek bıçağının kabzası Darius'un karnından dışarı çıkmıştı. Bu ne zaman oldu?

Dizlerinin bağı çözülünce kıcının üzerine düştü, elleri içgüdüsel olarak bıçaklandığı yere gitti.

Başında dikilen *küçük adam* biraz daha güldü ve oturma odasındaki kemerin arkasına saklanmaya çalışan Anne'e doğru soğuk bakışlarını yöneltti. Hâlâ Don Johnson gibi giyiniyordu, her şey deniz mavisi ve beyazdı ve pek çok nedenden ötürü yersizdi, ancak scu e sayesinde kıyafetleri kırıkmış ve kıvrılmamıştı. Dağınıklığa bir de o çılgın gözleri ekleyelim mi? Elinizde gerçekten tehlikeli, iyi giyimli bir sosyopat vardı; Darius'un kendi silahıyla silahlanmıştı, hemen kullanması gereken silahla ve komşuların canı cehenneme.

Dişisini çıplak elleriyle korumak isteyen bağlı bir erkeğin gururunun canı cehenneme.

"Sana *daha* söylemedi mi?" dedi daha *küçük* olan, namlusunu kemerli geçide doğrulturken.

"Bruce, sana silahını indirmeni emrediyorum-"

"Ona ne olduğunu sor. Hadi, sor ona." Daha fazla kahkaha. Sonra kaşlarını kaldırdı. "Sormayacak mısın? Pekala, İne, ön dişlerini kontrol ettin mi? Kendine onu neden gündüzleri hiç görmediğini sordun mu? Ne yaptığı, nereye gittiği, kimi tanıdığı konusunda neden bu kadar ketum olduğunu merak ediyor musun?"

"Seni vuracağım, Bruce-"

"O bir vampir," diye açıkladı *daha küçük* olan. "Ve hey, ben de onun türü hakkında daha fazla şey öğreniyorum. Belki bu ikimizin birlikte yapabileceği bir şeydir. Ne de olsa sana kendimi geliştireceğimi söylemiştim ve sana ve bana yaptıklarına rağmen kendimi geliştirdim. O pislik Charlie Byrnes'e rağmen."

"Bruce, dur-"

"Onu ben öldürdüm, biliyorsun ve Charlie'nin bana karşı hiç şansı yoktu, ödle." Avcı ona doğru bir adım attı. "Tahmin et bakalım, senin vampirinin de olmayacak. Ve ben senin zamanının geldiğine karar verdiğimde, sen de vermeyeceksin."

Avcının kolu geri döndü, silah şimdi Darius'a doğrultulmuştu. "Sen benden iki kat daha iğrenç bir doğasın-"

Silahın ateşlenmesiyle çıkan ses mutfakta yankılandı ve Darius bunun ölümcül bir yara olduğundan emin bir şekilde ellerini göğsünün ortasına doğru kaldırdı

Daha küçük olanın çömelip iki eliyle kalbine saldırması dışında. Gerçi artık göğüs kafesinin arkasında bir şey kalmamıştı.

Eski Bruce McDonaldson silahını bıraktı, Roor'a düştü ve göğüs kaslarını tutarak yan yattı. Ve hâlâ gülüyordu, ağzında siyah kan lekeleri vardı.

"Şaka senin üzerinde Anne. Artık beni böyle öldüremezsin."

Darius kendine baktı. Karnı hala bıçaklandığı yerden parlak kırmızı kan pompalıyordu ama vurulmuş gibi görünmüyordu ve hepsi bu-

Hayır, önemli olan tek şey bu değildi. Anne'e dönüp baktığında, onun sade yüzünde dehşet belirliyor, zihni, engelleyebilmeyi ya da geri alabilmeyi çok istediği her türlü zihinsel bağlantıyı kuruyordu. *Küçük* olanın doğru anlamış olması dışında. Darius ihmal ederek yalan söylemişti.

Gerçekten önemli olan şey hakkında.

Ve Darius'un ona her şeyi anlatmanın eşiğinde olmasının hiçbir önemi yoktu. Hem de hiç.

Küçük olan bir öksürük çıkardı. Sonra nefes alırken hırıltılı bir ses çıkardı. "O bir vampir, Anne. Sevgilin bir vampir, kokusunu üzerinde hissedebiliyorum. Seni lanet sürtük, onu becerdin." Gülüyor, gülüyor... avcının parlak mavi takım elbise ceketinin yakalarında ve beyaz tişörtünün önünde siyah kan çiçek açarken çılgın kahkahalar atıyordu. "Bir hayvan tarafından sikildin ve o sana söylemedi, değil mi ve sen *benim* bir yalancı olduğumu düşündün."

Darius'un hançerli eli bifttek bıçağına kilitlendi. Dişlerini gıcırdatarak gelecek olan acı için kendini hazırladı.

"O benden daha kötü, Anne." Bruce ağzından çıkan siyah yağı fark etmemiş gibiydi. Nefes alış verişinin giderek düzensizleşmesi de umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Yine de ölmeyecekti ve belli ki içinde bulunduğu intiharın sürekli olacağını henüz hesaplamamıştı. "Olduğu şey hakkında sana yalan söyledi. En azından ben insanken, sadece yüzeyde yalan söylerdim-"

Darius bıçağı karnından çekip çıkardı ve tek bir koordineli hamleyle kendini ileri atarak bıçağı omzunun üzerine kaldırdı, gücünün her zerresini doğru zamanda, doğru şekilde yapması gereken bıçaklama hareketine odaklamıştı.

Ve yaptı da.

Hırçın bir vuruşla, paslanmaz çelik bıçağı *daha küçük* olanın göğsüne, göğüs kafesinin hemen soluna sapladı ve bıçağın içeri girdiğini hissettiğinde, hızının kalbin bulunduğu boşluğu delmeye yetecek kadar büyük olması için dua etti-

Patlama sesi en az ateş etme sesi kadar gürültülüydü ve Döküntü, tekrar açıldığında tepe lambası kadar kör ediciydi.

Sonrasında Darius geriye doğru yığıldı, kafatası sert Roor'un üzerinde zıpladı, ani bir mide bulantısı onu sarstı.

Yan yatarak birkaç kez kustu. Ve sonra nefes almaya konsantre oldu.

Tanrım, yanık kokusu. Bebek pudrası kokusu.

"Kanaman var."

Gözlerini yukarı kaydırduğında Anne'in başında dikildiğini gördü. Sırılsıklam olmaması dışında, dolu fırtınası geçirmiş gibi görünüyordu: Tamamen solgundu, cübbesi omuzlarından sarkıyordu, ceketinden çıkardığı silah yanında gevşek duruyordu, yüzü o kadar solgundu ki bilincini kaybedeceğinden endişelenmeye başladı.

Ama bu olmayacaktı, değil mi?

Klinik şokta değildi. O sadece... ölmüştü.

"Evet, kanamam var" dedi. Sonra da kadının yüzündeki soruya cevap verdi. "Evet, o haklı."

Anne olduğu yerde kaldı ve gerçeklikle bağını kaybetmiş gibi ona baktı. Öte yandan, eski erkek arkadaşı Omega'ya geri gönderildiğinde oluşan leke izinin üzerinde çıplak ayakları vardı... ve bir vampir olan şimdiki erkek arkadaşı buzdolabının önünde kanlar içinde yatıyordu.

Hayır, bekle, sanırım fırınının yanındaydı. Ve onun erkek arkadaşı olduğunu değil.

Gözlerini parlatan yaşlar, onu ve yaptıklarını hayal edebileceği en kötü şekilde kınıyordu.

"Özür dilerim Anne," diye boğuk bir sesle konuştu. "Sana nasıl söyleyeceğimi, ne diyeceğimi bilemedim-"

"Kimi arayacağım?" diye kabaca araya girdi. "Evinizi mi? Uşağınızı mı arayayım? Ve lütfen bana bir patron hakkında yalan söyleme. Orada yaşayan sensin. Sana yardım etmesi için kimi arayayım?"

"Telefonu bana ver, ben yaparım-" "Hayır, *ben* ararım."

Arkasını döndü ve duvara monte edilmiş bir beşikten ahizeyi aldı. Titreyen bedeni bir gece önce bir kâğıt parçasına yazdığı numarayı çevirirken, kadının numarayı ezberlemiş olması gerektiği aklına geldi.

Ve sevgili Bakire Kâtip, o gitmeden hemen önce kamyonetin yanında durdukları ana geri dönebilmeyi diledi. Yardıma ihtiyacı olursa araması için ısrar etmişti ve kız ona bir tür kahramanmış gibi bakmıştı.

"Alo?" dedi aniden. "Ah, Fritz? Ben Anne. Darius bıçaklandı, ne olduğunu bilmiyorum, gitti... şimdi... Ben, şey, yardıma ihtiyacı var. Bıçaklandı ve onu bir hastaneye götüremem, ne yapabilirim?"

Bir *mmm-hmm'in* içine düştü. Ve bunu bir başkası takip etti. "Adresim-oh, zaten biliyorsun. Pekâlâ. Teşekkürler. Teşekkürler, umarım hızlı birini bulursunuz. Buraya gelmesi için. Çok fazla kan var."

Telefonu kapatırken gözleri Darius'a döndü ve Darius karnından bıçaklanan kişinin kendisi olabileceğini fark etti... ama ölen oydu.

Ve hepsi onun suçuydu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Anne alıcıyı çatallarına yeniden takarken neyin yanlış olduğunu fark etti. Şey, tamam... yanlış olan pek çok şey vardı ama şimdi özellikle açıklanamayan bir tanesini hatırlıyordu.

Darius geri döndü.

Adam üst katta gömleğini çıkardığında ve kadın kollarını ona doladığında... bandaj yoktu. Ve gürültüye bakmak için odadan çıktığında, pürüzsüz teninde hiçbir iz yoktu. Yanık yoktu. Yara izi yoktu. Bir leke ya da renk değişikliği bile yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Sanki bir gece önce yakılmamış gibi.

O sırada bunu fark etmemişti. Göz ardı ettiği ya da dikkatinin dağıldığı o kadar çok şey vardı ki: Kâhyanın ona gösterdiği hürmet. Darius'un aslında hiç genişçe gülümsememesi ya da ön dişlerini törpülememesi. Ne iş yaptığına dair belirsiz açıklamalar. Bir de ortaya çıkan diğer adamlar vardı-

Ve o kırık kavanozdaki siyah mürekkepli madde... tıpkı Bruce gibi kokuyordu. Gözlerinin önünde ortadan kaybolmadan hemen önce.

Caldwell'de ne *haltlar* dönüyordu.

"Vampir," dedi zayıf bir sesle. "Düşündüğün gibi değil."

"Haklısın, çünkü ben senin..." Ellerini havaya kaldırdığında, silahın hâlâ avucunun içinde olduğunu fark etti ve bunun onu şok etmesi gerekmez miydi? Ama şok etmedi. Diğer her şey düşünüldüğünde bu, radarındaki en ufak bir işarettti. "Benim gibi olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim."

"Değilsin. Hiçbir şekilde değilsin." Acı bir şekilde güldü. Sonra gözlerini kapadı. "Ve sen de bana yalan söyledin. Tanrım, ne kadar *aptalım*-"

"Öyle deme-"

"Bruce gibi birini... sen her ne haltsan onunla takas eden bir kadına ne denir? Bir de karım ve iki çocuğum için endişelendiğimi mi sanıyorsun? *Tanrım*. Asıl sorunun Drakula olduğunu bilmiyordum."

Adam içinden küfredip bir elini saçlarında gezdirirken, kadın burnunun önündeki havayı yelpazeledi. "Bu pis koku senin evinde düşürdüğüm vazunun etrafındakiyle aynı - ve orası senin evin. Öyle değil mi? *Değil mi!*"

Sesi gittikçe yükseliyordu ama sanki umurunda mıydı?

"Özür dilerim," dedi.

"*Üzgünsün*. Böyle bir şeyi benden mi saklıyorsun? Yani..." Öfkesi doruğa ulaştığında, kendini kontrol etmesi gerektiğini anladı ve derin bir nefes aldı. "Sana söylediklerimden sonra bile... Bruce'un bana nasıl yalan söylediği hakkında - ve aman Tanrım, o neye dönüştü? Burada neler oldu? Ne-"

Düşüncelerinin tamamen tutarsızlığa dönüştüğü anda, mutfağında iki adam belirdi. Yani... kelimenin tam anlamıyla birdenbire önünde belirdiler.

Hayır, bekle, onlar iki vampir, erkek değil, diye kendine hatırlattı. *Asla erkek değiller.*

Ayaklarının üzerinde sallanırken, tüm kavrayışının ötesinde sersemlemiş bir halde, bunun kesinlikle bir rüya olması gerektiğine karar verdi.

Ama öyle değildi. Ve lanet olsun, mutfağındaki iki vampiri tanıyordu: Biri papyonlu, beyaz önlüklü ve kaplumbağa kabuğu gözlüklü doktor tipi idi. Diğer de şakağında dövme olan adamdı.

"Siz onu tedavi ederken ben de komşularla ilgileneceğim," dedi elmas gözlü olan doktora. "Işıkları yanıyor, bu yüzden

bir şey duymuş ya da Rash of the *lesser*'ın Omega'ya geri gönderildiğini görmüş. Onları etkisiz hale getireceğim-"

"Sakin o insanları öldürmeye cüret etme!" Anne histerik bir şekilde bağırdı. "Affedersiniz?" diye karşılık verdi *adam* - siktiğimin vampiri-.

"Komşularım!"

"Oh, sakın ol." Ona sıkılmış bir bakış attı. "Sadece anılarını alıyorum, böylece bir grup polis kapına gelip sana cevaplayamayacağın sorular sormayacak. Kulağa hoş geliyor mu? Harika. Onaylamana *çok* sevindim-şimdi beni yanlışlıkla vurmadan önce şu lanet silahı bana ver."

Anne gözlerini kırptırdı. Aşağı baktı. Silahı doğrudan vampire doğrultmuş olduğunu gördü. "Bu gerçek olamaz."

Doktor Darius'un yanında diz çöküp çantasını açarken, eldivenli bir el ileri uzandı ve Darius silahsızlandırmaya aldırmadı. Bruce'u gerçekten vurmuş muydu? Gerçekten vurmak üzere miydi-

"Neler oluyor?" diye sordu adama. Vampir. Her neyse.

Adam bıkkın bir nefes verdiğinde, onu görmezden geleceğini düşündü.

Ama sonra başını salladı. "Bunun bir önemi yok. Senin için kalıcı değil."

Adamın komşular hakkında söylediklerini düşündü.

"Anılarım," diye fısıldadı, "benim. Onları almaya hakkınız yok." "Sadece onunla konuş," diye mırıldandı vampir Darius'a başıyla işaret ederken.

"Ona ihtiyacı var.

ve ona söylediğin her şeyi yapacaktır." Ve sonra adam tam önünden kayboldu.

Ayrılmanın ardından Anne gidip Roor'un üzerine devrilmiş olan sandalyelerinden birini aldı. Oturarak başını eğdi ve Darius'un tedavi edilirken ona baktığını hissetti. Doktor ameliyat hakkında konuşmaya başladı, ancak Darius onunla tartıştı, ikisi ileri geri giderek hararetlendi.

En azından bilinçli kalma meselesi kendi kendine halloluyor gibi görünüyordu. Sonunda, başını çevirip bakmak zorunda kaldı-

Gördüğü şey hiç mantıklı değildi. Ya da anlamsız olmalıydı.

Gözlerinin önünde, bıçak yarası kendini tekrar örüyor gibi görünüyordu. Öyle ki, sanki özel efektli bir filmdeymiş gibi derinin kapanışını izleyebiliyordu.

Gördüğü diğer her şeye rağmen, bu fenomenin neden olduğu bilişsel uyumsuzluk o kadar büyüktü ki, zihni gözlerinin önünden çekildi. Ne yazık ki kaçtığı şey de en az onun kadar üzücüydü: Bruce bir konuda haklı, başka bir konuda haksızdı. Evet, Darius eskisinden daha kötüydü, ama bu yeni yalanlar demetinin temeli ne kadar şok edici olursa olsun, bunlardan bu kadar etkilenmesinin nedeni aşık olmasıydı.

Başka türden biriyle.

Yüce Tanrım, onun hayatı nasıldı?

Darius, Havers'ın dezenfekte malzemelerini iterken, "Hemen geliyorum," dedi. "Herhangi bir sorun yaşarsam ararım."

Tabii kan kaybından ölmediğini varsayarsak. Muhtemelen sahip olduğu en büyük tıbbi risk buydu, değil mi?

Sanki bu "vahim" sonuç ciddi bir olasılıkmış gibi Havers tereddüt etti, çantası sonuna kadar açıktı, tüm bu tedavi malzemeleri, gazlı bez ve bandın son kullanma tarihi olduğu gibi kullanmaya mecbur görüldüğü türden şeylerdi. Ve harika, şimdi çok fazla olmasa da ameliyat hakkında biraz daha tartışma vardı - ki bu gerçekten sürpriz değildi. Havers her ne kadar işini ciddiye alsa da, o bir *glymera* üyesiydi ve bu nedenle bir insanın evinde *gecekonduda* oturmaktan hoşlanmıyordu.

Eve döndüğünde muhtemelen Silkwood gibi davranacaktı. Ve bu saygısızlık neşter düşüncesini çekici kılmıyor muydu?

Şifacı, "Hayati organlarını ıskalamış gibi görünüyor," diye sözünü kesti. "Şanslıyım," diye mırıldandı Darius Anne'e bakarken.

Sandalyesinde öylece oturuyordu, omuzları çökmüştü, gözleri zar zor kırpışıyordu. Arada bir başını çevirip bakıyordu ama sanki onu görmeye dayanamıyordu. Onu suçladığından değil.

Havers nihayet gittiğinde, Darius kendini fırının kapağında daha yukarı itti ve bacaklarını düz bir şekilde dışarı çıkardı. Muşambasının üzerinde siyah ve kırmızı kan olması, ilişkileri hakkında olabildiğince keskin bir yorumdu.

"Sana söylemedim," dedi kabaca, "çünkü bana inanmazdın. Eğer öyle olsaydı, bana bir şans vermezdiniz."

Cevap vermesi sonsuza dek sürecekmış gibi geldi. "Bunların herhangi biri doğru muydu?"

Bir soru değil, daha çok kafasının içinde dönüp duran bir retorikti. Yine de cevap vermek zorunda hissetti. "İmkânsız bir patronum var. Bu bir yalan değildi."

"Sen bir kahraman değil misin?"

Ve tabii ki en büyük gerçek onu sevdiğiydi. Ama onun duymak isteyeceği son şeyin bu olduğunu biliyordu. "Sana yalan söylediğim için çok özür dilerim."

"Ben de öyleyim. Gerçekten öyleyim."

Kelimeleri durduramadan ağzından kaçtı: "Seni seviyorum-" "Bunu asla söyleme," diye tersledi. "En azından benim yanımda." *Hay sikeyim.* "Seni incitmek istememiştim."

Karmakarışık siyah saçlarını geriye itti ve pembe bornozunun yakalarını ensesine doğru sıkıca çekti. "Çılgınca olan ne biliyor musun? Tüm bunların delice olmadığından değil... ama en delice olan şey, burada tekrar olduğuma, gerçeğin ortaya çıktığına ve beni kıcımdan ısırdığına inanamamam. Sizin iyiliğiniz için söyleyebileceğim tek şey, en azından ellerinizin boğazımda olmadığı. Ama hala nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum-"

"Özür dilerim-"

"Kes şunu. Ve gitmeni istiyorum. Hemen şimdi. Seni bir daha görmek istemiyorum." Gevşek bir eliyle başını işaret etti. "Zihnim bunların hiçbirini kaldıramıyor ve sadece bu gecenin... tüm bunların... *senin...* bitmesini istiyorum. Hiç var olmamış olmanı istiyorum."

Darius gözlerini kapattı. Sonra tekrar açtı. "Bunun olmasını sağlayabilirim... Anılarını alabilirim."

Kadının kaşları çatıldığında, kendi şakağının yan tarafına dokundu. "Tüm bunları yok edebilirim. Beni bir daha asla düşünmeyeceksin, sanki hiç ama hiç var olmamışım gibi olacak."

Anne ağzını açtı. Kapadı. Sonra sessizlik sonsuzluğa uzandı.

Ani bir sarsıntıyla başını salladı. "Hayır, seni unutmak istemiyorum. Bruce'dan dersimi almadım, bu yüzden Tanrı bana seni gönderdi, sırf dersimi aldığımdan emin olmak için. Ve aldım da. Artık insanları içeri almak yok. Benden bu kadar."

Darius yüzünü tekrar ovaladı. Vay canına. Onunla ilgili anılarını silmek istemesinden daha kötü olan tek şeyin... onu hayatının sonuna kadar bir lanet olarak saklamak istemesi olduğunu kim bilebilirdi? Ve Tanrım, ona yardım edebilecek bir şey söylemek istiyordu.

Bu yüzden onu tam kalbinden vuran sözler söyledi: "Şimdi gideceğim."

Kendini Anne'in kucağına itmeye çalışırken, Vishous o anı seçerek mutfağa geri döndü. Anne sandalyesinde zıplayınca Darius küfretti.

"Gidiyor," dedi ince bir sesle. "Ona yardım et, olur mu?"

Ayağa kalktı ve arkasını döndü. "Bana bir iyilik yap ve ön kapıyı arkandan kilitle. Sadece kapı kolu bile olsa, en azından bazı şeyleri dışarıda tutar. Umarım."

Patricia Anne Wurster merdivenlerden inerken arkasına bile bakmadı.

Darius onun yavaşça ikinci Roor'a doğru gidişini dinlerken, her adım atışında kan kaybediyormuş gibi hissediyordu.

"Sen iyi misin?" Vishous yumuşak bir sesle sordu.

Darius avucunu havaya kaldırdı. "Hayır, kaldırmıyorum. Bana yardım eder misin?" "Maddesizleşebilir misin?" diye sordu kardeşi.

"Önemli değil, sadece beni bu zavallı kadının evinden çıkarın."

Vishous onu Roor'dan dışarı sürükledi ve Darius topallayarak ön kapıya gitti. Kapının hafifçe açık olması Bruce'un aslında o taraftan geldiğini düşündürüyordu. Ama kim bilebilirdi ki? Kimin umurundaydı.

Her şey hakkında.

Merdivenlerin dibinde duraklayarak, sol üstteki kapalı kapıya baktı. Onu yatağında, yan tarafına kıvrılmış, kendini tutarken hayal etti.

Ya da belki çarşafı soyuyordu. Yakıyor muydu?

"Onun anılarını mı aldın?" V talep etti. "Şimdi mi?"

"Hayır." Kardeşine baktı. "Ve sen de yapmayacaksın. Anlaştık mı?"

"İşler böyle yürümüyor-"

Darius 1. V'nin ceketinin önünü kaldırdı. "Bu sefer işler böyle yürüyecek. Onu rahat bırak. Yeterince zarar verdik."

Bir an için V'nin onu "Yeterince zarar verdin" diyerek düzeltmesini bekledi. Ya da hatırlayamıyorsa, kendisinden bir şey alındığını nereden bildiğini söylemesini bekledi. Ama ağabey sadece omuz silkti ve eşikten dışarı çıktı.

Bir süre sonra Darius da onu takip etti ve arkalarından kapıyı kapattı. Parmakları kapı kolunda oyalandı ve sonra sürgüyü yerine oturttu.

Topallayarak yürüme yoluna indi, durdu ve geri döndü. Karanlığa gömülmüş bir halde yatak odasının pencerelerine baktı. Jaluziler indirilmişti ama ışıklar açıktı. Kadının yukarıda ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Genel hatlarıyla tahmin edebiliyordu...

Onun hayatı hakkında daha fazla ayrıntı öğrenemeyeceğini anladığında, sanki o ölmüş gibiydi. Ya da o ölmüştü.

"Sadece bir gece meselesiydi," dedi boğuk bir sesle, "ama bu bana bir ömür boyu yetecek."

Sonra kafasına bir şey dank etti.

Kardeşine baktı. "Senin hayalin. Gerçekten de çiftlik eviyle ilgili değildi, değil mi? O ikinci güneş değildi."

"Şu anda bunu düşünmemize gerek yok-"

"Çünkü dün gece yağmur yağmıyordu." Öne doğru eğildi. "Yağmur yağmıyordu. İmgeleminde yağmur yağdığını söylemiştin, değil mi?" "Evet. Söyledim."

Darius uyuşuk bir şekilde yatak odasının penceresine baktı. "Gördüğün şey buydu, yağmur. Tıklamadan önce, ikinci güneşten önce."

"Evet."

Darius derin bir nefes aldı. "Güzel. Demek ki dışarıda hâlâ beni bekleyen bir patlama var. Şimdi tek yapmam gereken onu bulmak."

Gözlerini kapattığında maddesizleşmeyi beklemiyordu ama bir sebepten ötürü, belki de Anne'in mülkünü almak onun için yapabileceği en son şey olduğu için, ruhunu uzaklaştırmayı başardı.

Belki de eşi olmayan bağlı bir erkek olarak o kadar acı çekiyordu ki bıçak yarasını hissetmiyordu bile.

İntiharın seni Fade'in dışında bırakması ne yazık. Vishous'un vizyonu için Bakire Kâtip'e teşekkür et.

Ve bir an önce topun başına geçin lütfen.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Anne'in hayatı kaderin cenderesine girdikten sonraki Pazartesi sabahı, Beckett, Thurston, Rohmer & Fields'in en üst katına sabah sekiz buçukta çıktı ve iki avukat yardımcısıyla birlikte asansörden indi. Her iki adam da Charlie'nin onu çağırdığı servis koridoruna doğru ilerlerken, Charlie'nin onunla son kez konuştuğu sırada durduğu yere doğru bakarken derin bir hüznü yaşadı.

Sonra ters yöne döndü ve ileriye doğru yürüdü.

Güzel model/resepsiyonist masasında değildi ve bu işleri kolaylaştırdı. Gerçi Brooke Shields'e benzeyen kadın içten gülümsemesi ve bir yudum içkisiyle orada olsaydı da fark etmezdi.

Anne izin alsa da almasa da devam ederdi.

Bekleme alanından geçerek konferans salonlarına doğru ilerledi... ve Bayan Martle'in masasına geldi. Kadın kaşlarını çatarak başını kaldırıncaya Anne avucunu uzattı.

"Sorun değil, kendimi onun odasına bırakacağım." "Özür dilerim."

Anne gürültüyü duymazdan geldi ve masanın etrafından dolaşarak Bay Thurston'ın kapalı kapısını hızlı bir yumrukla açtı. Adam özel banyosundan yeni çıkmıştı, takım elbisesinin ceketini çıkarmış, elleri sadece ıslak değil, aynı zamanda lekeliymiş gibi monogramlı bir el havlusunu hararetle çalışıyordu.

Onu görünce durdu. Tam o sırada Bayan Martle içeri girip bağırmaya başladı.

Anne alçak bir sesle, "Buraya seninle konuşmaya geldim," dedi. "Özel olarak."

Bay Thurston'ın gözleri kısıldı. Sonra o kadar yapmacık, hoş bir ifade takındı ki, Thurston bu ifadenin işe yarayıp yaramayacağını görmek için onu tekmelemek istedi.

"Hepsi bu kadar Bayan Martle," diyerek kadının öfkeli tiradını kesti.

"Ama zorla içeri girdi-"

"Hepsi bu kadar."

Eğitilmiş bir bekçi köpeği gibi, kendisine doğrudan bir emir verildiğinde, yaşlı kadın, şu anda tüm dünyayı onaylamadığı açık olmasına rağmen, geri çekildi.

Kapı kapandığında Bay Thurston el havlusunu lavaboya doğru fırlattı. "Oturun, Bayan Wurster."

"Hayır, teşekkürler, ayakta duracağım. Burada uzun süre kalmayacağım." "Oh? Sana çok iyi para ödeyen işine geri dönmeye hevesli misin?"

Masasının arkasına oturana kadar bekledi ve onun kendi tatlı zamanını alması, bilerek yavaş hareket ettiğini hissetmesine neden oldu.

"Serbest bırakılmanızı imzalamak için buradayım," dedi.

Gülümsemesi bir anda çok daha samimi bir hal aldı, özellikle de bir çekmeceyi açmaya gittiğinde. "Bu iyi değil mi? Çekiniz hâlâ bende-"

"Bana 1.000 dolar ödeyeceksin. Ve sonra imzalayacağım."

Ortak olduğu yerde dondu kaldı, çekmecenin yarısı dışarıdaydı. "Özür dilerim, ne dediniz?"

"İrm'niz beni başka bir çalışandan koruyamadı."

Bay Thurston'ın gözleri zarif bir tehditle parlıyordu. "O adamla bir ilişki içindeydiniz. Sizin kötü kişisel tercihleriniz bizim sorunumuz değil."

"Onu işe almasaydınız onunla hiç tanışmayacaktım. Ve insan kaynakları departmanınız onu işe almadan önce gerekli özeni göstermedi."

"Size insan kaynakları için *çalıştığınızı* hatırlatabilir miyim, Bayan Wurster?" "İşe alımda değil, çalışmıyorum."

En kıdemli ortak ellerini kavuşturdu ve mutlak bir üstünlük havasına büründü. "Onun yaptıklarından biz sorumlu değiliz-"

"İncelemediğiniz başka kaç çalışan var, hmm? Belki de bilmediğiniz suç geçmişleri, sahte diplomaları, sahte isimleri, karmaşık geçmişleri olanlar vardır ve bu nasıl görünür? Bilirsiniz, eğer bir gazete ya da federal bir kurum buraya gelip sadece staI değil, avukatların kendileri hakkında da gerçek bir araştırma yaparsa? Ne bulunacağı konusunda ne kadar emin hissediyorsunuz?" Eğildi. "Belki de asıl soru... kendinizi ne kadar şanslı hissediyorsunuz Bay Thurston?"

Yüzündeki alçı öylesine koyulaştı ki, gözlerinin rengi platinden fırtına bulutuna dönüştü. "Benimle oyun oynama, küçük kız."

"Sizinle oyun oynamıyorum. Çalışanınız bana saldırdığı için acil servise kaldırıldım ve röntgen çektirmem gerekti. Bu nasıl bir manşet olacak? Söylesene, mavi çipli müvekkillerinin babana ne kadar güveneceklerini düşünüyorsun?" -yağlı boyayı işaret etti- "Hiçbir hukuk deneyimi olmayan şiddet yanlısı bir adamın davalarında yardımcı avukatlık yaptığını öğrendikten sonra?"

"Müvekkillerimiz avukatlarımızdan çok memnun," diye tersledi adam. "Ve sizi hiç tanımıyorlar."

"Beni tanımalarına gerek yok. Tek yapmaları gereken gazeteleri okumak ya da haberleri izlemek. Ben sadece küçük bir kızım, değil mi? Aptal olduğumuzu ve kendi başımızın çaresine bakamayacağımızı düşünseler bile, insanların küçük kızlara zarar vermesinden kimse hoşlanmaz." Başını iki yana salladı. "Güven bana, senin ve 1rm'nin bu halkla ilişkiler kabusuna ihtiyacınız yok ve bu bir kabus olacak. Bundan emin olacağım."

Uzun bir duraklama oldu. Sonra adam sandalyesine geri oturdu ve koyu kırmızı kravatını parlak beyaz düğmeli gömleğinin üzerinde düzeltilti. Eli ipeğin üzerinden geçerken, altın rengi bir bağlantı raşlandı.

"Gasp federal bir suçtur, Bayan Wurster."

"Bu haraç değil. Önce bana bir teklifte bulundun. Bu bir pazarlık ve olumsuz basının sonuçları sizin gerçekliğiniz, benim yaptığım bir tehdit değil."

Ona geri dönen gülümseme bir kar fırtınasını bile sıcak ve davetkâr gösteriyordu. "Uzmanlık alanımda beni eğitmeye çalışmazsan iyi edersin. Ve bu konuşmanın ışığında, sana bir kuruş bile vermeyeceğim. Yapacağım şey, bu kasabada bir daha asla iş bulamayacağından emin olmak-"

"Bruce McDonaldson Charlie Byrnes'ı öldürdü." Anne gözyaşlarının sel olup akmasına izin vermedi. "CPD merkezine gittim ve yetkililerin bunu bildiğinden emin olmak için bir cinayet masası dedektifiyle görüştüm. Haberler yakında çıkacak. Tik tak. Müşterilerinize söyleyeceklerinizi o özel banyonuzdaki aynanın önünde çalışsanız iyi olur."

Elbette biraz blöf yapmaya izin var, diye düşündü. Ve ne biliyorsunuz, gerçekten ihtiyacı olduğunda, poker yüzü vardı.

Masanın diğer tarafındaki adam çok ama çok sessizleşirken, Bruce'u düşündü... ve onun ne hale geldiğini. Nasıl "öldüğünü." Hafta sonu boyunca bunun üzerinde durmamaya çalışmıştı ama beyni bastırıldığı tüm panik ve kafa karışıklığıyla anında aşırı yüklenmeye başlamıştı.

Kendini yeniden odaklanmaya zorlayarak sesini düz tuttu. "Elli bin dolar, Bay Thurston. Hemen şimdi. Ve sonra o çirkin cinayet olayının bana olanlarla birleşmesi konusunda endişelenmenize gerek kalmayacak. Başınıza gelecekleri düşününce bu sizi rahatlatmayacak mı? Vay be. Vay canına, çok daha iyi."

Uzun bir duraklama daha oldu. "Çek defterim yok, biliyorsun. Bir kalem alıp-"

"Sen bu hukuk şirketinin büyük ortağısın. Birini ara ve sana bir havale getirmesini söyle." Arkasına bakarak kanepeye doğru gitti ve oturdu. "Bekleyeceğim."

Anne evine döndüğünde saat üç olmuştu ve şehir merkezinden bindiği taksiden indiğinde içinde taşınması gereken birkaç çantası vardı. Şoför ona yardım etti ve Anne ona on dolar bahşış verdi.

Adam arabayı sürerken o da kendini içeri kapattı, sürgüyü kilitledi ve ne aldığını inceledi: İki bavul. Yeni giysiler ve iç çamaşırları. Yeni bir çanta. Bir fotoğraf makinesi.

Ne kadar kalacağını bilmiyordu. Nereye gideceğini. Geri dönüp dönmeyeceğini bile.

Evle ilgilenmek için bir noktada geri dönmesi gerektiğini düşündü. Ama bunu sonra düşünecekti.

Yatak odasında tuvalet malzemelerini topladı ve yatağa bakmaktan kaçındı. Darius'un gittiği gece çarşafı çıkarıp çamaşırhaneye atmıştı ve Darius'un anısı kolayca aklına geldiğinde, kendisinin silinmediğini fark etti.

Ya da her ne olarak adlandırıyorlarsa.

Hafta sonu boyunca, geri dönmelerini ve ona karşı görevlerini yerine getirmelerini beklemişti ve hala da bekliyordu. Devam etmesi gereken tek şey, şu an itibarıyla hala her şeyi hatırlayabiliyor olmasıydı: araba kazasından, acil servis ziyaretine ve sonrasında olan her şeye kadar.

Şehirden ayrılmak istemesinin bir diğer nedeni de buydu.

Darius'u düşünmek inanılmaz derecede acı verici olsa da, onunla ilgili anılarının elinden alınmasını istememe konusunda hâlâ kararlıydı. Görüntülerin slayt gösterisini, kendisine yalan söyledikten sonra başka bir yabancıya güvenmenin cezası olarak görmeye başlamıştı.

Geriye dönüp baktığında, bu kadar hızlı düşmesine izin verdiğine inanamıyordu. Ne düşünüyordu ki?

Sonra tekrar... bu düşüncelerle ilgili değildi. Duygularla ilgiliydi. Ve hiçbir şey zamanın göreceliliğini, baş döndürücü dozda şehvetle desteklenen karasevdadan daha iyi kanıtlayamazdı. Aşk merdivenleri kelimenin tam anlamıyla böyle çalışır, sizi duygu yoğunluğunun o kişiyi sonsuza dek tanıyacağınıza inandırır. Ve Darius'la ilgili anılarını çağırabildiği ve aptallığının kanıtını zihninde tutabildiği sürece... o zaman belki de bunu bir daha yapmayacaktı. Asla.

Evet, Caldwell dışında her yer onun hedefiydi. Kimseyle bir bağı yoktu, onu özleyecek kimse yoktu, evcil hayvanı yoktu, hiçbir sorunu yoktu. İşi de yoktu. Yeni bir başlangıç yapma zamanıydı. Yeni bir sayfa. A...

Zihni dalıp giderken aşığıya indi ve doğru düzgün konsantre olamamaktan nefret etti. Yine de üç gündür uyumamıştı ve yorgunluğun garip bir faydası vardı. Zombi olduğı için gelecekle ilgili endişelenmeye ayıracak enerjisi yoktu ve bu biraz özgürleştiriciydi. Kaynağı ne olursa olsun korku duymaması, bir şekilde kendini kontrol altında hissetmesini sağlıyordu.

Etrafına bakınırken, gözlerini mutfağı dikti. Darius gittikten sonra orada temizlenmesi gereken çok fazla dağınıklık vardı ve Bruce'un bulunduğı yerdeki Roor'un üzerindeki yanık izi...

"Oh, Tanrım." Ellerini yüzüne götürdü ve kafatası parçalanma tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi yanaklarını tuttu. "Oh... *Tanrım*."

Travmanın özelliğı, özellikle de taze olduğunda, kapısı açıldığı anda her şeyi ele geçirmesiydi. Göz açıp kapayınca kadar sandalyelerin devrildiğini, tavaların muşambanın üzerine saçıldığını, fıstık ezmesi kavanozunun Roor'un üzerinde durduğunu, reçelin tezgâha kan gibi döküldüğünü gördü.

Gerçek kan, kırmızı ve siyah, her yere bulaşmıştı. Her şeyi temizlemişti. Ama bu sadece yüzeydeydi. Tıpkı soğukkanlılığının sadece yüzeyde olduğuy gibi.

Düşüncelerinin deliliğı dönüşme tehdidi altında olduğunu hissettiğinde, en azından tek başınayken kimsenin ona bir daha asla zarar veremeyeceğini hatırlatarak kendini toparladı. Ve bu iyi ve gerekli bir şeydi. Gerçekte, bunu asla bilemeyecek olsa da -çünkü onu bir daha asla göremeyecekti- Darius, yaşadığı en büyük acı olma gibi saygıdeğer bir ayrıcalığı sahipti. Geçmiş göz önüne alındığında, bu gerçekten bir şey ifade ediyordu.

Onunla ilk tanıştığı andan beri bu dünyanın dışındaydı. Öyle değil miydi?

ŞEFTEN BİRİ

Dokuz Ay, Yirmi Dört Gün ve Sekiz Saat Sonra...

Anne'in öldüğü gece, doğum tarihi en az üç hafta geçmişti. Ve emin olduğu tek şey buydu. Bu ve tamamen dehşete düşmüş olduğu gerçeği.

Peki, kaç hamile kadın "*Ben bunu aldım, önemli bir şey değil*" diyordu?

Yine de, doğum zamanı yaklaştıkça, çoğu anne adayının kendini en azından korku ve sevinç karışımı bir duygu içinde bulduğunu varsayıyordu. Onda sadece korku vardı, şimdiye kadar sadece korku yaşamıştı. Kimin korkusu olduğuna dair hiçbir soru işareti yoktu. Bu yüzden Caldwell'den uzakta olduğu süre boyunca içinde büyüyen şeyle ilgili gerilim ve korku ona yol arkadaşlığı etmişti ve evet, hamileliğini sonlandırmayı düşünmüştü - neredeyse ilk üç aylık dönem boyunca. Hatta bir klinikten randevu bile almıştı.

Ancak son anda, işleri yoluna koyamamıştı.

Yaptığı tek şey seyahat planlarını gerçekleştirmektir. New England ve Midwest'in çoğunu görmüş ve Caldwell'e sadece iki hafta önce dönmüştü çünkü kararlı inkârı bile ördek gibi paytak paytak yürüdüğü, ayakkabılarını bağlayamadığı ve patlayacakmış gibi hissettiği gerçeğini geçersiz kılamıyordu.

Eve dönmek beklediğinden de zor olmuş, anılarının ve ihanete uğramışlık duygusunun geçmediğini kanıtlamıştı. Ona gitmesini söylediği geceden sonra Darius'a hâlâ ulaşamamıştı ve onun ne olduğunu, Bruce McDonaldson'ın neye dönüştüğünü ya da bir adamın bifttek bıçağıyla bıçaklanmasını ve bir Roma mumunun sesiyle ortadan kaybolmasını izledikten sonra neler olduğunu anlamaya daha yakın değildi.

"Ohhh," diye inledi.

Elini şişmiş karnının üzerine koyarak acıyla yüzünü buruşturdu. Sonra saatini kontrol etti. İki dakika arayla.

Doğumla birlikte işler çok hızlı ilerlemişti ve yardım alabilmek için zamanının azaldığını biliyordu. Yine de oturma odasındaki kanepede iki kasılma daha bekledi ve sonra nihayet ayağa kalkıp çantasına uzandı. Anahtarlarını alarak ön kapıdan çıktı ve Plattsburgh'da sürücü kursunu tamamlayıp ehliyetini aldıktan sonra satın aldığı Ford Taurus'a doğru yürüdü.

Direksiyon başında sıkışmak bir şeydi ve kasılmalar yüzünden iki kez mola vermek zorunda kaldı. Ama sonra arabayı sürüyordu, elleri direksiyonu o kadar sıkı kavramıştı ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

Saat akşam onu geçtiği ve burası banliyö olduğu için trafik hafifti ama yine de bir kaza geçireceğinden korkuyordu. Yine de her zaman böyle hissedirdi. Yine de korkusunu yenmeyi başardı.

Artık kimseden ya da hiçbir şeyden korkmuyordu.

Yetişkin bir kızken küçük bir kız gibi muamele görmekten bıkmıştı.

Her zaman dünyanın işleyişinin bir parçası olarak kabul ettiği sıradan kadın düşmanlığıyla işi bitmişti.

Ve bir de ne görsün, kendisine nasıl davranılmasını istiyorsa öyle davranılıyordu ve şimdi bu saygıyla yapılıyordu. Tüm bu olanlardan iyi bir şey çıktıysa, o da gücünün bir ölçüsünü bulmasıydı.

St. Francis acil servis girişi ve otoparkı tıpkı hatırladığı gibiydi. Bu onu şaşırtmamalıydı ama şaşırtmıştı. Yine de bu tesise en son kırk yıl önce Danny DeVito olmayan biriyle gitmiş gibi hissediyordu.

Ve her türlü kötü nedenden dolayı hayatını değiştirecek bir adam.

Karnına baktı. Zaten varlığının her zerresiyle sevmesinin bir nedeni de buydu.

Bulabildiği en yakın boşluğa çekerek dışarı çıktı ve kendini döner kapılara doğru sürükledi. Uzak taraftaki resepsiyon masasına doğru yalpalayarak ilerledi ve kadın bir çift okuma gözlüğünün üzerinden kendisine bakana kadar bekledi.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?"

"Dr. Robert BluI. Dr. BluI'ı görmeye geldim."

"Özür dilerim hanımefendi. Burası belirli bir doktoru isteyebileceğiniz bir doktor muayenehanesi değil. Burası acil servis-"

"Nerede olduğumu biliyorum. Ona çağrı bırakmanı istiyorum, hemen şimdi. Eğer vardiyada değilse, onu evinden arayacaksın. Ve eğer tatildayse, onu bulunduğu yerden geri getireceksin. Bebeğimi doğurtacak tek kişi o."

Geri dönüş anında oldu ama aynı zamanda sanki resepsiyon görevlisinin meşhur kış yatırması üzerine bir sürü tuhaf talep savrulmuş gibi rahatsız da olmadı. "Hanımefendi, yeterince açık konuştuğumdan emin değilim. Öylece-"

"Çağır onu, hemen şimdi. Yoksa bu bebeği senin ve şuradaki sandalyelerde oturan tüm iyi insanların önünde doğuracağım."

Kadın tereddüt etti. Ama Anne onun gözlerinin içine bakarken, eli telefona uzandı. Birkaç tuşa bastıktan sonra resepsiyon görevlisi, "Dr. BluI, bir..." dedi.

"Sabırlı ol," dedi Anne.

"Resepsiyonda bir hasta var. Dr. BluI çağrılıyor, lütfen resepsiyona gelin."

Bir kasılma daha geldiğinde Anne masanın kenarına tutundu ve sallandı. Tam oturmak üzereyken, keskin, yakıcı his hafifledi, Tanrı'ya şükür-

Aniden gelen acele hissi beklenmedik bir şey değildi, diye düşündü. Ama bacaklarının içi sıcak bir sıvıyla dolup taşarken, suyunun burada kesilmesinin arabasında kesilmesinden daha iyi olduğunu tahmin etti-

Dr. Robert BluI tedavi alanının çift kapısından çıktı, yüzü sanki bir protokol ihlal edilmiş gibi sinirliydi. Ama onu görür görmez bir an duraksadı.

Anne elini kaldırdı. "Suyum geldi. Üzgünüm-"

"Bu su değil," dedi öne doğru koşarken. Omzunun üzerinden, "Tekerlekli sandalyeye ihtiyacım var, hemen!" diye bağırdı.

Anne dehşet içinde kendine baktı ve gördüğü şey anlaşılmazdı. İç baldırları kanla yıkanmıştı, o kadar çok kan vardı ki ayaklarının dibinde parlak kırmızı bir havuz oluşmuştu.

Doktora elini uzatarak koluna yapıştı. Alçak ve acil bir sesle, "Beni hatırlarsınız, daha önce. Burada senin türünden biriyle birlikteydim. Neden bahsettiğimi biliyorsun."

Adamın vampir gözleri yuvalarından fırladı.

"Bu onun," dedi usulca. "Birlikte olduğum adam-erkek. Bu onun bebeği ve bunu yapabilecek tek kişi sensin."

Dr. Blui etrafına bakındı. Sonra fısıldadı: "Ben her şeyle ilgileneceğim."

Tekerlekli sandalye tam zamanında geldi. Tam dizleri tutmazken koltuğa yığıldı ve Dr. Blui'nin onu bekleme alanının dışına itmekte ısrar etmesine minnettar oldu; iyi ki de gitmişti. Muayene olmak için sırada bekleyen hastalar ve aileleri dehşet içinde ona bakıyorlardı ve çift kapıdan içeri süpürölürken, elinde paspasla koşan hademenin onun için çağrıldığına bahse girmeye hazırdı.

Bildiği bir sonraki şey, dört katı duvarı ve bir sürü ekipmanı olan bir odada sedyeye nakledildiği oldu.

Travma bölümü diye düşündü. Bir travma bölümündeydi.

Dr. Blui hemşireleriyle birlikte hızlı bir şekilde çalıştı: Serumlar takıldı, alerjiler ve ilaçlar hakkında sorular soruldu, temel değerlendirmeler yapıldı. Karnına stetoskopu dayayıp dinlediğinde, bir-

"Bebek yaşıyor," dedi acımasızca. "Kalp atışı var."

Anne'nin rahatlaması, regl dönemini kaçırdığı ve Darius'un çocuğunu taşıdığını öğrendiğı günden beri içinde bulunduğu karmaşık duygu karmaşasının bir parçasıydı. Dünyaya ne getireceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama bu onun çocuğuydu ve bununla barışmıştı.

Barıştığı tek şey buydu. "Hemşireler, dışarı çıkın lütfen. Bir dakikaya ihtiyacım var."

Üniformalı kadınlar bu emir karşısında biraz şaşırılmış görünseler de doktorun dediğini yaptılar. Ve sonra Dr. BluI, Anne'in üzerinde belirdi, yüzü gergin çizgilerle çizilmişti.

"Çok fazla kanamanız var. Muhtemelen plasenta previa olduğunu düşünüyorum, sizinki gibi karmaşık olan hamileliklerde çok yaygın olan bir şey. Sorun şu. Eğer size insan kanı verirsem ve dediğiniz gibi yavru melez olursa? Kan nakli hayatınızı kurtarabilecek olsa da fetüsü hemen öldürecektir."

Üzerine garip bir soğukluk çöktü. "Peki ya bana kan vermezsen?"

"Öleceksin."

Kelimeleri duyduğunda zihni onları işlemeyi reddetti. "Ben gidiyorum..."

"Ya senin hayatın ya da gençlerin - ve eğer ikincisini seçersen, söz veremem

her halükarda hayatta kalacaksın. Ama bunu başaramayacağına söz veriyorum."

Zaman yavaşladı ve Anne, zihni herhangi bir şeyi işlemeyi reddediyor gibi görüldüğü için bu bozulmaya minnettardı. *Düşün, düşün, düşün...*

Aklına gelen görüntü, anı o kadar keskin, o kadar netti ki, sanki başka bir güç tarafından zihnine yerleştirilmiş gibiydi: Arabanın arkasındaydı, sıcak ve hayati bir şeye sarılmıştı, vücudu bir şeye yaslanmıştı...

"Darius," dedi zayıf bir sesle.

"Onu aramamı ister misiniz?" Dr. BluI sordu.

Anne gözlerini üstündeki avizeye çevirdi. Işık parlaktı ve parıltının içinde gözlerini kırptırdı.

Garip, baskın bir soğukluk vücuduna sızmaya başladığında, titremeye başladığını hissetti.

"Onu aramamı ister misiniz?" Dr. BluI tekrarladı. "Eğer onu burada istiyorsan şimdi olmalı... Zaten zamanımız kalmadı."

ŞAFTÖR on iki

Darius nihayet beklediği, dua ettiği çağrını aldığı anda... hiç beklemediği ve kesinlikle istemediği bir biçimde geldi. Anne'in ona uzanan sesi yerine, yüzünü hayal meyal hatırlayabildiği bir erkeğin sesiydi bu. Ve dışisinin haklı sessizliğini bozup onu bir şekilde affetmesi yerine...

"Hemen gelmeniz gerekiyor," diyordu bir ömür önceki doktor, kısık ve acil bir ses tonuyla. "St. Francis acil servisi. Onu kaybediyorum. Fazla zamanınız yok."

Darius'un kulakları gidip geliyordu. "Anne?"

"Eşin. Doğum yapıyor ve çok kan kaybediyor. Ona söylemek istediğin bir şey varsa hemen buraya gelsen iyi olur."

Tıklayın.

Hat kesildi.

Darius telefonu kulağından uzaklaştırdı ve baktı.

"Efendim?"

Mutfağın karşısındaki Fritz'e baktı. Uşağı lavabonun başında gümüşleri parlatıyordu ve el emeği göz nuru işine ara vermişti.

"Efendim? Sorun nedir?"

Kan kaybı...?

"Gitmeliyim."

Ahizeyi telefonun yakınına fırlatan Darius, arka kapıdan dışarı fırladı ve gölgelerin içine daldı. Gözlerini kapattığında, Kâtip Bakire'ye gerçekten maddesizleşebilmesi için bir dua gönderdi ve büyü işe yaramış olmalıydı çünkü panik ve kafa karışıklığına rağmen hayalet gibi dışarı çıkmayı başardı-

Ve yıllar önce Anne'sini ilk kez getirdiği acil servisin otoparkında yeniden şekillendi.

Bir sokak lambasının altında eski haline dönmüş olması, üzerinde çok düşündüğü bir şey değildi: Dokuz ay boyunca hiçbir şey yapmadıktan sonra, umutsuzluk ve kendini suçlamayla geçen dokuz yalnız aydan sonra, dokuz ay boyunca intihar ettikten sonra, sadece Anne'i görmek istemişti. Ona sarılmak. Onun sesini duymak. Hak ettiğinden çok daha fazla olan yokluğunun kara deliği kendini sürekli hissettirmeye başlamıştı. Ama Tanrım, bu şekilde rahatlamak istemiyordu. Başka bir kaza, başka bir vahim yaralanma...

Girişten koşarak içeri girdi ve resepsiyon masasının önünde kayarak durdu.

"Bay Wurster?" diye sordu kadın.

Adam başıyla onaylayınca, kadın zile bastı. "Çift kapıdan geçin, travma işaretlerini takip edin, o birinci bölmede."

Darius, kapılardan geçtikten sonra hâlâ okuyabilmeyi umarak tekrar elini kaldırdı. Neyse ki okuma yazması aklından çıkmamıştı ve işaretler parlak kırmızıydı ama bundan da öte taze kan kokusu vardı. Bir sürü kan.

Cam kapıyı yırtıp açtı. Ve

kadın oradaydı.

Onun Anne'i.

Çaresiz bir ıstırap iniltisiyle yatağının yanına koştu; o sırada göz ucuyla yattığı masadan kan damladığını gördü. Tanrım, altındaki şilte kırmızıya boyanmıştı. Çarşaflar da öyle. Aslında altında bir kova vardı ve bu kova endişe verici bir hızla doluyordu.

Bu ona indüksiyon alanlarındakileri hatırlattı.

Dr. BluI, o melez, onun diğer tarafındaydı ve elini tutuyordu. Erkek konuşmaya başladığında Darius hiçbir şey duyamadı.

"Anne?" dedi çatlak bir sesle.

Göz kapakları irkilerek açıldı ve başını ona doğru çevirdi. Ağzında ve burnunda bir oksijen maskesi vardı ve ona vuruyordu. Darius o şeyi çıkarmaya gittiğinde doktorun bu konuda söyleyecekleri vardı ama ikisi de onu duymazdan geldi.

Yirmi yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. Elli. Ve kâğıt gibi bembeyazdı. "Darius," dedi fısıltıyla. "Ona iyi bakmalısın."

"Kim? Kiminle ilgileneyim?"

"Bebek." Gözleri geri kaymaya başladı. "Bebek..."

Darius'un işitme duyusu bir anlığına gidip geldi, her şey sessizleşti ve sonra geri geldi.

Ağır çekimde başını çevirdi ve fark etti... Karnı şişmişti. "Genç mi?" dedi uyuşukça.

Dr. BluI araya girdi. "Senin yavrunu doğuruyor. Sana telefonda söyledim." "Yavrum mu?" Neden herkes yabancı bir dilde konuşuyordu?

"Benim..."

Anne onun elini güçlü bir şekilde kavradı. "Ona iyi bak. Bana yemin et. Ona göz kulak olacaksın ve güvende olduğundan emin olacaksın. Bana bunu borçlusun.

-Bunu ona borçlusun."

"Anne..." Gözlerinden biri öyle kötü seğirmeye başlamıştı ki her şey parlıyordu, nasıl konuşacağını hatırlamaya çalıştı. "Bu nasıl oldu?"

Oh, hadi ama. Sanki bilmiyordu? O ilk gece, ona geldiğinde.

"Sana söylemeliydim," dedi kabaca. "Ama yapmadım... Yapamadım."

"Özür dileyecek bir şey yok." Onun günahlarına kıyasla mı? "Şşşt. Merak etmeyin. Sadece sana biraz kan bulmamız gerekiyor.

Tamam mı?" Doktora bakarken, erkek başını salladı.

"Kan olmaz," dedi Anne. "Bu onu öldürür."

Darius dehşet içinde kovaya baktı. Neredeyse yarısı doluydu. "Hayır. Hayır, dolmayacak. Sadece biraz alacaksın-"

"Ya onun ya da bebeğin hayatı," dedi Dr. BluI. "Bu-"

Cam kapı patlayarak açıldı, beyaz önlüklü ve mavi önlüklü biri telaşla içeri girdi.

"Şimdi olmaz," diye tersledi Dr. BluI. "Mahremiyet lütfen."

Diğer doktor Anne'e şöyle bir bakıp, iyi bir sonuç çıkmayacağını anlamış gibi üzüntüyle başını sallayınca, Darius çizmesini yere vurdu. "O zaman başka bir şey yapalım. Yapabileceğimiz başka bir şey olmalı."
_"

Cam kapı tekrar kapanırken Anne'in gözleri yaşardı, gözyaşları şakaklarından kayarak güzel siyah saçlarına düştü. "Ben ölüyorum, Darius. Yani ben ilgilenemem-"

"Ölmüyorsun. Burada, benim yanımdasın." Tekrar doktora baktı. "O burada. O..."

Dr. BluI, "Kan nakli yaptırmamayı seçti," diye açıkladı. "Gençleri kendine tercih ediyor."

Darius tekrar Anne'e baktı ve başını sallamaya başladı. "Kan nakli yaptır-"

"Bu onu

öldürecek-"

"Sana ihtiyacım

var-"

"Bebeğimizi öldüremem. Yapamam... *Yapmayacağım.*"

Her şey hızla biplemeye ve alarmlar çalmaya başladı. Bu kez, tıbbi personel içeri daldığında, Dr. BluI sadece elini kaldırarak yaklaşmalarını engelledi. Gitmelerini söylemedi.

"Darius..."

Anne'in adını söyleme şekliyle ilgili bir şey ani kaosu kesti, tüm o bakır kanın kokusu kayboldu, hastane kıyafetleri içindeki insanlar görünmez oldu.

"Ona iyi bak." Anne'in gözleri ağarmış yüzünde ıslıl ıslıldı. "Eğer benimle aranı düzeltmek istiyorsan, bunu böyle yapmalısın. Kızımıza göz kulak ol. Güvende olduğundan emin ol. Onu yeterince sev... ikimiz için de."

"Hayır, hayır, hayır... Anne, seni seviyorum..."

Gözleri ona bakıyordu, ıslıl ıslıl ama sönük. "Beni incitmek istemediğini söyle."

"Ben yapmadım. Seni seviyorum, hâlâ seviyorum. Sadece benden korkmadan bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Ya da iğrenmeden."

"Seni özledim."

Göğsünde bir acı yükseldi. "Seni her gece ve tüm gün boyunca özledim."

Nefes nefese kaldı ve sonra gözleri geri dönmeye başladı. "Oh, Tanrım..."

ÜÇÜNCÜ ŞAFTÖR

Darius'un eşi, kızı sezaryenle doğmadan yedi dakika önce St. Francis Hastanesi'nin acil servisindeki bir numaralı travma bölümünde ölmüştü. Doğumdan ancak yirmi dört dakika sonra, yumuşak beyaz, kırmızı ve mavi bir battaniyeye sarılmış minik, kıpır kıpır pembe şeyi kucağına alabilmişti.

Sevgilisinden geriye kalanlarla otururken, poposunun altındaki sandalye sertti ama bunun bir önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ağlarken gözyaşları gencin yüzüne düştü.

O ağlarken, eşinin bedeni önündeki tedavi masasında soğumaya başladı.

Tıbbi personel körfezden ayrılmıştı ve Dr. BluI sonunda geri döndüğünde, vampir yavaşça hareket edecek ve yumuşak bir şekilde konuşacak kadar akıllıydı.

"Cesedi yakmak istiyor musunuz?" diye sordu erkek.

"Evet," diye cevap verdi Darius, neye cevap verdiğini bilmese de. için.

"Genç kızı sisteme kaydettirdim ve ona bir sosyal güvenlik numarası aldım. Bu, bir sonraki adımda yardımcı olacaktır."

Sırada bir şey var mıydı? Darius merak etti. Belki de sonsuza dek bu plastik sandalyede oturacak, bebeği kucağına alacak ve kanı görmemeye çalışacaktı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Biliyorsun, o bir vampir olmayabilir," diye önerdi doktor. "Eğer yarı cinsse, sizin tarafınıza maruz kalmasına gerek olmayabilir."

Darius başını kaldırdı. "Bizimkini kastetmiyorsun herhalde."

"Hayır, istemiyorum. Ben seçimimi uzun zaman önce yaptım ve seni de kızın için aynısını yapmaya çağırıyorum. Eğer onu insan dünyasında bırakırsanız, avlanmayacaktır."

"Yavrularımın büyümesine izin vermeyeceğim-"

"Bunu bir düşünün. Onu kendi dünyanda güvende tutabilir misin? Azalan Toplum'dan? Burası çok daha güvenli. Diğer tarafta."

Savaşta çoktan kaybettiği iki yabancılaşmış genci düşündü. Ve kendine yalan söyledi: "Hayır, değil."

"Evet, öyle. Ve senin ne olduğunu biliyorum. Kim olduğunu öğrendim. Kara Hançer Kardeşliği'nin bir üyesinin genç bir kızı olduğunu öğrenirlerse, sırf sana ulaşmak için kızını bulup alırlar. Ve onu geri almaya gittiğinizde, ikinizi de öldürürler - kızınızın korkunç bir şekilde ölümünü size izlettikten sonra."

Darius yaralı bir hayvanın çıkardığı sesle gözlerini kapadı ve sevgilisiyle birlikte dünyaya getirdikleri kırılgan varlığı kucakladı. Herhangi bir şeyin ona zarar verebileceği fikri onu hem zayıf hem de güçlü kılıyordu.

"Onu güvende tutmak için saklayacağım," diye karşı çıktı.

"Omega'dan mı? Gerçekten mi? Senin evinde, her neresiyse? Avcıların her gece girip çıktığı ve avcılarının gölgelerde dolaştığı bir yer. Orada güvende olacak mı?"

Darius gözlerini kırptırdı. "Evet... öyle olacak."

"Onu tüm bunlardan, sırf olduğumuz şey yüzünden bizi öldürmek için bir ölümsüzler ordusu tasarlayan şeytandan koruyacaksın." Dr. BluI, Roor'un üzerindeki kanlı karmaşanın içinden geçerek, vücudu boynuna kadar taze beyaz bir battaniyeyle örtülmüş, yüzü donmuş ve her an daha da cansızlaşan Anne'e doğru yürüdü. "Gerçekten, o kadar güçlüsün."

Darius aşkının yüz ifadesine baktı. Anne çok huzurlu görünüyordu, sanki uyuyordu ve onun Solgunluk'ta olması için dua etti... dua etti ki

Öteki Taraf - ve insanların oraya girmesine izin verilip verilmediğini bilmeyi diledi.

Olmazsa, onu cennetinde görecekti. Bir gün, bir şekilde-

Vishous'un imgelemine düşündü. Son dokuz ay boyunca o Ireball için dua etmişti ama henüz gelmemişti ve şimdi mutluydu. Eğer ölmüş olsaydı şimdi yavrusuna ne olacaktı? İnsan dünyasında kaybolurdu. Ya da belki BluI onu bir şekilde kurtarırdı. Ya da belki erkek onun ölmesine izin verirdi.

Her iki durumda da, Darius kendi gençliğini asla bilemezdi.

"Onu uzaktan izleyebilirsin," dedi BluI kabaca. "Bu şekilde onu güvende tutarsın. Bir *köpeğiniz* var, değil mi? Gün boyunca onu takip edebilir."

Darius kızının melek yüzüne baktı. Gözleri kapalıydı ve sanki çok hızlı büyüymüş gibi sessiz bir nefes alırken küçük yay ağzı ayrılmıştı.

"Tavsiyene ihtiyacım yok."

"Bunu almalısın. Dediğim gibi, insan tarafında olmamın bir nedeni var ve hâlâ hayattayım."

Sevgili Bakire Kâtip. Darius, Anne'i yaşarken kaybetmenin acısının kötü olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi o ölmüştü ve daha da büyük bir kederin farkındaydı. Daha da büyük bir kayıpla yüzleşirken...

Acısı katlanarak artarken, doktorun haklı olmasından ne kadar nefret etse de, gencin gitmesine izin vermesi gerektiğini fark etti.

"Anne onun kızı olduğunu nereden biliyordu?" diye mırıldandı

uyuşuk bir sesle. "Bilmiyorum."

"Yavruma ne olacak?" diye sordu kızının yumuşak yanağını okşarken.

Ama bunun cevabını ne doktor ne de bir başkası biliyordu. Bu daha çok gelecekte duyduğu dehşetin bir ifadesiydi.

Yumuşak bir mırıldanma sesi ona geri döndüğünde, kalbine bir bıçak saplanmış gibiydi ve sonra gözleri açıldı ve ona odaklanmış gibiydi.

Dr. BluI sessizce, "Doğru duruma gelmesini sağlayacağım. Sana yemin ederim. Eşiniz benim hastamdı ve ben onu kaybettim. Seninle ortak bir türü paylaşmamızdan bağımsız olarak ona borçluyum."

"Ya çocuğum değişim geçirirse?"

"Eğer yaparsa, bir yetişkin olacak. O zaman ona yaklaşabilirsin. O da yaklaşmayabilir."

"Onu kaybedemem."

Darius bu sözleri söylerken kimden bahsettiğini bilmiyordu: aslında hiçbir zaman onun olmamış olan eşinden mi, yoksa babasıyla birlikte olma şansını asla elde edemeyecek olan kızından mı?

Eğer şanslıysa.

Ne de olsa sevgilisine bir yemin etmişti ve ne bundan ne de soyuna karşı olan görevinden kaçacaktı. Ve bazen, hayattaki en iyi yol en zor olanıydı.

Darius, "Tamam," dedi. Sonra Eski Dil'e geçti. *"Kanımın ve kalbimin kızı insan olarak yetiştirilecek. Yine de şerefim üzerine, ondan asla ama asla uzak kalmayacağım. Ve Kâtip Bakire ona zarar verecek herkesin ruhunu kurtarsın..."*

ON DÖRT ŞAFTÖR

Bir hafta sonra, Darius sevdiği tek kadının küllerini altmış yıl kadar önce Caldwell'in kuzeyinde inşa ettirdiği dağın tepesindeki malikâneye götürdü. Avludaki çorak, kuru çeşmenin yanında yeniden şekillenirken, büyük gri monolite baktı.

Karanlık elmas camlı pencereleri gözleriyle takip ederken, Roor'ları sayarken, iç mekânı, çarşafarla örtülü el değmemiş mobilyaları, aynı şekilde örtülü yatılmamış yatakları, raflarda duran ve hizmete hazır kullanılmamış porselen, gümüş ve kristalleri hayal edecek zihinsel enerjiye sahip değildi.

Ve henüz dokunulmamış.

O eski boş hayalin yasını tutmaktan sıkılmıştı.

Ayrıca, artık yas tutması gereken iki gerçek insan vardı, ütöpik vizyonuna inanmayan bir topluluk için inşa ettiği bir gayrimenkul parçası değildi.

"Burası evim," dedi boğuk bir sesle. "Ya da en azından öyle olmasını umuyordum."

Tabii ki cevap gelmedi. Bir vazoyla konuştuğunuzda olan şey buydu.

Yine de, bir futbol topu gibi tuttuğu kabı aldı, kaburgalarına bastırdı ve havaya kaldırdı. Sanki Anne bir şey görebilecekmiş gibi.

Ki bu aptalcaydı.

Tekrar aşağı indirerek başparmağını soğuk metale sürttü. Sevgilisinin küllerinin saklandığı depo pirinçten yapılmıştı ve vidalı bir kapağı vardı; onu - eşinden geriye kalanlarla birlikte- akşam karanlığından hemen sonra, verdiği sözleri fazlasıyla yerine getiren Dr. Blu'dan almıştı. Elizabeth, Darius'un yavruya verdiği isim buydu, bir hemşireye teslim edilmiş ve eve götürülmüştü ve o ve Fritz çoktan o mülkü gözetlemeye başlamışlardı.

Yani genç insan dünyasında yalnız değildi-

Rüzgâr arkasından ona sürtünüyor, sanki doğanın kendisi yapmak için geldiği şeyi yapmasını istiyormuş gibi vücudunu itiyordu. İşareti alarak, rooRine'a, malikânenin çatısının en önündeki tepelerden birine doğru buharlaştı. Yükseklik arttıkça rüzgârlar daha da şiddetlendi ve bir paratonere tutunarak kendini sabitlemek zorunda kaldı.

Avluya baktığında, kendini aşağı atmak için kesinlikle hiçbir dürtüsü yoktu. Hayatta kalmak zorundaydı; artık bir amacı vardı. Kendisi ve Anne'in gençliği için yaşıyordu.

Kadınına o kadar çok yanlış yapmıştı ki, kadının da söylediği gibi, bunların bir kısmını telafi edebilmesinin tek yolu tam olarak onun istediği şeyi yapmaktı. Kızlarına göz kulak olmanın zaten yerine getirmesi gereken kutsal bir görev olduğu gerçeğinin hiçbir önemi yoktu.

Bunu Anne'i için yapacaktı.

"Sana söz veriyorum," dedi tepesindeki Samanyolu'na. "Onu güvende tutacağım."

Gecenin kadife perdesinde parıldayan yıldızlara bakarken, uzayın ne kadar soğuk ve uçsuz bucaksız olduğunu ve kendi küçük arazisinin evrenin radarında bir bip bile olmadığını düşündü. Ama gerçek şuydu ki, kışın yağın her kar tanesi nasıl değerli bir mucizeyse, her ölümlünün var olduğu küçük galaksi de öyleydi.

Bizler kendi güneşlerimiziz, diye düşündü, duygularımızla karanlıktan hayat ve bağlantılarımız sayesinde rastlantısallıktan anlam çıkarıyoruz.

Ve böylece, kayıp geldiğinde -ve her zaman olduğu gibi- ve bu dünyanın merkezi ışığını kaybettiğinde, trajedi akıl almaz, evrensel bir etkiye sahip oldu.

Sadece bir kişiyi etkilemiş olsa bile. Ya da vampir.

Kapağı açarken Darius'un kalbi boğazında dümlendi. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Anne. Söz veriyorum."

Nefesini tutarak pirinç vazoyu devirirken açıkça ağladı.

Rüzgar külleri yakaladı ve onları dağların güzel manzarasına, aya... yıldızlara taşıdı. Onların gidişini izlerken, eşinin kendisine gülümseyen güzel yüzünü hayal etti, gözleri ışıl ışıldı, saçları dalgalanıyordu.

O kadar canlıydı ki sanki sonsuza dek yaşayacaklarmış gibi hissediyordu. Sırf onu bu kadar çok sevdiği için.

Hepsi boşaldığında, kapağı tekrar vidaladı ve vazoyu tepenin arkasındaki bir yarığa sıkıştırdı.

"Seni seviyorum," dedi gökyüzüne.

Çünkü ona göre *Shellan*'ı evrende bir yerlerdeydi ve doğru şeyi yaptığına tanıklık ediyordu. En azından öyle olduğunu umuyordu. şüphesiz Kâtip Bakire onu Fade'e kabul edecekti.

Ama kim bilebilirdi ki.

Bir dakika daha kaldı. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Sanki bir şey bekliyordu... bir yanıt ya da belki bir işaret. Bu arada, altında, büyük bir umutla inşa ettiği ve büyük bir hayal kırıklığıyla sürdürdüğü malikâne, sahipsiz, her zamanki gibi boş, cansız bir şekilde uyuyordu.

Boş alan ona her zaman bir israf olarak görünmüş olsa da, şimdi orada kimsenin yaşayabileceğini hayal bile edemiyordu.

Sonra tekrar, artık potansiyel bir ev değildi. Bir anıt mezardı. Ve onun yaşayan parçası az önce çatısına gömülmüştü.

Sonsuza kadar.

EPİLOG

Günümüz

Elizabeth, kızlık soyadı Randall -Gazap'ın sevgili *shellan*'ı, Gazap'ın oğlu, Gazap'ın saygıdeğer *mahmen*'i, Gazap'ın oğlu- Seyirci Evi'ne arka kapıdan, kucagında oğluyla girdi. İçeri adımını atar atmaz taze hamur işlerinin kokusunu aldı ve Küçük Wrath, ya da bilinen adıyla L.W., belli ki onları da onayladı.

Normalde zaman zaman onu korkutacak kadar sakin olan adam, kollarını uzatıp tutma hareketleri yaptı ve doğal olarak, lezzetleri pişiren üniformalı *köpek*, yaptığı her şeyi bırakıp elinde porselen bir tabakla koşarak geldi.

"Efendim," dedi genç kıza, "benim için bir zevk."

Kadın eğildi ve sanki L.W. büyümüş de babasının oturduğu tahta oturuyormuş gibi Danimarkalıları bir hediyeymiş gibi takdim etti.

"Ve sizin için de, Kraliçem," diye ekledi pasta şefi utangaç bir ifadeyle. "Damak zevkinizi memnun etsinler."

Kadın doğrulurken gözleri Beth'in her zaman taktığı Satürn yakutuna kilitlendi; her ne kadar bu şey bir ton ağırlığında olsa ve sürekli onu bir yere çarpmaktan endişe etse de ve o hiçbir zaman bir mücevher insanı olmamış olsa da. Yine de vatandaşlar ve görevliler onu görmek istiyordu. Görmeleri gerekiyordu. Bu, günümüze kadar uzanan bir tarihti ve o ve ailesi bu sürekliliğin ayrılmaz bir parçasıydı.

"Teşekkür ederim," dedi Beth. "Vişneli olanları sevdiğimi biliyorsun."

"Gerçekten de var ve onları kendi elimle yapmaktan zevk duyuyorum."

Beth tabağı evin önüne götürürken, L.W. ikiliden birini kaptı ve itiraf etmeliydi ki, tıpkı babası gibi şimdiden hassas bir yiyiciydi.

"Anne?" dedi ona uzatırken.

"Mmm." Durakladı ve bir ısırık aldı. "Teşekkür ederim." "Mmmmmmm."

Yapışkan parmaklar. Yapışkan ağız. Yapışkan yüz.

Kimin umurundaydı ki? Çocuk çok sevimliydi ve onu mutluluğundan mahrum bırakamazdınız - özellikle de çoğu zaman çok ciddi olduğu için. Endişelendiği bir şey varsa o da onu saran ağırlıktı. Sanki türün ağırlığını şimdiden omuzlarında taşıyor, geleceğinin nelere gebe olduğunu biliyor gibiydi. Elbette, Kral artık demokratik olarak seçiliyordu, ama belki de L.W. bir şekilde on yıllar ya da yüzyıllar sonrasını görüyordu. Belki de kaderinde babası gibi olmak, tebaası tarafından saygı görmek vardı.

Onlardan da sorumluyum.

Oğlu için bunu istediğinden emin değildi. Ama bu ona bağlı değildi, değil mi? "Bu sana bağlı koca adam," dedi ön tarafa doğru yürümeye devam ederken.

Ev.

Yüzyıllarca liderlik etmeyi reddettikten sonra, efendi Gazap nihayet mirasını üstlenmeye ve tahta geçmeye karar verdi. İşte bu yüzden, hepsinin yaşadığı dağdaki malikaneden çok uzakta olan bu ev, Krallarıyla görüşmek isteyen siviller için hizmete çağırılmıştı.

"Merhaba Miha," dedi Beth, bir zamanlar kadınlar salonu olan yerdeki resepsiyon görevlisine.

Kadın program defterinden başını kaldırdı. "Hanımefendi! Ve efendimiz!"

Miha'nın L.W.'ye bakarken yüzünün aydınlanması, türün gelecek için umuda ne kadar ihtiyacı olduğunu hatırlatıyordu. Ve liderlerini, oğlunu ve *Shellan*'ı ne kadar çok sevdiklerini.

İlk başta bu saygıya alışmak zor olmuştu. Sonra, nihayet ne olduğu hakkındaki gerçeği -ve insan olmadığı gerçeğini- öğrendiğinde, yeniden şekillendirmesi ve sıfırlaması gereken o kadar çok şey olmuştu ki, gariplikle ilgili pek çok deneyimi olmuştu. Ve gerçekten, sevmek o kadar kötü müydü?

Göze sivri bir sopa sokmaktan iyidir derler.

"Buraya sadece babamı görmeye geldik." Beth L.W.'yi biraz daha yukarı kaldırdı ve tabağı sabit tutmaya çalıştı. "Ve yemek için."

L.W. yapışkan hazinesini etrafta sallarken, kadın saçlarını menzilden çıkarmaya çalıştı-

"Şu porseleni bir dakikalığına almamı ister misin?" Miha sordu.

"Biliyor musun, bu harika olur. Bunun için geri geleceğim."

"Bir de peçeteye ne dersin?" Miha masasından bir tane çıkardı. "Islak mendilim yok maalesef."

"Bu harika. Teşekkürler."

Özenle ütülenmiş damask kareyi kabul eden -çünkü Fritz evlerinde her şeyi doğru yapardı- ve şekerleri teslim eden Beth gülümseyerek veda etti ve antrede yürürken oğlunun yüzünü sildi. Kapalı çift kapının önüne geldiğinde, sözünü kesmese daha iyi olmaz mıydı diye düşündü-

Paneller kırılarak açıldı.

Diğer tarafta ne olduğu sürpriz değildi, ancak görülmesi de kolay değildi. Her zamanki gibi, etrafta duran ve hepsi de silahlı olan bir dizi Kardeş ve 1 asker vardı ve yine her zamanki gibi ona kardeşçe bir saygı ve sevgiyle bakıyorlardı. Ancak bir zamanlar resmi yemek odası olan yerdeki hava gergindi. Bu da her zamanki gibiydi ve asla alışamayacağı bir şeydi.

V. Tohr. Z ve Phury. Rhage ve Butch, John Matthew ve Qhuinn ve Blay ile birlikte.

"Beth."

Adı havlayan bir otoriteyle söylenirken, o da salona döndü. İki koltuk karşılıklı olarak yerleştirilmişti, çiftin boş olanı

Biri kutlamaları, şikâyetleri ve anlaşmazlıklarıyla gelen siviller, diğeri ise *cehennem zebanileriyle* eğlenmeye dalmıştı. Her oturduğunda bir tahtı andıran koltuğunda oturan Wrath, derisi ve kaslı gömleğiyle, dul kadının tepesinden dökülen beline kadar uzanan siyah saçlarıyla, güneş gözlüklerinin ardına gizlenmiş kör gözleriyle, Roor'da hemen yanı başında duran rehber köpeğiyle devasa bir varlıktı.

"Sorun ne?" Kral ayağa fırladı, bu dalgalanma efendisini şaşkınlıkla takip eden altını ürküttü. "Ne-"

"Hiçbir sorun yok." Onu görememesine rağmen elleriyle sakinleşmesini işaret etti. "Sarah ve Murhder'in evinde buluşmak için şehre gidiyordum ve bir uğrayayım dedim."

"Dada," diye seslendi L.W..

O kara kaşlar aşağıya indi. "İkinizi de kim koruyor?" "Bir-"

"Yanınızda kimse yok mu?" diye sordu. Sanki güvenlik ayrıntılarını koordine eden Vishous'u Kardeş'in kalan testisinden kurtarmaya hazırlanıyordu. Paslı bir çiviyle.

"Ben sadece Sarah'ya gidiyorum-"

"Ama ya bir şeye ihtiyacınız olursa ya da-"

"*Gazap*." Kral anında sustu, sadece onun adını bu tonda söylediğinde yaptığı gibi. "Bunu konuşmuştuk, hatırlıyor musun? Anlaştığımız gibi V'ye ne yaptığımı söyledim ve sonra oğlumla birlikte arabama binip normal bir insan gibi yola çıktım."

Vishous'a baktığında, keçi sakallı 1. sınıf öğrencisi başını salladı ve Samsung'unu ileri doğru fırlattı. "Evet, beni aradı. Ve onu telefonuma kaydettim. Onu sonuna kadar takip ediyorum."

"Ben mahkum değilim, oğlunuz da değil."

Bir dakika boyunca surat astıktan sonra, büyük Kör Kral kıcını tekrar yerine oturttu ve eğer başka bir canlı olsaydı, alt dudağını dışarı çıkararak ve kaşlarını daha da aşağı indirerek biraz somurttuğunu söyleyebilirdiniz. Tabii ki, dövüşten emekli olduğunda bile düpedüz bir katil olarak kaldığı göz önüne alındığında, kimse bu tür bir gözlemde bulunmazdı.

"Buraya gel, *Leelan*," diye mırıldandı Wrath.

Beth uzun odayı boydan boya yürürken, L.W. Danimarkalı elini uzattı ve oğlunun kokusuna odaklandığı belli olan Wrath'ın yüzü yumuşadı. Bu arada, ayaklarının dibinde, George tekrar uzandı ve kuyruğunu yere vurdu, goldenlerin yaptığı gibi burnunu çekip gülümsedi.

"Birileri yapış yapış olmuş,"

dedi Wrath. "Hem de çok."

Büyük Kır Kral elini uzattı ve kollarının iç kısmına kadar uzanan, soyunu Eski Dil'in sembolleriyle gösteren dövmelemleri okşadı. "Benim *leelan*'ım. Oğlum."

L.W.'nin ellerinin kiraz ve sırla kaplı olması umurunda değildi. Kardeşlerinin odada olması umurunda değildi. Ailesinden başka hiçbir şey umurunda değildi ve Beth menzile girer girmez onu kucağına aldı ve hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kucağına oturttu.

Oğullarının yerini değıştirirken bir kolunu Wrath'ın kocaman omuzlarına doladı ve onun ne kadar güçlü olduğunu hatırladı. Erkeğinin sahaya çıkması yasaklanmış olsa da, spor salonunda Payne ile antrenman yaparak, ağırlık kaldırarak, koşu bantlarında koşarak formunu koruyordu. Fırlatma yıldızlarıyla çalışmaya, hedefleri bıçaklamaya ve silahlarla ateş etmeye devam etti. Ve her zaman olduğu gibi, Kardeşlikten, malikanedeki ev halkından ve genel olarak türlerden sorumluydu.

Yine de nazik bir tarafı vardı.

L.W. nadiren kıkırdardı, ama Wrath Danimarkalıya doğru gidip dudaklarını şapırdattığında, mutlu kahkahalar tüm evi sarmış gibiydi.

Ve bu çok garip bir şeydi.

Pozisyonu değışmese bile bakış açısı değışmişti. Birden sanki üçüne birden bakıyormuş gibi hissetti - George'u da sayarsak dördüne birden -Uzaktan, sanki bir seyirciymiş gibi yeterince uzaktan yakından olanları izliyordu.

Peki ne gördü?

Bir aile. Güçlü, demir atmış, birleşmiş bir aile.

Duygular süzüldü ve Beth gözlerindeki parıltıyı belirgin bir şey yapmadan temizleyebilmek için başka tarafa baktı.

İşte o zaman geçmiş geri geldi.

Şu anda olduğu gibi yemek odasında olmak yerine, mobilyalarının çoğu boşaltılmış, bir çift koltuk, köşedeki Saxton'ın masası ve cehennemini koruyan nöbetçilerden başka bir şey kalmamıştı... her şeyi eve ilk adım attığı zamanki haliyle gördü: Taze Rowers, kristal ve porselenlerle donatılmış uzun, parlak masa. İpek koltuk kılıflarıyla güzel oyma sandalyeler. Gümüş servis tabakları ve kıvrık şamdanlarıyla büfeler.

Ve işte o ve Wrath, ilk buluşmalarında, masanın bir ucunda kümelenmişlerdi, elektrik ve beklenti aralarındaki havayı dolduruyordu.

Şeftali yemek gibi.

"Leelan?" Wrath fısıldadı. "Neden ağlıyorsun?"

Elini onun uzun simsiyah saçlarında gezdirirken göğsünde dönen karmaşık duyguları kelimelere dökemiyordu.

"Ben sadece... minnettarım," dedi sessizce. "Şu anki hayatım için ve seninle tanıştığım gece başlayan her şey için. Doğru ve iyi olan her şey... seninle başladı."

Wrath elini kızın ensesine doladı ve onu dudaklarına doğru yaklaştırdı. Öpüşüklerinde, malikânenin üçüncü katındaki çiftleşme yataklarına, birlikte yaşadıkları insanlara ve ailelere, paylaştıkları bu harika, gergin, komik, korkutucu varoluşa dair daha fazla anı canlandı.

"Şey," diye mırıldandı *cehennem zebanisi* onun ağzına karşı. "Benim için de her şey seninle başladı-"

"Siktir!"

Havlayan küfür üzerine, o ve Wrath birbirlerinden ayrıldılar.

-John Matthew'un kriz geçirerek İran halısının üzerine yığıldığını görmek için tam zamanında.

Seyirci Evi'nin altında iki yeraltı yatak odası vardı ve Kardeşler John Matthew'u bunlardan birine taşıdılar çünkü siviller gelmeye başlamıştı ve kimsenin Kral'ın özel muhafızlarından birini gözleri kafatasının içine yuvarlanmış ve uzuvları araba aküsüne bağlıymış gibi tıkırdarken görmeye ihtiyacı yoktu.

Ve doğal olarak Beth, erkeğin değerlendirmesi bitene kadar oradan ayrılmayacaktı.

Birincisi, o onun üvey kardeşiydi. Bir diğeri, belki de yardım edebileceği bir şey olabilirdi.

Doktor Jane doktor çantasını hazırlarken, "Nöbet geçirme öyküsü var," dedi.

"MR falan mı çektirmemiz gerekiyor?" John Matthew'un arkadaşı Xhex yatağın üzerine eğildi ve saçlarını geriye doğru taradı. "Her zamanki gibi kendine gelmiyor."

Dişi çağrıldıktan birkaç dakika sonra gelmişti ve sert yüzündeki paniğe tanık olmak çok zordu. Beth, Wrath'la birlikte birkaç acil durum atlatmıştı ve cehennemliklerinin yaralanması ya da tehlikede olmasıyla gelen özel dehşet türünü biliyordu.

Ve kadın haklıydı. Normalde John Matthew şimdiye kadar iyileşmiş olurdu. Onun yerine, hâlâ yastıklara yaslanmış, kendinden geçmiş bir halde yatıyordu, gözleri kapalıydı, nefes alış veriş sığıdı. Ama hangi yılda olduğumuz, insan başkanın kim olduğu... Rhage'in en sevdiği yemeğin ne olduğu gibi basit soruları yanıtlatabiliyordu.

Her şey bu sonuncusuna verilecek doğru yanıtı. "Ne yapacağız?" Xhex sordu.

Doktor Jane topuklarının üzerinde geriye doğru oturup kollarını beyaz ceketinin üzerinde kavuştururken, orman yeşili bakışları John Matthew'un üzerinde yoğunlaştı, sanki bir tür özel ikinci görüşle onun içini inceliyordu.

"Koridorda konuşalım," diye cevap verdi sonunda.

Xhex sertçe başını salladı ve yatağın etrafında yürüdü. Beth'in yanından geçerken L.W.'nin tombul elini hafifçe sıktı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Beth.

"Sorun değil," dedi kadın, sorun olmamasına rağmen.

Doktor Jane hastasına bir şeyler mırıldandı ve sonra o da dışarı çıktı, odanın ağır kapısı ikisinin de arkasından kapandı.

Kardeşle yalnız kalan Beth bir kez daha L.W.'yi kalçasında biraz daha yukarı kaldırdı ve sonra John Matthew'a bakarak iyi olmasını diledi. O her zaman bir gizem olmuştu; bir otobüs durağında doğmuş, Kardeşlik yıldızı bir şekilde göğsünü işaretlemiş, Tohr ve Wellsie tarafından evlat edinilmişti. Ve sonra, Wellsie'nin trajik cinayetinden sonra ve

Tohr'un ortadan kaybolmasının ardından diğer Kardeşler ve arkadaşları çocuğu yanlarına almış ve onu eğitmişlerdi.

Artık kendisi de Kara Hançer Kardeşliği'nin iyi niyetli bir üyesiydi; güçlü bir savaşçı, acımasız bir koruyucu ve değerli bir dişiye bağlı, gururlu bir ești.

Beth erkekle arasında her zaman özel bir yakınlık hissetmişti, sadece kan bağından dolayı değil, o da dış dünyadan gelmiş ve tam zamanında bulunmuştu.

Olduğu gibi.

Dönüşüm gecesinde Wrath'ın damarı olmasaydı? Ölmüş olurdu. Aynı şekilde, John Matthew Bella tarafından Kardeşler'e getirilmeseydi? O da ölürdü.

Ve Kral'ın bir ești olmazdı. Xhex'in de olmazdı.

Sanki her şey en başından beri olması gerektiği gibi yerli yerine oturmuş, gerçekleştiği sırada mantıksız görünen şeyler, geçmişe bakıldığında kaçınılmazmış gibi görünmeye başlamıştı.

Beth oğluna odaklandı. L.W., Beth'in tümüyle iş modunda olduğunu düşündüğu moda geri dönmüştu. Her şeyi anlayamayacak kadar küçük olmasına rağmen -gerçekten her şeyi anlayabilecek kadar- ne yazık ki yeşile dönmüş soluk gözleri yatağın üzerinde, göz kapakları sımsıkı kapalı ve nefes alış verışı sığ olan yüzüstü yatan savaşçının üzerindeydi.

Doktorları ve kaderin biyolojik kazalarını düşünürken, oğlunun da tıpkı babası gibi muhtemelen kör olacağını biliyordu.

İçini kemiren bir endişe dalgasıyla arkasını döndü ve etrafta dolaşmaya başladı. Masanın yanından ikinci geçişinde durdu. Kaşlarını çatı. Göğsünün sıkıştığını hissetti.

Yıllar boyunca zaman zaman buraya inmişti... ama yine de bu odanın kendisi için neden bu kadar önemli olduğunu unutmuştu-

Hayır, unutmamıştı. Alakası hiçbir zaman kaybolmamıştı; sadece normal hayatın gölgesinde kalmıştı.

Ama şimdi kendisinin tüm görüntülerini görmek, burada kimin yaşadığını hatırlatıyordu. Ona kimin göz kulak olduğunu.

Onu uzaktan seven. Babası,
Darius.

Fotoğraf koleksiyonu çok genişti; açılar, pozlamalar ve dönemler de tıpkı kareler gibi farklıydı. Ama konu her zaman kendisiydi. Toplu olarak ele alındığında, Our Lady of Mercy'de geçirdiği erken çocukluk ve gençlik dönemlerinden SUNY Caldwell'deki üniversite yıllarına ve gazetedeki işine başladığı zamana kadar hayatının dönemlerinin bir kataloğuydu.

Babasıyla hiç tanışmamıştı ama onunla ilgilendiğinden hiç şüphesi yoktu. Onu koruduğundan. Onu sevdiğinden. Fotoğraflar kanıttı. Fritz'in anlattıkları kanıttı.

Hayatını kurtarmak için onu Gazap'ın yoluna sokmuş olması bunun kanıtıydı. "Anne."

L.W. siyah-beyaz yakın çekimlerden birini işaret ederken boğazını temizledi ve kabaca, "Evet, bu benim," dedi.

Resme yaklaşıp gümüş çerçeveyi eline aldığı anda, Caldwell Lisesi'ndeki o softbol maçını hatırladı; o atış yapıyordu ve fotoğraf da o sahadayken çekilmişti. On altı yaşındaydı ve kazanmaya kararlıydı, kasketinin altında gözleri keskin, saçlarının telleri alacalı yüzüne dökülüyordu. Fotoğrafın babasının en sevdiklerinden biri olduğuna dair bir his vardı, çünkü antika sandalyede otururken dirseğinin olduğu yere yerleştirilmişti.

Darius'un bir resmini görmüştü ve ona çok benzediğini biliyordu.

Doğum sırasında ölen annesinin bir fotoğrafını görmüştü ve ona çok benzediğini biliyordu.

Tuhaftı, ikisi de gitmiş olsalar bile, sanki hiç uzaklaşmamışlar gibi hissediyordu. Ve hey, o bir vampirdi, öyleyse neden hayaletler gerçek olmasın-
Beth.

Adını duyunca, yüksek sesle konuşanın John Matthew olmadığını bildiği halde yatağa doğru döndü. Bir kere adam dilsizdi. Başka bir şey için...

Ne. Ne. *Cehennem.*

John Matthew'un gözleri açıldı ve ona bakıyordu ama yüzünde doğru olmayan bir şeyler vardı. Hem de hiç.

Yüz hatları her zaman olduğu gibi aynı olsa da, bir şekilde farklıydı; göz şekli, çene açısı, kaş kemeri artık onun değildi. Peki göz bebekleri neredeydi? Sadece beyazlar görünüyordu-

Beth.

O ses. O derin ses... daha önce hiç duymadığı ama yine de çok tanıdık gelen ses.

Yatağa doğru çekilirken, anlamsız ama inkar edilemez bir şey söyledi: "Baba?"

Gerçekte olmayan John-Matthew'in üzerinde durarak, kendisine bakıyor gibi görünen şeye şaşkınlıkla baktı. Bu gerçekten babası mıydı? Darius'un bildiğı yüz hatları diğer erkeğinkinin üzerine yerleştirilmiş gibi görünüyordu.

Belki o da nöbet geçirmişti. Ya da belki bu bir rüyaydı?

Sanırım gitme vaktim geldi, dedi kafasının içindeki ses. Bence... sen iyisin.

"Baba..." diye boğuldu. "Nasıl geldin buraya?"

O çok güzel. Tıpkı mahmen'i gibi.

"Oh, Tanrım, *baba.*"

Bildiğı bir sonraki şey, güçlü bir göğsün üzerine uzanmış, ağlıyordu ve L.W. kısmen bir yanılsama gibi görünen yüze uzanıyordu.

Seni seviyorum, Elizabeth. Her zaman sevdim. Ve mahmen, seni o kadar çok sevdi ki, sen yaşayabilesin diye canını verdi.

"Ben de seni seviyorum-"

İşim nihai olarak bitti, yeminim tamamlandı, kaderim burada gerçekleşti. Güvendesin, mutlusun ve hak ettiğın gibi seviliyorsun. Senin için istediğim tek şey bu. Gazabınla kal. Onu ve oğlunu tüm kalbinle sev. Ve bil ki seni terk etmiyorum, sadece bundan sonra yukarıdan izliyor olacağım.

Beth gözyaşlarını görmezden gelerek geri çekildi. "Bunu anlamıyorum."

Bunu yapmak zorunda değilsiniz. Bilmeniz gereken tek şey, ebeveynlerinizin sizi çok sevdiği ve her zaman sevecekleri.

Hayalet elini kaldırdı ve L.W.'nin yanağını okşadı. Sonra Beth'in saçına dokundu.

"Bu gerçek değil," dedi kısık sesle.

Öyle ve bunu kanıtlayacağım. Nihai kullanım amacı için inşa ettiğim malikaneye geri dön. Ön çatıdaki en üst tepeye gidin. Orada bronz bir vazo bulacaksınız. Mahmen'inin külleri yakıldıktan sonra onun içine kondu. Onları dağın üzerine serptim, gece rüzgarının onları yıldızlara çekmesine izin verdim. Bunun gerçek olduğunu böyle anlayacaksınız. Gitmek zorundayım. Seni seviyorum.

John Matthew'un vücudunda bir sarsıntı oldu. Ve sonra, "*Bu* ne lan?"

Beth telaşla başını kaldırdı. Xhex koridordan geri dönmüştü ve açık kapı aralığında durmuş, sanki bir yabancı görmüş gibi eşine bakıyordu.

Çünkü... belki o da yapmıştı.

Beth uyuşmuş bir halde, "Az önce ne olduğunu bilmiyorum," dedi.

Tekrar aşağı baktığında... John Matthew geri dönmüştü, gözleri yerine dönmüştü, göz bebekleri komadan uyanmış gibi odaklanmaya çalışıyordu. Arkadaşı aceleyle yanına gelip elini tuttuğunda Xhex'e baktı.

Kadının benzi soluktu ve şaşkınlıktan donakalmış gibi başını sallıyordu.

"Şebekeniz," dedi arkadaşı. "Senin şebeken..."

Bir *senfath* olarak Xhex görünüşe göre diğer insanların hissedemediği şeyleri hissedebiliyordu ve Beth onların bir insanın duygularını ve bilincini nasıl kategorize ettiklerini duymuştu. Bunu tam olarak anladığından değil.

Dişi, eşinin yüzünü okşarken "Gölge gitti," diye mırıldandı. "Artık sadece... o var."

Beth'in gözleri tekrar masanın üzerindeki fotoğraflara kaydı ve L.W. biraz daha sıkı. Babasının ölümünden sonra onunla kalmanın bir yolunu bulmuş olması mümkün müydü?

Eğer doğru olsaydı, bu ne büyük bir mucize olurdu.

"Eve geri dönmeliyim," dediğini duydu acilen. "Hemen şimdi."

Xhex başını kaldırdığında kapıya doğru ilerledi. "Bunun doğru olup olmadığını bilmem gerek. Emin olmak zorundayım."

Ama o cevabını çoktan almıştı. Kalbinde, ruhunda, babasının Kardeşlik, eşleri ve aileleri tek bir çatı altında yaşayabilsin, birlikte daha güvende olabilsinler, birbirlerine destek olabilsinler diye inşa ettirdiği malikaneye geri döndüğünde

iyi ve kötü günlerinde, çatıya kadar buharlaşacaktı...

Ve babasının oraya koyduğu vazoyu. Ve

onun her zaman yanında olduğunu

biliyordu. Annesinin de.

Gerçekte, dünyadaki en iyi ebeveynlere sahipti.

İlginçtir ki, kızından ayrılmak hiç de zor olmamıştı.

Darius beyaz hiçlikten oluşan puslu bir manzaraya vardığında, daha önce hiç olmadığı kadar huzurluydu. Ebeveynlikle ilgili olan şey, hiçbir zaman yeterince ya da gerçekten iyi bir şey yaptığınızı hissetmeseniz bile, bırakmanız gereken bir zaman vardı... sonunda yavrularınızı kendi başlarına ilerlemeleri için serbest bırakmanız gereken bir an vardı. Peki ya dünyaya getirdiğiniz şeyin iyi bir yerde olduğunu bildiğiniz o zaman geldiğinde? Düşündüğünüzden daha kolaydı.

Kabul etmek gerekir ki, ebeveynliği her zaman bir başkası aracılığıyla damıtılmıştı: Önce sadık uşağı, sonra da bir mucizenin ardından John Matthew. Ama bu tür engellerin sevgisinin ya da görevinin önüne geçmesine izin vermemişti. Ve Beth gerçekten de en iyi hayatını yaşıyordu...

Her şeyin ne zaman olacağını uzun süre tartıştıktan sonra, bu gecenin mutlaka o gece olmasına hazırlıklı değildi... ama kızını ve torununu büyük Kör Kral'ın kucığında, Wrath'ın güçlü kollarının Darius'un dünyasındaki en değerli iki şeyi sardığını görmekle ilgili bir şey, iyi ya da kötü, yapacak başka bir şey olmadığını anlamasını sağlamıştı.

Kelimenin tam anlamıyla, çok iyi ellerdeydi. Ve onu terk etme zamanı gelmişti.

Tam bu onay kalbine çarptığında, tam önünde beyaz bir kapı belirdi ve derin bir nefes alarak kendisine sunulan şeyin ne olduğunu anladı.

Fade diğer tarafta bekliyordu.

Evet, zamanı gelmişti. Yine de sadece bir kez kızıyla doğrudan iletişim kurmak için uçurumu aşmak zorunda kalmıştı. Sadece bir kez. Ve Bakire Kâtip sağ olsun, Elizabeth o olduğunu anlamış ve birlikte bir an geçirdiklerinde hep umduğu şekilde karşılık vermişti.

Onu seviyordu. Onu hiç tanımamış olmasına rağmen.

Artık huzur içinde gidebilirdi. Tek yapması gereken uzanıp bir şeyleri açmaktı.

Yine de, onun için gelen kapıda tereddüt etti.

Mistik portala bakarken, yirmi yıldan uzun bir süre öncesinden önceki gece kadar yakın bir geçmişe ait anılar zihninde canlandı. Slayt gösterisini izlerken, şu anda gerçekten ölüp ölmediğini, hayatın gözlerinin önünden geçip geçmeyeceğinin dünyada öğrendiği son gerçek olup olmadığını merak etti.

Ama hayır, gerçekte birkaç yıl önce ölmüştü. Yağmurlu bir gecede. İkinci bir güneş onun ölümlü bedenini tükettiğinde.

Vishous'un yirmi yıl önceki öngörüsünün doğru olduğu kanıtlanmıştı. Bir araba bombası ve onun parlak ışık ve ısı patlaması onu ve en yeni BMW'sini cennete uçurmuş ve o ölmüştü. Yine de V asla yanılmazdı, değil mi?

-Gerçi bu durumda ağabey de tamamen haklı sayılmazdı. Ya da belki de ona daha sonra olacaklar gösterilmemişti: Kâtip Bakire Darius'a gelip ona bir anlaşma teklif etmişti; kızıyla birlikte olma ve onun güvende olduğundan emin olma şansı karşılığında bir fakülte simgesi takas edilmişti.

Babalık rolünü ve sevdiği kadına verdiği sözü yerine getirmek için. Elbette pazarlığı kabul etmişti.

Ve böylece bir başkasının gözlerinin arkasından bakmış ve yavrularını izlemişti.

Şimdiye kadar.

Kapıya odaklanarak eline uzanmasını söyledi. Kolu hareket etmeyince komutu tekrarladı.

Ama diğer tarafta olacıklardan çok korkuyordu. Eğer Anne orada değilse - ya da oradaysa ve onu istemiyorsa- o zaman sonsuzluk sadece sonsuz bir intihar olacaktı, hiç bitmediği için daha da kötü olacaktı.

Tıklayın.

Ses hem tamamen yabancı hem de tamamen sıradan görünüyordu; bir gecede sayısız kez olan türden bir şeydi, bir kapının açılmasının iç işleyişi.

Geçit önünde açılırken düşündüğü şey, bunun böyle olmaması gerektiği. Açması gerekiyordu-

"Anne?" diye boğuk bir ses çıkardı.

Bir sis girdabının içinden ona bir cisim göründü ve bir an için yanıldığından, onun o olmadığından endişe etti.

"Merhaba."

Tanıdık ses, sadece anılarında ve rüyalarında gördüğü gülümseme kadar iyiydi: Elbette, evet, *evet*, oydu, o güzel, siyah saçlı kadındı.

Anne eşiğin diğer tarafında duruyordu, beyaz bir bornoz onu örtüyordu, vücudu bütün ve sağlıklıydı, yüzü ıslıl ıslıldı ve bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü için yas tuttuğu bir şeyle parlıyordu.

Sevgi. Saf, kalıcı, ruhun derinliklerinde... aşk.

Kız kollarını ona doğru uzatırken, Darius harekete geçti ve uçuşunun üzerinden atlayarak kızın üzerine atladı.

Eterin bir parçası gibi görünse de kucaklaşmaları sağladı ve ona sıkıca sarılıp sıcaklığını hissettiğinde ve kokusunu aldığı anda, kollarının onu sarışının tadını çıkarmak için gözlerini kapattı.

Sonsuza kadar böyle kaldılar ve eğer Fade'in sağladığı tek şey buysa? Kâtip Bakire'nin dünyayı kurma biçiminde çooooook iyiydi.

Çok iyi.

Anne'in geri çekilmesi dışında.

Ve ona bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, gözlerinin içine bakarken duyguları ona hücum etti. Boğazı düğümlenerek en önemli şeyi sordu:

"İyi bir iş çıkardım mı?" dedi boğuk bir sesle, boğulmaya başlamıştı. "Tanrım, ona yeterince iyi bakabildim mi-"

Anne onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Oh, evet, Darius. Mükemmel bir iş çıkardın. Tam istediğim şeyi ve umduğumdan fazlasını yaptın. Sen bir

muhteşem bir baba ve koruyucu. Teşekkür ederim, teşekkür *ederim*."

Yirmi yılı aşkın bir süredir çöküntü içindeydi ve kollarına yığılıp ağlarken - onun için, kendisi için, Elizabeth'leri için- tek gerçek aşkı eliyle sırtını yumuşattı. Duymak istediği tek şey buydu, ona verdiği bu tek işte onu hayal kırıklığına uğratmadığının onaylanması.

En önemli görevi olan şeyde değil.

"Tam istediğim şeyi yaptın," diye tekrarladı, tekrar tekrar. "Onu başka hiçbir babanın daha iyi yapamayacağı kadar sevdin."

Nihayet sakinleştiğinde başını kaldırdı ve yüzünü ovaladı. Sonra Anne'sine odaklandı.

Ona duyduğu sevgi, ondan bir sıcaklık ve şifa güneşi gibi yayılıyordu. Ve o sözleri söylediğinde, dünyası sanki önceden planlanmış, mükemmel bir şekilde tasarlanmış, yalnız ve kederli intiharına rağmen sadece onun için yaratılmış gibi hissettiren bir bütünlüğe doğru kaydı:

"Seni seviyorum, Darius."

İçinden geçen ürperti, minnettarlık ve hayranlık duygularının birbirine karışmasıydı. "Seni seviyorum Anne... Seni her zaman sevdim."

"Biliyorum."

Kadın parmak uçlarında yükselirken, adam eğildi ve dudakları saygıyla buluştu. Ve sonra... çok geçmeden, tutkuyla.

Darius hava almak için ayağa kalktığı anda yüzündeki gülümsemeyi engelleyemedi. Özellikle de ölümlü sarmalın endişelerinin ve acılarının çözülmeye başladığını hissettiğinde, dünya üzerindeki işi bittikten sonra ruhunu huzur doldurdu.

Birden, iyi talihine gülmek zorunda kaldı-gülmek, daha doğru bir ifadeydi.

Bir kolunu sevgilisinin omuzlarına doladı, vücudunun sıcaklığını hissetti, kokusunu aldı, uçsuz bucaksız ufka bakarken oraya gitmek zorundaydı: "Ah... peki, bu yer ne hakkında? Birkaç saatliğine kullanabileceğimiz yatağa benzer bir şeyleri var mı? Geceler mi? Aylar?"

Anne'in kahkahası özgür ve rahattı ve hayattayken ihtiyaç duyduğu hava gibiydi: onun için gerekliydi. "Evet, aslına bakarsanız. Ve çok daha fazlası."

"Oh? Bana her şeyi anlat."

"Peki." Birlikte yürümeye başladıklarında kolunu onun beline doladı. "Milk Duds var. Ve Al'in oynadığı eski filmdeki gibi fettuccini alfredo-

Brooks ve Meryl Streep? Milkshake'lerimiz, turtalarımız ve ikolatalarımız da var, hepsi de kalorisiz. İzlemek istediğiniz herhangi bir film ya da TV programı, okumak istediğiniz bir kitap ve gitmek istediğiniz bir yer. Sahillerimiz, ormanlarımız, ölllerimiz ve dağlarımız var. Sanat ve mimari. Moda. Hayal edebileceğiniz ve tarif bile edemeyeceğim her şeye sahibiz."

"Bana bu konuda her şeyi öğretmek zorunda kalacaksın."

Anne ona sırttı. "Benim için zevkti ve bu sadece adil görünüyor." Tanrım, o kadar güzeldi ki. "Nasıl yani?"

Durdu ve tekrar yüzüne doğru uzandı. "Çünkü bana hepsinden daha önemli bir ders verdin."

"Peki neydi o?" diye sordu gergin bir şekilde.

Göğsünden bir endişe mızrağı geçerken, kadın onun tüm korkularını yatıştırdı.

"Bu aşk her şeyi yener."

Darius tekrar gülümsemeye başladı ve o da gülümsedi. Ve sonra dünyadaki en doğal şeyi yaptı.

Ya da öbür dünya gibi.

Sevgili eşini ikisi de nefes alamaz hale gelene kadar öptü ve sonsuzluğun tam da olması gereken şey bu değil miydi?

"Sonsuzluğu dört gözle bekliyorum," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı. "Ben de, Darius... artık yeniden yanımdasın. Ben de."

TEŞEKKÜRLER

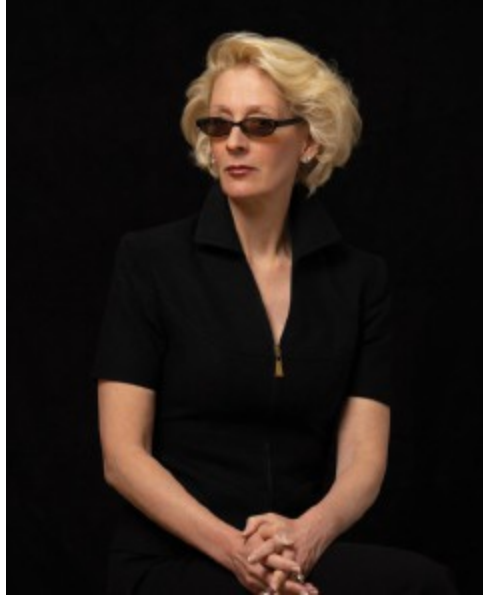
Bu hikayeyi isteyen tüm okuyuculara teşekkür ederim. Uzun zamandır içinde bulunduğumuz bu dünyaya verdiğiniz destek ve sevginiz için minnettarım. Bu köken hikayesini sayfaya dökmek çok tatmin ediciydi. Sizin itici gücünüz olmasaydı, bunu yazabilir miydim bilmiyorum.

Ayrıca Meg Ruley, Rebecca Scherer ve JRA'daki herkese ve Hannah Braaten, Jamie Selzer, Sarah Schlick, Jennifer Bergstrom, Jennifer Long ve Gallery Books ve Simon & Schuster'daki tüm aileye teşekkür etmek istiyorum.

Waud Ekibine, hepinizi seviyorum. Gerçekten. Ve her zaman olduğu gibi, yaptığım her şeyi hem köken aileme hem de evlat edinen aileme sevgi ve hayranlıkla yapıyorum.

Kitaplarım için en az benim kadar sıkı çalışan Yazar Köpeğim II Naamah ve Eğitimdeki Yazar Köpeğim Obie'ye de teşekkür ederim! Ve ayrıca Frank'e, çünkü... Frank.

YAZAR HAKKINDA

J. J. R. WARD, *New York Times*'in 1 numaralı çok satan Black Dagger Brotherhood serisi de dahil olmak üzere altmıştan fazla romanın yazarıdır. Romanlarının dünya çapında yirmi milyondan fazla kopyası basılmıştır ve yirmi yedi farklı ülkede yayımlanmıştır. Ailesiyle birlikte güneyde yaşamaktadır.

BU YAZAR HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN:

SimonandSchuster.com/Authors/J-R-Ward

SimonandSchuster.com

   @GalleryBooks

J. R. WARD TARAFINDAN

KARA HANÇER KARDEŞLİK SERİSİ

Karanlık Aşık

Ebedi Aşık

Uyanmış Aşık

Açığa Çıkmış

Aşık

Bağlanmamış

Aşık

Kutsallaştırılmış

Kara Hançer Kardeşliği: İçeriden Birinin Rehberi Aşık

İntikamını Aldı

Aşık Benim

Aşık Serbest

Bırakıldı Aşık

Yeniden Doğdu

Aşık Sonunda

Kral

Gölgeler

Canavar

Seçilmiş

Hırsız

Kurtarıcı

Günahkar

Aşık Açığa

Çıktı Aşık

Ortaya Çıktı

Lassiter

Darius

KARA HANÇER EFSANESİ SERİSİ

Kan

Öpücüğü

Kan
Yemini
Kan Öfkesi

Kan Gerçeği

KARA HANÇER KARDEŞLİĞİ: ESİR KAMPI

Çakal

Kurt

Engerek

KARA HANÇER KARDEŞLİĞİ DÜNYASI

Sevgili İvie Gecenin

Tutsağı

Kışın Sizi Bulduğu Yer

Kışın Sıcak Bir Kalp

WOLVEN'IN İNİ

Sonsuza

Kadar

Sahiplenildi

DÜŞMÜŞ MELEKLERİN ROMANLARI

Covet

Crave

Envy

Rapture

Possession

Immortal

BURBON KRALLARI SERİSİ

The Bourbon Kings

The Angels' Share

Devil's Cut

**Umarız bu Simon &
Schuster e-kitabını
okumaktan keyif
almışsınızdır.**

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap alın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okumalar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın.

Kaydolmak ve hüküm ve koşulları görmek için aşağıya tıklayın.

[KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydedebilmemiz ve okumaktan hoşlandığınız şeyleri size daha fazla gönderebilmemiz için e-postanızı tekrar sağlayın. Gelen kutunuzda özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

Galeri Kitapları

Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir
baskısıdır. 1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020

www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2022 Love Conquers All, Inc. tarafından alınmıştır.

Daha önce 2022 yılında Simon & Schuster Audio tarafından ses formatında yayımlanmıştır

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için, Gallery Books İştirak Hakları Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurunuz.

İlk Galerî Kitaplar ciltli baskısı Eylül 2023

GALLERY BOOKS ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-8GG-50G-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu, yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile 1-8GG-248-3049 numaralı telefondan iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

İç tasarım Davina Mock-Maniscalco Ceket

illüstrasyonu Craig White

Andrew Hyslop tarafından çekilen yazar fotoğrafı

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2023934342

ISBN 978-1-GG80-3538-2

ISBN 978-1-GG80-3540-5 (e-kitap)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.